Kézen-fogva

antológia

2017

Kézen-fogva antológia
2017

Kézen-fogva antológia 2017

Szerkesztő: Komáromi János

ISSN 2416-2620

Felelős kiadó: Info-Szponzor Kft., Paks, 2017

Nyomdai előkészítés, borítóterv: Komáromi János
Nyomta és kötötte: Séd Nyomda Kft.
Felelős vezető: Katona Szilvia

Tartalomjegyzék

Előszó ---------- 6. oldal

Antalffy Yvette Hildegard és Vass István Pál ------ 8. oldal
Bajzikné Panni és Bajzik Anna Alexa ---------- 24. oldal
Baranyec János és Zilahy Tamás ---------- 43. oldal
Bihari Zsoltné Emőke és Bihary Anna ---------- 50. oldal
Borsos Irén és Nógrády Andor ----------58. oldal
Bukovinszky Mária és Kocsis Erika ---------- 68. oldal
Fuchs Gábor és Hebeny Léna ---------- 82. oldal
Kittlinger Villő és Szilágyi Alex ---------- 90. oldal
Komáromi Anna, Áron, Bogdán, János ---------- 101. oldal
Kovács Ádám Máté és Kovács Ágnes Panna --- 131. oldal
Lépő Nagy Rozália és Soós Petra ---------- 140. oldal
Molnár Melinda és Szalacsi Gábor ---------- 146. oldal
Soós Katalin és Kriska Bálint ---------- 158. oldal
Stramszky Márta és Bánáti Petra ---------- 168. oldal
Varjú Zoltán és Varjú Zoltánné ---------- 182. oldal
Vilcsek Adrienne és Vörös Eszter Anna --------- 190. oldal

Előszó

Most már – a harmadik megjelenéskor – elmondhatjuk, hogy ez a kezdeményezés, ez az új típusú antológia megállja a helyét a megjelenő könyvek nem is csekély számú áradatában. A pályázatok száma megnövekedett és igazán remek anyagok érkeztek, így ismét nagyszerű kötetet vehetnek a kezükbe az olvasók. A szerzők és a könyv lapjait forgatók újra átélhetik azt, amit ennek a kiadványnak a különleges szellemisége jelent?

...mit jelent a Kézen-fogva szellemisége?

Ma sem tudom jobban összefoglalni, mint ahogy az első kötet bevezetőjében írtam:

"Az alkotásnak azt az örömét, amit a közös megjelenés adni tud a művészeknek. Talán semmilyen más megjelenés nem képes a művészet, az alkotás valódi lényegét ilyen erősen megfogni, megjeleníteni, továbbítani. Azt az értéket, amit az alkotó emberek egymásnak tudnak nyújtani. ...és igaz ez akkor is, ha valódi művészekről, tapasztalt alkotókról, akkor is, ha amatőrökről, akkor is, ha a művészettel éppen ismerkedőkről van szó.

Az olvasó számára is különleges öröm látni azt, ahogy a közös alkotás örömében osztoznak a pályázók a kötet oldalain. Nem akar egyikük sem a másik fölé emelkedni, mindenki azt akarja, hogy a közösen kialakított oldalak megmutassák a rajtuk megnyilvánuló alkotók összetartozását, az együttlétek örömét, inspiráló voltát és hogy a könyvet lapozgatók is részesülhessenek ezekből a pozitív élményekből, ezekből az emberi energiákból."

A közösen megjelenők között nagyon érdekes és változatos a kapcsolati lista. Egyben azonban megegyezik valamennyi: minden megjelenő gazdagítani tudja alkotótársa munkáit. Nincs rivalizálás, csak együttes munka. A közös cél, hogy a létrejött oldalak a lehető legtökéletesebben jelenítsék meg a társas alkotás örömét. Azt a különleges misztériumot, amit az jelent, hogy a közö-

sen létrehozott alkotás nem olyan, mintha két különálló alkotás jelenne meg egymás mellett. Az együttes munka magába szívja az alkotók energiáit, amelyek keverednek és valami titokzatos módon sokkal több energia jelenik meg, mint amit az egyszerű összeadásuk révén kaphatnánk. Ez a megsokszorozódott, különleges energia az, ami átsugárzik az olvasókba, az írásokban, a képzőművészeti alkotásokban, fotókban gyönyörködőkre.

Most is meglehetősen széles a korosztályi skála. Az óvodástól, a már sok éve nyugdíjasig több generáció képviselteti magát. Ez természetes is, hiszen az alkotás nem életkor függő, hanem az értelmes emberi létezés alapja.

Talán nem nagyképűség, ha úgy gondoljuk, hogy kezdeményezésünkkel sikerül valami olyasmit adnunk a szerzőknek és a kötetet forgatóknak is, amiből példát és erőt lehet meríteni ebben a rombolással, széthúzással, elidegenedéssel teli korban is.

A közös alkotás, az egymás és a másik munkájának a tisztelete megtaníthat nem csak az alkotás fontosságára és örömteli voltára, de arra is, hogy ha tiszteljük egymás alkotói energiáit, nézeteit, gondolkodását, akkor hozzá tudunk járulni a jobb és szebb világ megszületéséhez.

Kiadónk tehát továbbra is kitart tervei mellett, miszerint ez a kötet egy hosszú és tartalmas sorozat harmadik darabja. Hiszünk benne, hogy az alkotás, ha egyének hozzák is létre a műveket, mégis közös eredmény, hiszen mindannyian hatunk egymásra, mindannyiunk munkái nyomot hagynak a többiekben. Az Ember csak közösségben teljesedhet ki!

Ezt a gondolatot legszebben József Attila fogalmazta meg "Nem én kiálltok" című versében:

"Hiába fürösztöd önmagadban,
Csak másban moshatod meg arcodat."

Boldog és tartalmas szemlélődést, olvasást kívánunk a kiadó nevében:

Juhász Krisztina és Komáromi János

Antalffy Yvette Hildegard és Vass István Pál

Jelentem, hogy a 2015-ös Kézen fogva antológia megjelenése óta, no meg persze már néhány évtizeddel azt megelőzően is fogjuk egymás kezét. Ezt szeretnénk megerősíteni azzal, hogy most a 2017-es antológiában is kézen fogva jelenünk meg újra haikukkal és Yvette által a hozzájuk készített kalligráfiákkal, amelyeket ő egyszerűen haiku-kalligráfiáknak nevez. Nála a vers és a rajz egypetéjű ikrek, mert a két műfaj együtt születik, míg én csak haikukat nemzek, amelyek azonban megtermékenyítően hatnak a feleségemre, hiszen rögvest keleti hangulatú fekete-fehér képeket készít hozzájuk néhány vonalból.

Ezúttal a senkiföldjén jártunk kézen fogva, ahonnan egy korábban keletkezett meditációt és lánchaikukat, valamint 6-6 illusztrált haikut hoztunk magunkkal. Szeretettel ajánljuk és teszszük le őket mindenki földjén.

Vass István Pál

A SENKIFÖLDJE

A SENKIFÖLDJE, az a határsáv, ahol két különböző minőségű közeg találkozik.

Országok határán találkozunk legkézzelfoghatóbban ezzel a jelenséggel, de ott látható és megtapasztalható jelei is vannak. Némi szögesdrót és állami zászló elhelyezése máris megmutatja a szélességét ennek a sávnak.

Ha viszont nem országokról szól a mese, hanem rólam, akkor nekem mi ez a sáv mit jelent?

A sorsom – mint, ahogy úgy 15 éve kiderült magam számára – az, hogy ezen a sávon járjak ezentúl.

Itt nincs senkinek tulajdona, nem birtokolhatok, csak járhatok ide-oda rajta és szemlélődhetek előre-hátra jobbra-balra, körös-körül, fel-le.

Így aztán afféle határtalan gömbként létezem a SENKIFÖLDJÉN, s vannak már tapasztalataim is.

Az egyik SENKIFÖLDJE nekem a TENGERPART – tudod, ott –, ahol a víz és homokos föveny összeér. A hullám kifut a partra, megnedvesíti a homokot, majd visszahúzódik és nyomában kivilágosodik a part. Itt az egyik pont az életemben, ahol jól érzem magam. A következő történet is itt kezdődött:

Éjszaka volt, amikor a tenger morajlása kihívott ide. Olyan hang szólt hozzám ebből a morajlásból, aminek nem tudtam ellenállni. Csak vitt a lábam. Egyszer csak a TEJÚT és a TELIHOLD fényében elértem a PARTRA. Hosszú ködbevesző PARTSZAKASZ ez itt a talpam alatt, se eleje, se vége.

Olyan érzésem volt, hogy az a bizonyos hang, valamilyen találkára hív. Éreztem, hogy nem leszek egyedül rövidesen.

Egy friss fuvallat meglibbentette lila szárimat, s a következő pillanatban egy sárgarigó egy gyönyörű dalt fújt bele az éjszakába. Ettől a „tilulutól" egyszerre megnyílt a keleti horizont és az első fénysugár végigfutott a tenger vizén egyenesen felém, majd felfutott lábszáramon, aztán beburkolta az egész testem.

Ettől az érzéstől a BOLDOGSÁG aranyló folyama indult el ereimben.

Elindultam lassan a parton. Egy barlanghoz igyekeztem, melyet az áramló víz öblösített az évszázadok során, és ahonnan már visszahúzódott a dagály.

Az egyre magasabban járó Nappal egyidőben értem oda a bejáratához. De közben úgy éreztem, hogy valaki követ. Néha megálltam és figyeltem, de akkor nem hallottam a lépteket. Amikor újraindultam, ő is megindult. Megálltam, ő is megállt.

Ki lehet ez? Körbenéztem magam körül, de nem láttam mást csak az ÁRNYÉKOMAT. Á, hát ő az!

Követ és most, hogy a Nap egyre feljebb jár, ő egyre kisebb. A partoldalban érdekes mintázata van. Mindig más. Még hozzáadódik a párolgó víz árnyékának játéka is.

Izgalmas árnyék-mozi. Csak a talpunkkal érintkezünk. Közös pont az életünkben a FÖLD. A barlang falán aztán fenyegetően fölém hajol, és belesúgja a fülembe, „most nagyobb vagyok, mint te". Egy kicsit megijedek, de aztán nevetve játékra csábít. Szakíts, ha tudsz! – mondja nekem. És nem tudok. Lépek, ő is lép. Megállok, ő is megáll. Úgy néz ki, mi már mindig együtt leszünk, ÉN ÉS AZ ÁRNYÉKOM.

Kilépve a barlangból a fejem tetejére érkezik a FÉNY és egy pillanatra eltűnik az ÁRNYÉK. De aztán a délutánnal megint megnő és követ.

Most egy hirtelen ötlettől vezérelve rájövök, hogyan tudnék elszakadni tőle. Csak egy kicsit elrugaszkodom a Földtől, lám egy pillanatra bár, de sikerült a szakítás. Mindketten megdöbbenünk a látványtól, hogy mégis van megoldás, de egyszeriben egy kis szomorúság is elönt mindkettőnket. Tudjuk, hogy ami most egy pillanatig volt csak érzékelhető, az később tovább is megmaradhat. A tartós szakadás, ha én úgy döntök, hogy végleg elszakadok a Földtől és a Lebegést választom.

És akkor nincs közös pont. Csak egymás látványa. Én föntről, ő lentről és köztünk az ÜRESSÉG.

Ahogy ezen gondolkodom és megyek tovább Árnyékommal, egyszerre megint olyan érzésem van, hogy valaki itt van a közelemben. Árnyékom is tapasztalja ezt.

Eddig a földet néztem. Most felemelem a fejem és szemem meglátja az ÉLŐ FÉNYT. Neki nincs Árnyéka. Rájövök, hogy nekem is csak ő miatta van Árnyékom.

Arra is rádöbbenek, hogy már reggel is találkoztunk, csak én mást vártam, ezért nem vettem őt észre. Ezért találkoztam először az Árnyékommal.

Az ÉLŐ FÉNY is játékra hív. Azt mondja, hogy helyet cserél velem. Én Ő leszek és Ő Én.

A fénynek belőlem kell áradni, hogy ne legyen árnyékom – ez az igazság.

Ha pedig árnyékom van, az azt jelenti, hogy a földön van még szolgálatom, amihez néha a fény, mely rajtam át is megtestesül, nyújt segítséget nekem és általam másoknak is.

senkiföldje – lánchaiku

...a senkiföldje
álom, s ébrenlét között
határterület…

...határterület,
egy füstszerű átmenet
da Vinci szerint…

...da Vinci szerint,
nincs elvágólagosság
fény, s árnyék mentén…

...fény, s árnyék mentén,
hol szárazföld, s óceán
hosszan összeér…

...hosszan összeér,
s engem is körül vesz egy
burok, amelyen…

...burok, amelyen
belül születik vers-rajz,
s e héjon kívül…

...s e héjon kívül,
íródik figyelmemnek
önéletrajza…

...önéletrajza,
s életterem eztán is
a senkiföldje…

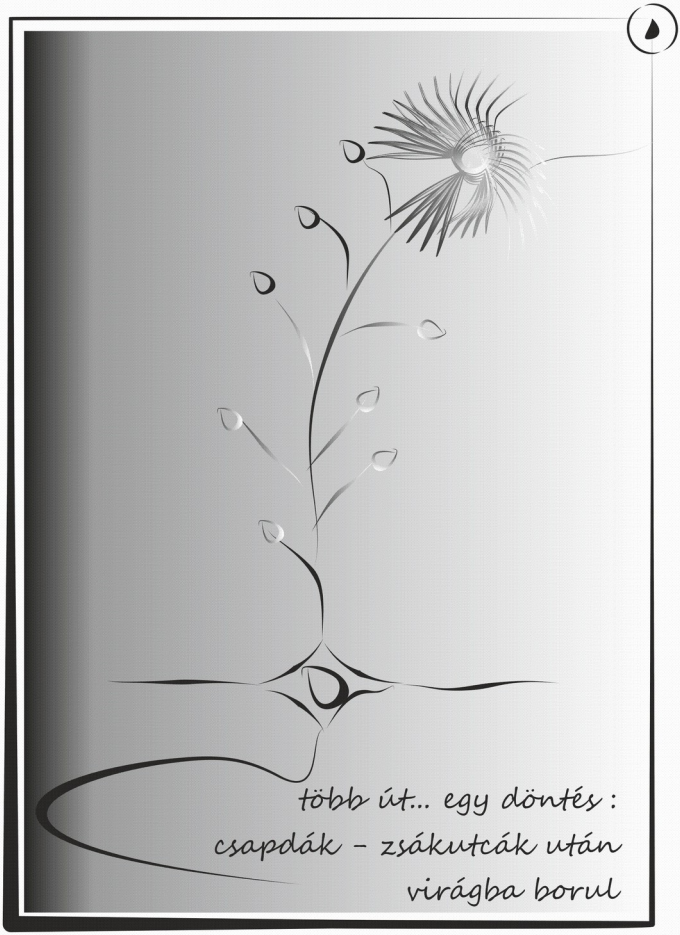

senkiföldje - haiku-kalligráfia 2017.

ntalffy vette ildegard

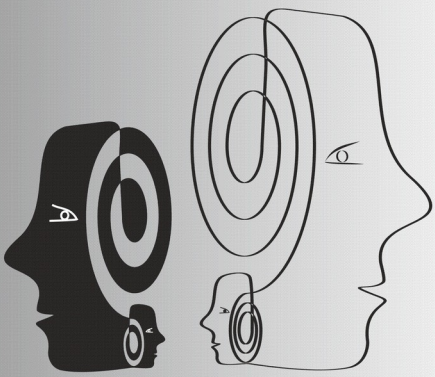

hiszem : ,,Annak kell
növekednie, s nekem
így kisebbé lennem''
(Jn. 3.30)

senkiföldje - haiku-kalligráfia 2017.

ntalffy vette ildegard

senkiföldje - haiku-kalligráfia 2017.

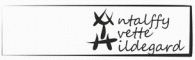

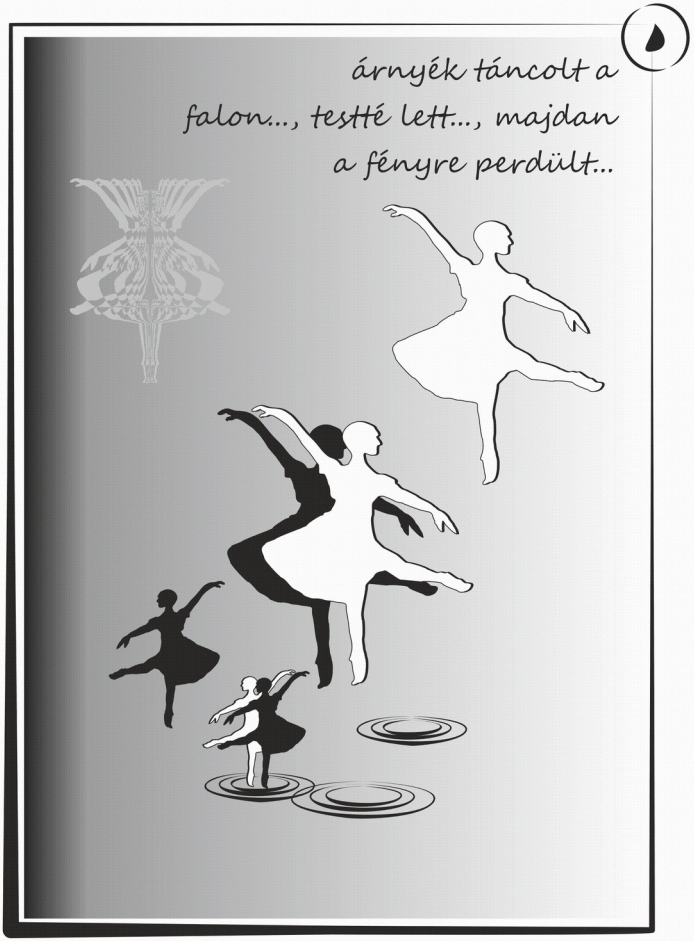

senkiföldje - haiku-kalligráfia 2017.

ntalffy
vette
ildegard

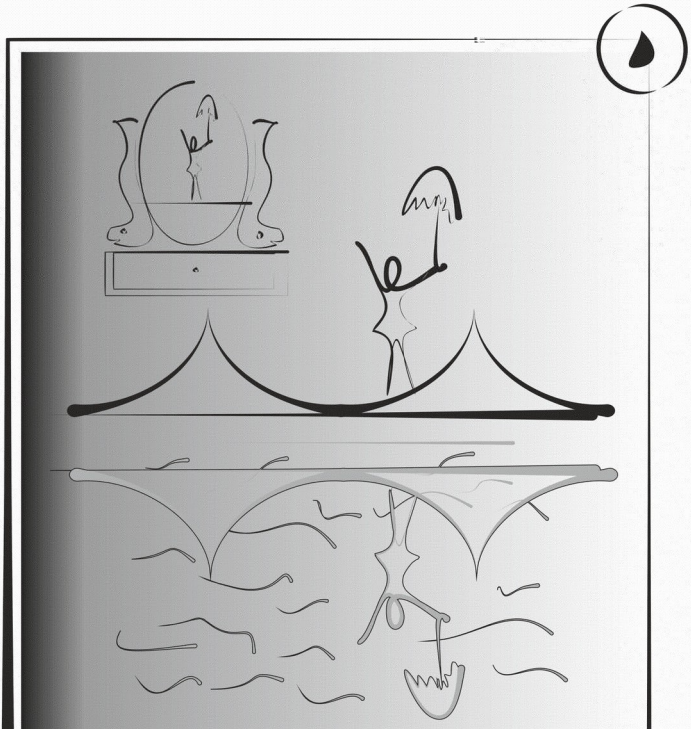

senkiföldje - haiku-kalligráfia 2017.

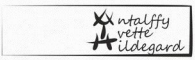

senkiföldje haiku-kalligráfia 2017.

senkiföldje-haiku-kalligráfia 2017.

senkiföldje-haiku-kalligráfia 2017.

senkiföldje-haiku-kalligráfia 2017.

senkiföldje-haiku-kalligráfia 2017.

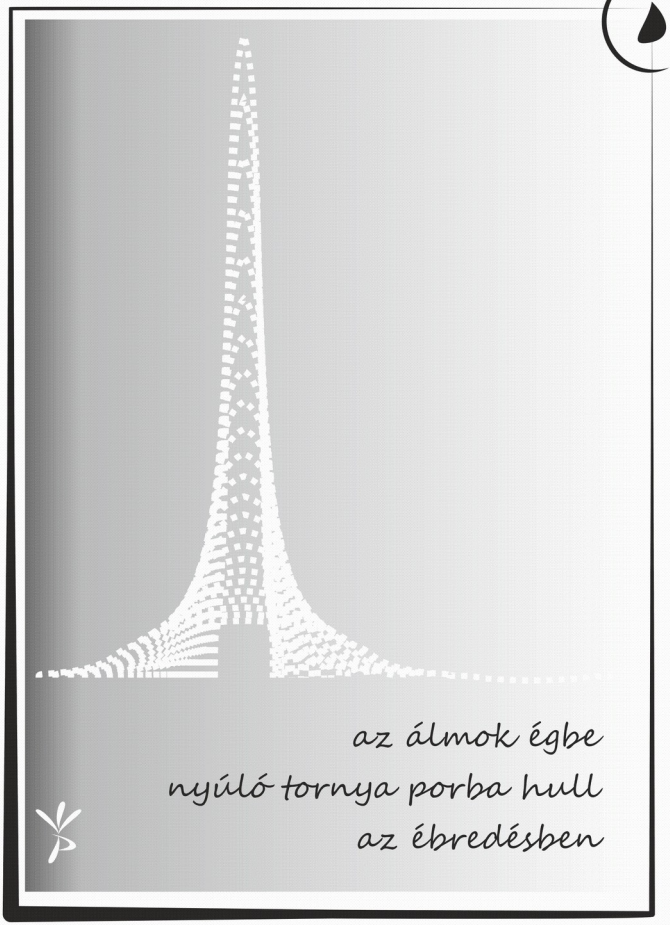

senkiföldje-haiku-kalligráfia 2017.

Bajzikné Panni és Bajzik Anna Alexa

Bajzikné Panni néven jegyzem verseimet, melyeket eddig hét kötetben rendeztem.

Költészettel „aranykorúként” kezdtem el foglalkozni. Nagyszülői szeretetem kifejezése adott okot arra, hogy érzéseimet rímbe szedjem. A közel húsz év elteltével nemcsak „szeretetverseket”, de bámulatos Balatonunk dicséretét, általában a természet szépségeit, itt-ott az emberi jó, vagy kevésbé jó tulajdonságokat is papírra merem vetni.

Legifjabb leányom, Anna tehetséges rajz- és festéstudását kértem segítségül a „Kézen-fogva” pályázatra küldött poézisaim megjelenítésére.

Bajzik Anna Alexa

1977-ben születtem, s a rajzolás, festés mindig kedves elfoglaltságom volt.

Simonyi Cecília illusztrátor útmutatásai szerint igyekszem elképzeléseimet, másolataimat elkészíteni.

Édesanyám 2017-ben megjelent, „A Balaton dicsérete” c. kötetének borítókép és grafika tervezőjeként, ill. alkotójaként mutatkoztam be nagyközönség előtt.

Örömmel és szívesen fogadtam azt a kérést is, hogy a „Kézen-fogva” c. pályázatra küldött költeményeit ábrázoljam.

Vágyam, hogy mások verseit is legyen módom, lehetőségem láttatni.

A víz végtelen
Bajzikné Panni

A víz végtelen hullámait

glória ékíti.

Magas tarajú habzó ár:

színe zöld mocsár,

hangja morajló hangorkán.

Szépsége? Éteri!

Bút, bánatot feledtet,

gondot mélybe űz,

csillagvilág képe szemedbe tűz.

Szél kócolta rezgő fény

gyűrűzik pupillád sötétjén.

Tűzlabda hintáz az ég peremén.

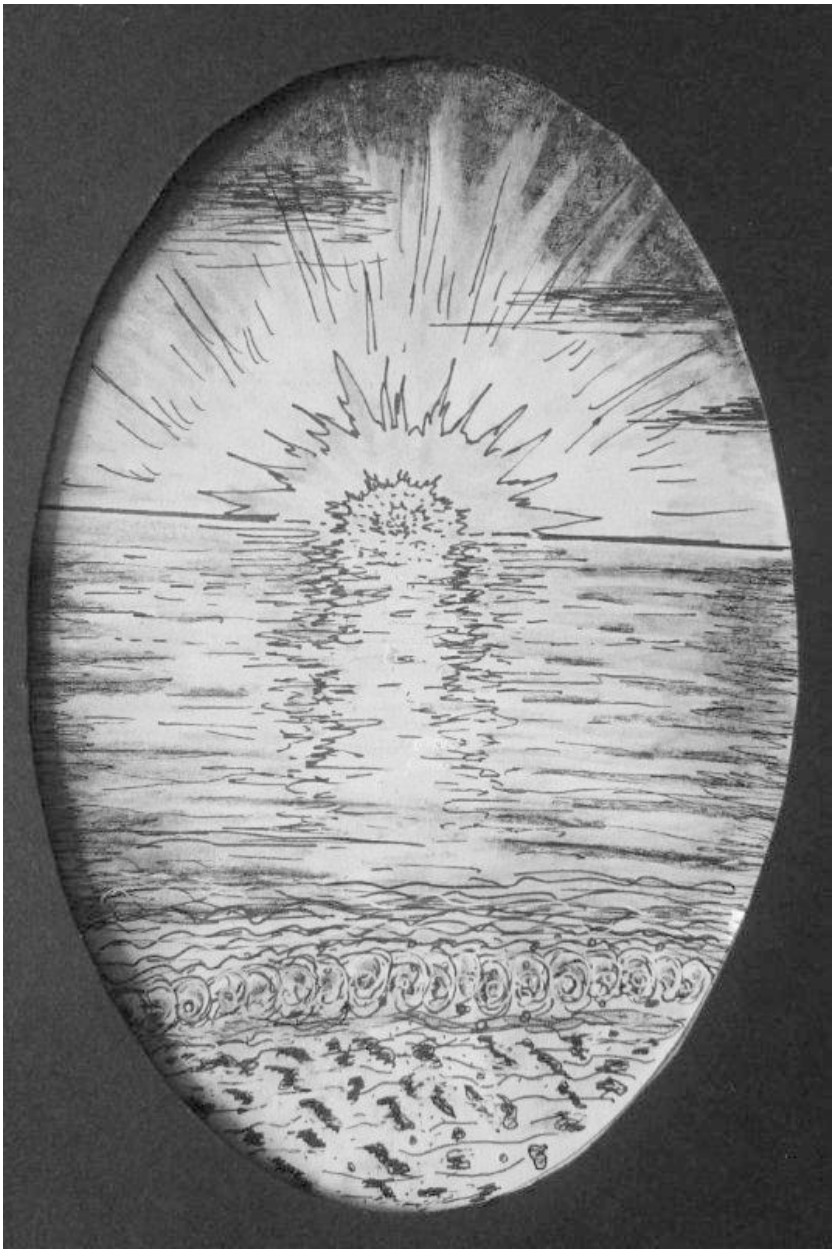

Bajzik Anna Alexa rajza

Aranycsillám

Bajzikné Panni

Kora reggel csendes pára
kúszik a víz fodrára.
Szél borzolja nyárfa lombját,
levélének ezüst foltját.

Ringatózó sávos bója,
akár ősapánk hajója.
Egyik lakója, a
sirály tollászkodik rajta.

Tófelület aranycsillám,
villódzik a szempillám
résnyi, szűk nyílásán.
Lejtő lankák szelíd hajlása
távol a túlparton.

Lassú karcsapással haladok
mindig előre,
a víz és gondolatok
sűrűjében elmerülve.

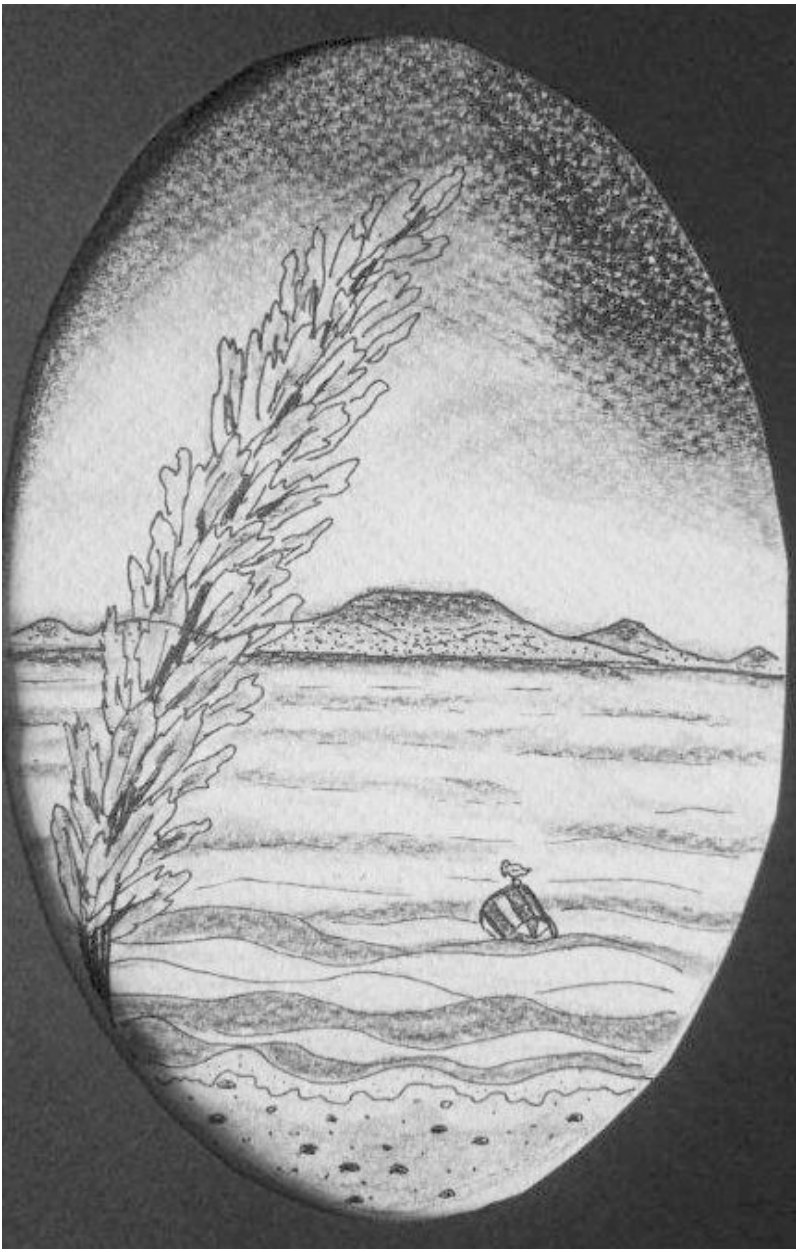

Bajzik Anna Alexa rajza

Az álmok útja
Bajzikné Panni

Az éjszaka feneketlen kútja,

az álmok színes útja

elméd csodálatos halmazán,

hol megtörténhet mindaz,

miről ébren csak ábrándozgatsz,

és nincs merszed megtenni.

Kavalkád. Képzelet.

Kimeríthetetlen élvezet

az élet örvényében,

események váltják egymást

a szerencse Fortuna asszonyának

kénye és kedve szerint.

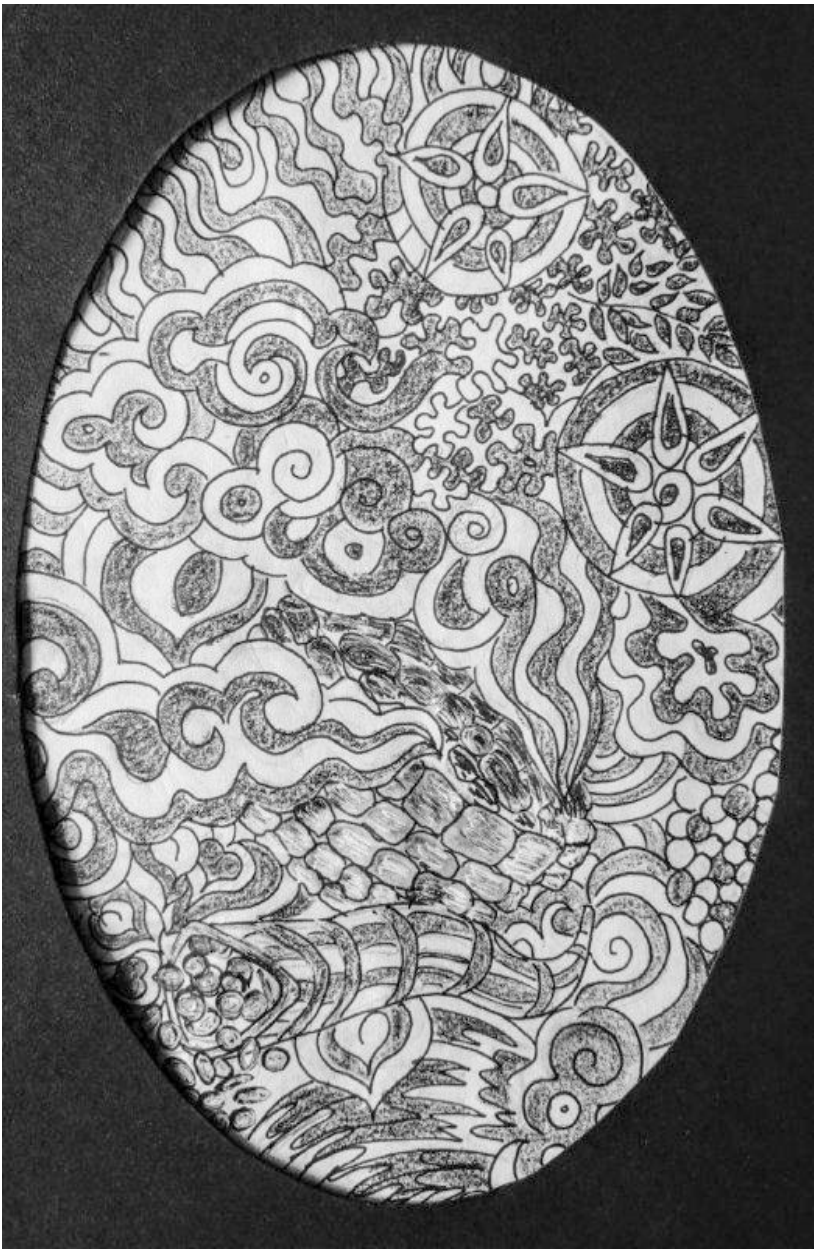

Bajzik Anna Alexa rajza

Kéz fog kezet
Bajzikné Panni

Akkor élsz,
ha másokért élsz.
Megosztva önmagad
ismered meg
tenmagad.
Tenni másért,
szeretni,
szeretve lenni,
értelmet az élet
csak így tud nyerni.

Kéz fog kezet,
váll a vállhoz ér,
párhuzamban
így telik évről-év.
Csöndesen, néha
zörrenéssel,
kibéküléssel,
egymásért,
míg házukban
Hesztia tüze ég.

Bajzik Anna Alexa rajza

Az ifjúság gőgje
Bajzikné Panni

Az ifjúság gőgje már mögötte.
A napok adta percek öröme
kincsnél drágább.
Fején ezüst szálú konty.
Fésüli, kibontja,
fonja,
gyér szálait igazítja
újra fonja.

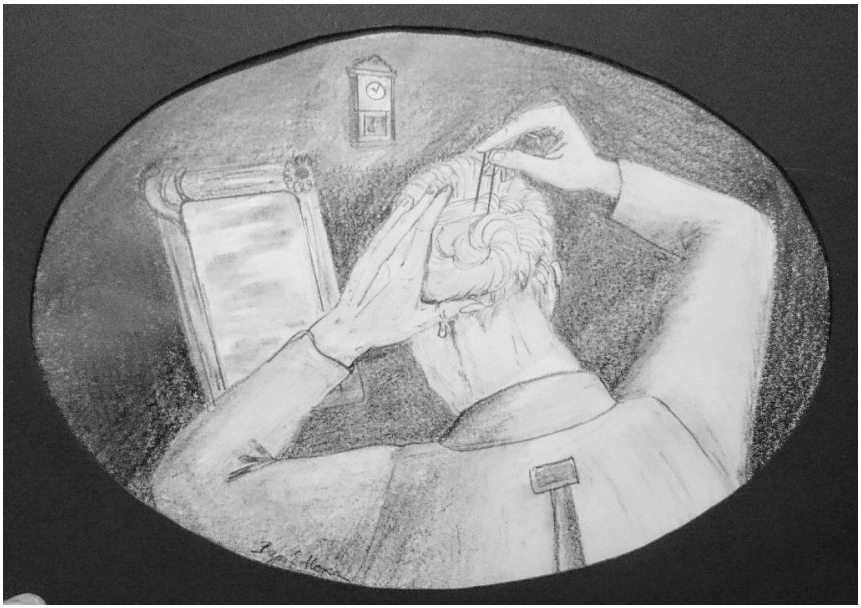

Bajzik Anna Alexa rajza

Szemben az árral

Bajzikné Panni

Küzdök a folyammal, úszom.
Szívem hevesen zakatol, tempózom.
Kezem, lábam szaporán jár,
zúg, morajlik az ár,
viaskodnom muszáj.
Arcomba tajték, vízpermet
fröccsen, zuhatag fölöttem.
Irtóztató félelem, mi bennem zajlik.
Dübörög a víz, robajlik.
Fantáziám röppenve száll.

„…Elképzelem, hogy a Dunán
egy felborult uszály
fedélzetéről pottyantam a sodrás
közepébe, s az örvény lehúz
a mélybe. A folyam fenekén
harcolok az életemért…”

A mellettem evickélő karja
súrolja kézfejem.
Megkönnyebbültem!
A valóság szemben velem.
A téli élménymedence
oldalára nagy betűkkel
kiírták: Úszógép!
Csak úszóknak,
tilos a nem tudóknak!

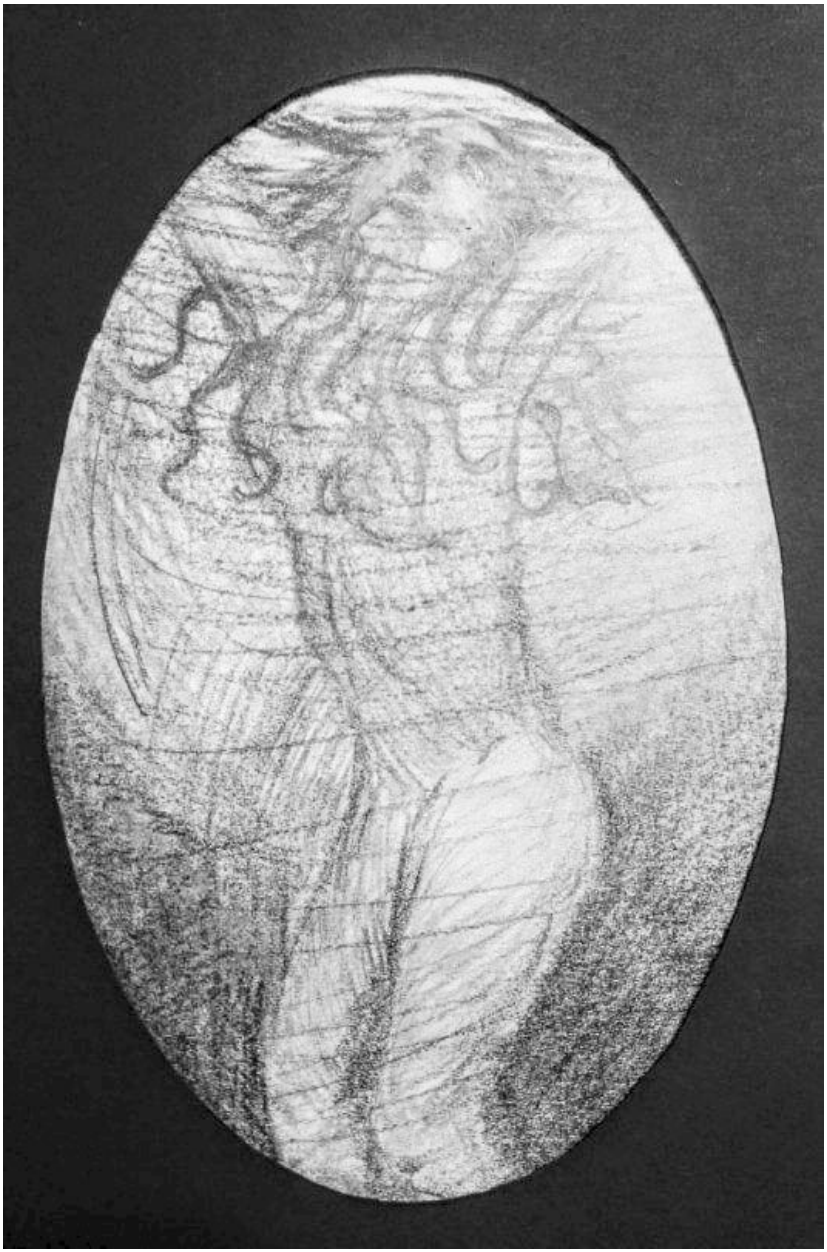

Bajzik Anna Alexa rajza

Tánc
Bajzikné Panni

Lelked harmóniája
a tánc. Pilleszárnya
követi rezdülésed.
Nem számít más,
csak az élmény,
mikor magad fölé
szállva, mozdulataid
mámorrá válva, a
lelked kilép önmagából.
Súlytalanok a gondolatok,
nincs más, csak a pillanat
varázsa, a lenyűgöző!
A hangok vonzása játszik,
s repít színes álomvonatán,
a Világ végtelen fonatán.

Bajzik Anna Alexa rajza

Bazaltkövek

Bajzikné Panni

Kovácsi-hegy sötét kői
ezer évek őrizői.
Kőfolyó, bazalt utca,
hegynek föl és onnan vissza,
turistáknak kedvelt útja.
Vulkán folyam, szürke láva
felgyűrődött földmozgásban,
hatalmas óriásokként állnak
évmilliók viharában.
Várkastély kettős tornya,
gigász polcon könyvek sora.
Asztallapnyi méretes kő,
egymás hátának vetülő,
dülöngélő szikla erdő.
Karcsú oszlop, égbe szökő,
ösvény-járót lenyűgöző.
Borzongató földi erők
a vadon fái: kőris, bükk,
fehér akác, öreg tölgy.
Félelmetes és titáni
árnyas lombjuk. Körülfogják,
folyondárként körbe fonják
a kősziklát.
Hasadékba vág
kapaszkodó ezer ág.
Gyökérzetük görcsös csápja
erőszakkal nyúl a láva
kihűlt, szürke halmába.
Összenőve, együtt élve, árnyas vadon rejtekében
ősrengeteg, kőrengeteg, természeti műremek.

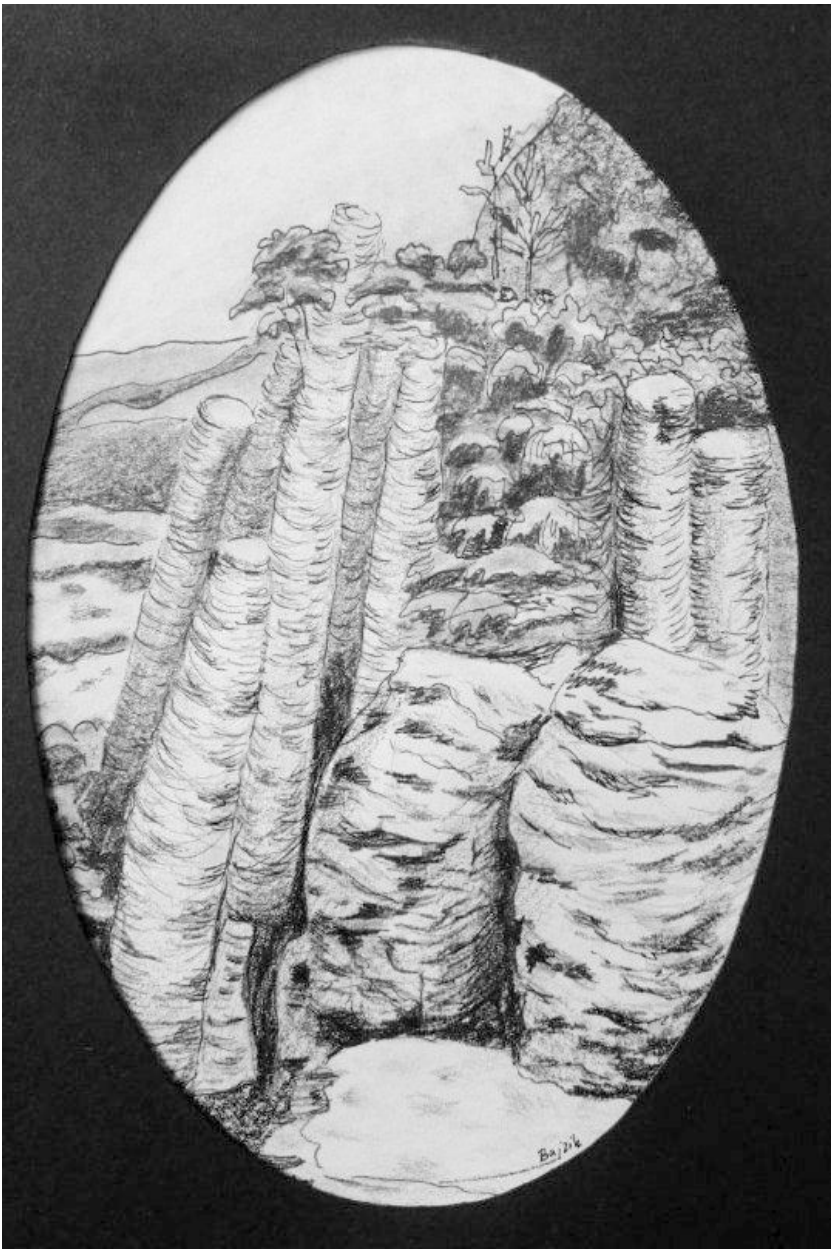

Bajzik Anna Alexa rajza

Pipacsmezőn

Bajzikné Panni

Aranyló porszemek
lebegnek
a pipacsmező felett
a bókolva táncoló
vöröslő óceánban.
Hangyaboly körül nyüzsgő
szolganép
eleséget gyűjt télire,
hogy legyen elég
a mag, a fűkalász.
Galacsinhajtó bogár
tótágast áll,
pörgetve görgeti terhét,
petéi bölcsőjét.
Zsong a rét!
Szállnak, zümmögnek
darazsak és méhek.
Hersegtetik a levelet
araszolva haladó
csúf hernyónépek.
Sietnek.
A harapnivaló
elengedhetetlen.
Rövidesen
színpompás pillangóruhát ölt
mohó seregük.

Bajzik Anna Alexa rajza

Szín születik

Bajzikné Panni

Ami égen, földön létező,
az ügyes kezekkel
felvihető a kifeszített
festővászonra.
Szín születik
fényből,
festékpamacs szálából.
Kékre kék, zöldre zöld kerül.
Hamarosan kiderül:
mély a Balaton,
ringó hulláma jól látszik
a piktor szőttesén.
Szép a kép, eleven,
szinte kilép a kereten
túl.
Versenyre kel a valóság
és képzelet,
határán egyensúlyoz
az ámuló szem.

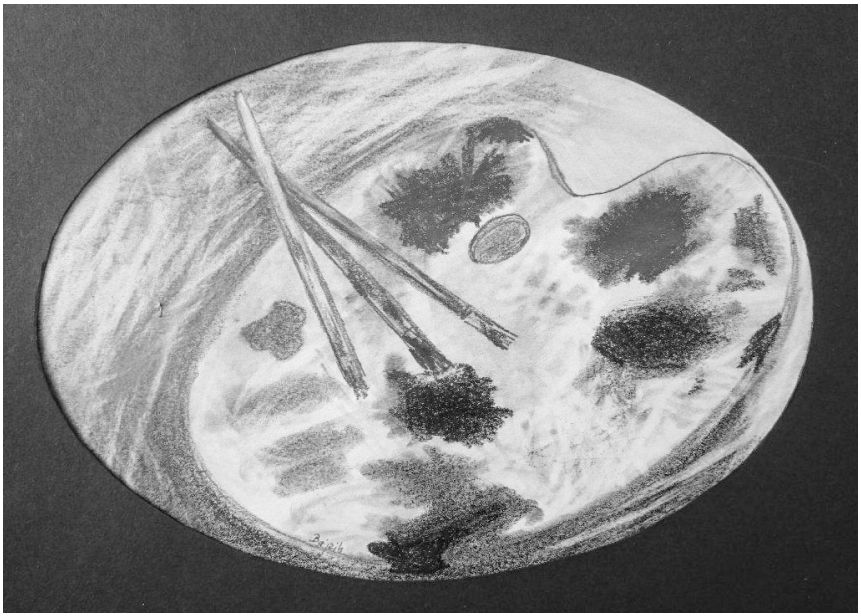

Bajzik Anna Alexa rajza

Baranyecz János és Zilahy Tamás

Azt mondta nekem Branyó, „te jobban írsz pózát, te nyerted meg a bemutatkozásunkat”. Igaza van, ő verset jobban ír, de versben nehéz bemutatkozni, ha nem rímel a kereszt- és a vezetéknév. Egészen rövid leszek.

Azt mondta Eukleidés, hogy a párhuzamosok a végtelenben metszik egymást. Tévedés, mert ezt a tételt senki nem tudta bizonyítani. A vasutasok viszont bebizonyították ennek az ellenkezőjét, és feltalálták a váltót.

Bizton állítjuk, hogy párhuzamos az életutunk, és mégis számtalanszor kereszteztük egymást. Az evidens, hogy mindketten, mint kisfiúk láttuk meg a napvilágot.

Első kereszteződés, hogy Branyó a Radics Bélával gitározott együtt. Én meg sokat jártam a koncertjükre.

Második kereszteződés: Ugyanarra az esti egyetemre jártunk. Mindketten egy finoman fogalmazva, éjszakai mulatóban tettünk „erőfeszítéseket” a nyugalom, és a rend érdekében.

Harmadik metszéspont: Évek múltán megjavultunk, és a szociális szférában, mint segítők tevékenykedünk.

Branyó Okleveles Tapasztalati Szakértőként szociális segítő a XIII. kerület idősklubjaiban, továbbá Művészet- és szocioterapeutaként önismereti csoportot vezet a XIII. kerületi prevenciós központban. Övé a legnagyobb vers, a budapesti Kürt utcában az un. Elfogadás falán, mintegy 300 nm-es méretben.

Magam részéről többek közt, a FedélNélkül újság állandó szerzője, és szerkesztőségi tagja vagyok. Számtalan irodalmi díj tulajdonosa, és vélhetőleg, mint várományosai Branyó barátommal…

Ezer köszönet (56)

Baranyecz János „Branyo”

Nem tudhatták még akkor,
Hogy jobban kell félni a banktól, mint a tanktól,
Mert lőttek rájuk keményen!
Jöttek a ruszkik! Azt se tudták, hol vannak,
Csak állították a Magyart a falnak.
Nem volt súlycsoport, mérlegelés,
Nem számított, hogy a tankhoz a puska kevés!
Lódenkabát védte a Magyart,
Ami az ágyú ellen nem sokat takart!
De álltak a bátrak macskakő váraik mögött
Míg a dübörgő tank feléjük röfögött!
Égzengés hallott és repült a szilánk.
Mi szétszakadt: felrepült, leesni se kívánt!
Szabadok, szabadon szakadtak széjjel
Cafatokban egyesülve az éggel!
De beálltak helyettük mások!
Ők sem egyenruhások!
Kezükben molotov koktél,
Hogy méltón legyen fogadva a hívatlan vendég!
Biztos volt, hogy többé nem mennek haza,
De fontosabb volt számukra hol mi Magyarok élünk – a Haza!!
A hely, hol már nem kiabál egy kopasz pasi,
s nem kell rá zengeni, hogy „ Éljen Rákosi”!

Hol nem dübörög a lépcsőház csizmáktól,
nem kell rettegni a hajnali óráktól.
Ahol nyugodtan mehetsz haza
S nem zsíros kenyér minden nap a kaja,
Azt hívják úgy, hogy HAZA!
S bár vérébe fúlt október,
Nem nyomtalanul múlt el!
Még harapott néhányat a vörös kutya,
Aztán a foga kihullt,
Vidám barakk lettünk
De már ez is a múlt.
Hatvan év telt el. Néhány ember meg önmagával,
Inkább a politikával törődve, nem e agyonvert hazával.
Te húsz éves egyetemista, ki most nyolcvan lennél
Nem bántad meg, mit értünk tettél?
Megérte szűzen szétlövetni magad?
Húsodból, felhabzó véredből mi fakadt?
Szép, tiszta lelkeddel ezt akartad látni?
Jó e, hogy világgá mehet most bárki?
Te, s ki megmaradt – nem akartál menni!
Ezt a kis parcellát akartad virággal befedni!
Ezt a medencét, melynek méhében
Magyarország született!

Hé! Egyetemista, tanár, melós, paraszt!
Ezer köszönet!!!

Sötétben

Baranyecz János „Branyo”

Sötét a szoba, amelyben lakom.
Csillagtalan égbolt benne a plafon.
A villanyszámlákat hiába kapom,
Nem jut rá pénz – hát nézem a plafont.

Tévét is nézhetek – bár nincs benne adás,
azért jól mutat – modern a lakás.
Nem kell hozzá áram, hogy filmet nézzek,
Behunyt szemem előtt lepereg az élet!

Emlékszem: felbukom a homokozóban.
Sírás-mulasztónak ott van anyám csókja.
Gondoltad-e anyám, hogy ez lesz a fiadból?
Őszes hajú, rossz kedvű fickó ki magában mormol.

S te, drága fiam ki már a felnövést is ki nőtted,
Vajon jó példa vagyok még előtted?
Példája lehetek a zátonyra-futásnak.
Ha szerencsém lesz, tán bevesznek kukásnak!

Most gyorsan abbahagyom, mert kifogyóban a tollam
A végén még leírni se tudom, hogy voltam…
A szobába is lassan betör a sötét,
Zacskós, álmos szememre tekerve kötést…

Zilahy Tamás
„Kell ott fenn egy ország…”

Nesztelen lépteit lelassítja, majd megáll előttük.

„Szervusztok. Igen, régen jártam nálatok. Mindig ilyen voltam, tudjátok. A fontos dolgokat elhanyagoltam, és belevesztem a semmibe. Emlékszem, Anya, te mindig mondtad: nem lesz ennek jó vége, kisfiam. De hát minek van jó vége?

Az életnek?

Mindennek csak a kezdete jó, abból még bármi lehet, de a vége, az mindennek a vége.

Látod? Semmit sem változtam, most is feleselek. Apukám, te most sem szólsz, csak a pillantásoddal vezettél az utamon. Keveset beszéltél, azt is halkan, türelmesen, de arra oda kellett figyelni. Most bevallom neked, amit akkor is tudtál. Nagyon untam a minden hétvégi múzeumokat, nyáron meg azokat a vég nélküli kirándulásokat, míg anya otthon főzött.

Anyukám, sokszor eszembe jutnak azok a könyvek, amelyeket esténként az ágyamhoz készítettél. Aztán már, amikor „fiúsodtam”, „olyanokat” is diszkréten odatettél.

Mikor már nagyobbak lettünk, rád maradt a felvilágosításunk is. Tudom, apa szégyenlős volt világéletében, mint én még most is.

Elvittél bennünket az Ugocsa moziba. Az „Irma te édes”-t játszották, és míg ment a film, minket lestél, s amikor vége lett, nagy nehezen kibökted. „Fiúk, ha valamit nem értettetek, kérdezzetek!” Én akkor azt mondtam neked, „Anya, ezzel elkéstél, de ha te nem értesz valamit, kérdezz csak engem nyugodtan”. Tudom, hogy ez sokáig bántott téged.

De felnőttünk.

Már az unokádnak is van gyereke. Ő az én unokám. Jó kis szerkezet. Nagyon szeretnétek. Már kétéves.

Azt mondja nekem valamelyik nap: „Nagypapa, most nem érek rá, megyek, megnézem az e-mailomat."

Persze nem tudhatjátok, mi az az e-mail, de elmondom nektek.

Olyan postaláda, – legyetek bárhol – aminek a kulcsa mindig nálatok van. De én nem tudom, mi a címetek.

Szervusztok, most megyek. Igen, menekülök a fájó emléketek miatt. Tőletek menekülök, és majd hozzátok érkezem meg."

A férfi lehajol. Végigsimítja a fejfát.
Gyertyát gyújt.
A láng belekap a kezébe, de nem ez fáj neki.
Felegyenesedik és indul vissza, az életébe.

Szia Anya!

Baranyecz János „Branyo"

Hallasz odaát?
Van e ott körötted sok igaz barát?
Átölel-e apám, mint régen?
Együtt sétáltok-e az égen?
Vagy kettő van belőled, hogy Zolinak is jusson?
Vagy ott már nem számít, kié az asszony?
Tisztult lélekkel, s mosollyal néztek le ránk,
Már nem számít, mikor, ki várt reánk?
Csak lélek lebeg a megértésbe',
Odaát nincsen mérce?

Ha mégis van, te a csúcson leszel,
szerintem valami jót most is teszel.
Sosem tudtál bőrödben maradni,
ha valakinek nem volt mibe harapni!
Szíved beköltözött a szemedbe,
aki rád nézett, azonnal levette!
Egy hangod volt hangos – a nevetés
Búgóan édes, jókedvű fecsegés!
Szép voltál, lágy és mégis kemény,
mint egy égi költemény!
Gyermekként már próbára tett az élet!
Három műszakban teltek az évek!
Vér csordult combodon, mikor húgom elvetélt,
Izzadtan küzdöttél minden garasért.
Jó feleség voltál, és csodás anya,
kinek sosem szabadott volna meghalnia!
Te nem voltál útban, te utat mutattál!
mindenkiben vésőnyi nyomot hagytál!
Nálam a véső telibe talált
Édesanyám! Mért engedted magadhoz a halált?!
Erős voltál mindig gyenge karoddal,
Ha kellett küzdöttél értünk tíz karommal,
Ha bántott a sors, vagy megbántott apám,
Akkor is volt erőd reám!
Most, hogy már lassan hozzád öregedtem,
még mindig kinevettél engem!
Drága butus kisfiam – de szép is volt hallani!!!
Csak még egy szer mondanád –Drága MAMI!

Bihary Zsoltné Emőke és Bihary Anna

Bihary Zsoltné Emőke: Jelenleg nyugdíjas tanító néni vagyok, és főfoglalkozású készenléti nagymama.

Életem döntő hányada praktikus megfontolások jegyében telt, bár erősen vonzódom a művészetekhez is – igaz, inkább befogadói szinten. Olykor mégis elfog az alkotás- és közlésvágy. Legidősebb unokámmal már tavaly „kézen fogtuk" egymást. Idei válogatásunk ötletét Anna kedves tűzzománc baglya és festményei adták. Jómagam ezúttal fényképekkel is hozzájárultam mondanivalónkhoz.

Bihary Anna vagyok, az óbudai Alternatív Közgazdasági Gimnázium 16 éves tanulója. Újabban fő kedvencem a matematika, de kiskorom óta szeretek rajzolni, festeni. A sulimban tűzzománc szakkörbe járok. És ha megindul a fantáziám, szívesen készítek bármit bármiből.

A Mátráról és egyebekről versben, prózában és képekben

Bihary Zsoltné Emőke

2014. november 23.

Ember Lánya hazatér a Camino-ról, és utána még hetekig a zarándokokat Szent Jakab útján terelgető sárga nyilakat vél látni minden, utcán, tereken, házfalakon és egyebütt elé villanó sárga foltban.

Aztán néhány hét pihenésnek mondható lazább mozgás után ismét útra kel. Immár itthon. A Budai hegyekben. Aztán a Pilisben. És döbbenten állapítja meg magában, hogy ezek az utak is teljes joggal helyet kaphatnának a Szent Jakab zarándok út bármelyik szakaszán. És még döbbentebben, hogy miközben több ezer kilométer távolságban kereste a megvilágosodás élményét, saját hazájának csak elenyészően kis részét ismeri. Lehet, hogy ezzel így, együtt mégis megvilágosodott?

És elkezdenek szivárogni az információk. Kék turistajelzésről. Másfél millió lépésről. 1128 km-ről. OKT-ről. Szóval megszólítja az Országos Kék Túra. És ha már megtörtént, nem habozik sokáig.

Egy ködös novemberi délelőttön elmegy beszerezni az útvonalvázlat- és igazoló füzetet.

Hasonló, és mégis több a Camino Credencial-jánál. Hasonló, mert a benne összegyűjtött igazoló pecsétek fogják tanúsítani a megtett út hitelességét. Több pedig, mert térképekkel és egyéb fontos gyakorlati tudnivalókkal is megtöltött füzetecske.

Bihary Zsoltné Emőke fotója

Az eddigi legnehezebb szakasz

Valamivel túl vagyok a felén a másfél millió lépésnek Magyarországon. Szeszélyesen váltogatva távolságokat, és a haza tájait is. Aszerint, hova sikerül éppen bázist vagy/és társakat találni. Azért a döntő részt eddig egyedül tettem meg.

Néhányszor megkérdezték már, nem félek-e. Előfordult, hogy megijedtem, mert nem találtam meg a kék jelet, és órákig bolyongtam egymagamban lakatlanságtól vadregényes hazai tájakon. Térerő nélkül. Oldaltáskámban az Ariadne-fonalnak remélt mobillal. És rám szakadt az a máshol nagyon ritkán átélt mélységes hit, hogy eddig is és innen tovább biztonságom egy láthatatlan, ám jóságos teremtő hatalom birtokában van.

Rengeteg tapasztalatot, tudást gyűjtöttem már eddig a „tisztelni kell a hegyet” témában. Mégis minden egyes útszakasz tartogat új és újabb kihívásokat. De hát ez, meg még sok minden egyéb benne a kaland.

Mert kalandra lehet éhezni a hetedik X-en túl is.

Bihary Zsoltné Emőke fotója

Az a Mátra-gerincen nagyon-nagyon meredeken hullámzó mindössze 5,5 kilométer többet is. Három és fél óra alatt jutottam túl rajta. Normál túratempóm 2,5 – 5 km óránként; a terepviszonyok függvényében. Itt sziklák, kőtengerek, kidőlt fák és gyökerek között 1000 – 800 – 600 méter magasban kanyargó keskeny erdei ösvényen botladozik a láb, míg az egyik szem a következő lépésnek alkalmas pontot, a másik a fehéren kék csíkot lesi. Kilátásban szegény útszakasz. Az a kevés is, ami a völgyekből sejlik, sűrű ködpárán át.

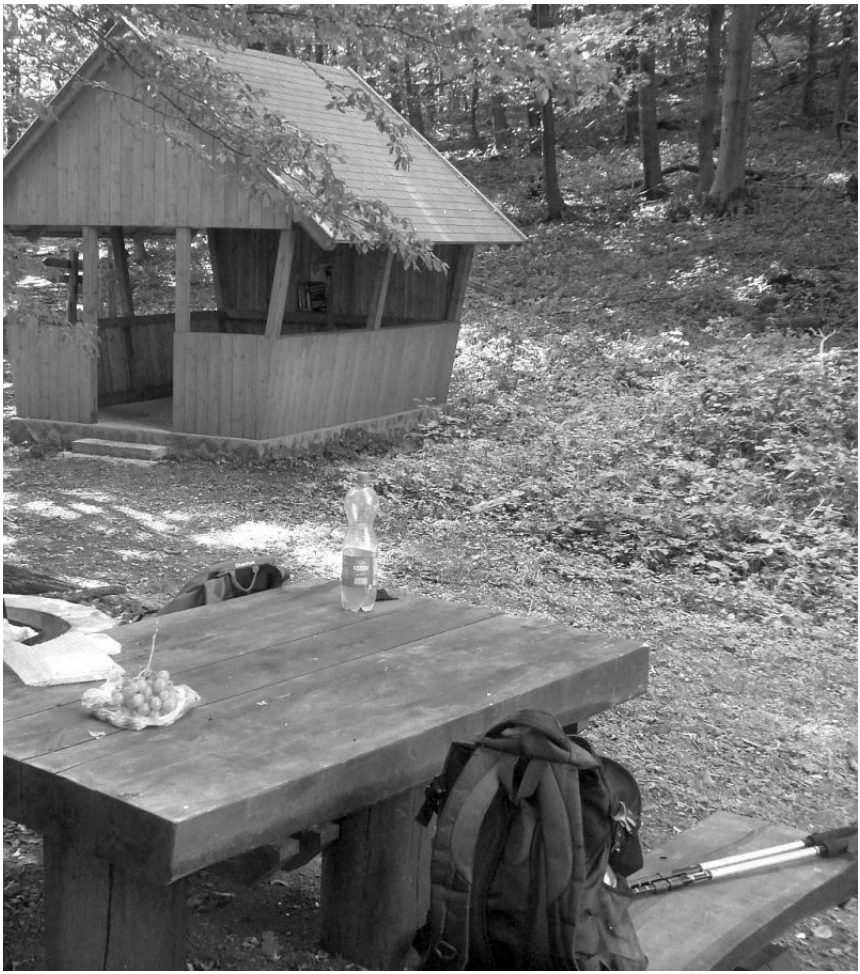

Bihary Zsoltné Emőke fotója

A természet gyönyörű. Maga az erdő, ami körül ölel, a sűrű csend, amit szinte harapni lehet. Egyetlen madárhangot, ágrecsenést, levélzizzenést nem hallottam. Kevés csendesebb csendet tapasztaltam hosszú, hét évtizedes életemben, mint a hegységek minden „kulturált" emberi jelenléttől nagyon távol eső erdőségeiben zúgó szél és túrabakancs talpainak óvatos surrogását.

Az odafelé úton emberi lénnyel nem találkoztam. Visszafelé már akadtak hatan-heten. Egy könnyebb Kékes-körutat jártak.

A bélyegző helyen – egy Isten háta mögötti völgyben – igazi csodaszámba menő meglepetés várt. Két hatalmas fürt mézédes fehér szőlő az eső-beálló előtti pihenő asztalán. És egy kedves asszony-társ a geodéta társára.

Szokásomtól eltérően jó 20 percet elbeszélgettem, elpihegtem, elcsipegettem, majd elindultam visszafelé. Igen, igen – visszafelé, és nem tovább, mert az a „tovább" Sirokig már nem fért volna bele a tömegközlekedés adta időkeretbe.

Majd legközelebb.

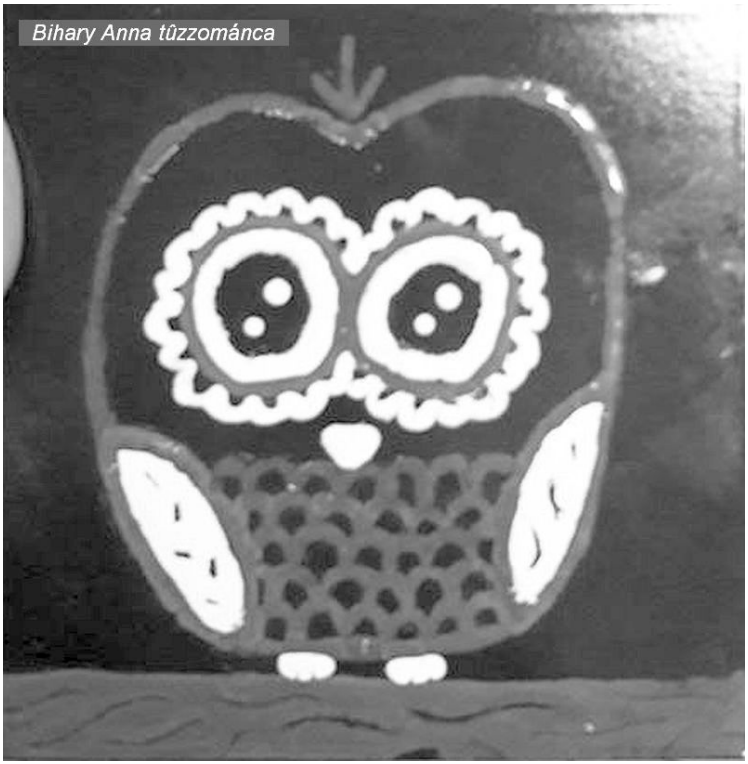

Őzcsapat

Bihary Zsoltné Emőke

Saját lépteim
neszére ágroppanás
tíz fős őzcsapat
úszik át az út felett
géppel felfoghatatlan

Borsos Irén és Nógrády Andor

Borsos Irén:

Aktív koromban könyvelőként dolgoztam. Nyugdíjba vonulásom után a budapesti nyolcadik emeletet felcseréltem egy Pásztó közeli tanyával, ahol a természet ölelésében élek.

Az írás képessége számomra Isten ajándéka. Írásaimat kezdetben a Pásztói Hírlap közölte, a Nők Lapja, és a Fedél Nélkül, valamint a KLÁRIS Irodalmi és Kulturális folyóirat. A helyi Rikkancs újság közölte első regényemet folytatásokban Tavaszi tüzek címmel, 2005.-ben

Írói fejlődésemet támogatta az Athéné Alkotókör, – melyet 2006-ban Zsiga Lajos alapított Pásztón. Nógrády Andor író és festőművész is alapító tagja volt a Körnek, ahol a rendszeresen megtartott felolvasó délutánokon bemutattuk alkotásainkat. Barátságunk és a kölcsönös tisztelet, azóta is töretlen.

Önálló köteteim: Tavaszi tüzek (2006), Újraélt tavasz (2009), Együtt a szívemben (2012), Útjelző fényeim (2014) és Védjük magunkat! (2015). Napjainkig hetven antológiában is olvashatók írásaim.

Elérhetőségeim:

b.irenke@invitel.hu, http://www.humoreszk.blogspot.hu

Nógrády Andor:

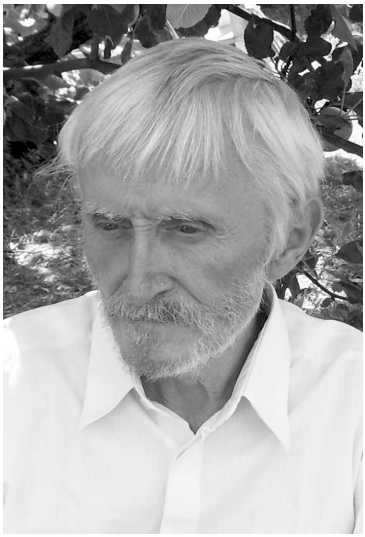

Történelem- és rajzszakos nyugdíjas középiskolai tanár vagyok.

Írásaim és grafikáim 1963 óta jelennek meg különböző újságokban, folyóiratokban. Antológiákban az 1990-es évektől szerepelek.

Eddig hat kötetem jelent meg:
Jobbágyi története (tsz.: Lendvai Ferenc, Nógrády Ildikó) 1994.
‚Jobbágyi története 2000., Korom és korom 2008.,
Kozárdi krónikák és arcok 2011.,
Múltidéző elbeszélések 2012. (társszerzők: Borsos Irén és Pataki Katalin Glica).
Magyar népballadák és románcok 2013.,
Kézen-fogva antológia 2015. (társszerzők: Borsos Irén és Pataki Katalin Glica).

Borsos Irénnel és Pataki Katalin Glicával ismeretségünk és barátságunk a pásztói Athéné Alkotókör felolvasó délutánjain kezdődött, s tart a mai napig.

Elérhetőségem:
nogrady.a.v@gmail.com

Igazság kerestetik

Borsos Irén

Vasúti átjáró; őrszemmel, lámpával, sorompóval. Tábla feltűnően jelzi; *„a sorompó tíz percen túl is zárva tartható”*

Lovak húzta szénásszekér érkezik, lassú tempójában. Mielőtt a sorompó megmozdulna, a hajtó már lassít… Autósok haragja zúdul a szekér felé, egyik a gyalogjárdán, jobbról előzi őket. Micsoda rutin, még sikerült átjutnia…

– No, komám, a nap is lemén, mire ezt főhúzzák! – mondja a hajtó a mellette ülő, rezes orrúnak.

– Igyék addig Jani bátyám!- nyújtja felé a kulacsot emez.

Motoros lassít, de nem áll meg, csak furakszik előre a többi között.

Nem a széna alatt áll meg, hanem egyenest a ló mellett.

A gyalogjárón is bámészkodik néhány atyafi, egyikük egy kecskét vezet, kerékpáros asszony kosárban kutyát visz; triciklis fiú, feketeruhás öregasszony batyuval a hátán, talicskát toló paraszt ember, egyaránt a nyitásra várnak.

Mindenki türelmetlen bizonyos fokig, tíz perc hosszú idő.

A motoros látszik legidegesebbnek. Egyre ingerültebben túráztatja a motort.

A kávé színű Trabant is túráztat – ahelyett, hogy leállítaná.

A ló idegesen toporog, rossz hatással van rá ez a hangos pörcögés! Újabb gázadásra megugrik, és kirúg… A motoros gyerek nagy ívben lefordul, sisakját a Trabantnak ütve. A motor halk dörmögéssel fekszik le az útra. Néhányan a motoros fölé hajlanak.

– Megharapott! – mutatja a karját.

– Atyámfia, te mér ijesztgetted ezt a Bandit? – mondja a részeg hajtó.

– Én? Ettől a saját motoromat sem hallottam! – mutat a Trabantra.

A Trabantos, egy kövérkés öreg: – Neköd mög, mi a fenéér köllött idetolakonnyi?

– Haggya má szégínyt, hát ajig lát! – védelmezi a nénike.

– Hol rúgta meg a ló?

– Nem rúgta, hanem harapta! – mindenki másképp látta az esetet, de mindenki véleményt mond! A részeg hajtók mindenkit szidalmaznak.

A kecskés ember valamihez odakötötte a jószágot, bement a középre és gesztikulálva magyaráz: ő aztán mindent látott! A ló megrúgta a gyereket! Csak Ő látta valójában, mi is történt!

A mozdony lassan eldohogott mellettük, egymás hangját sem igen hallották. De kit érdekelt már ez akkor, hiszen esemény történt! Mindenki másként látta, és mindenki mást hibáztat!

Egyszer csak emelkedik a sorompó…vita megszűnik… Elhűlve látják, hogy a sorompó tetején, a kötél végén, ott lóg a kecske.

Régi rege

Nógrády Andor

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis falu a Felvidéken, amit úgy hívtak, hogy Kosé. Ez a Kosé arról volt nevezetes, hogy hol ide csatolták, hol oda. Volt ura: Csák Máté, Károly Róbert, Nagy Lajos, Hunyadi Mátyás… A legtovább a Habsburg királyok uralták e tájat, akik egészen ezerkilencszáztizennyolcig voltak apostoli uralkodói e földnek. Túl nagy ez az ország, vélték egyes nagyhatalmak. Nosza, szabdaljuk szét! Úgy lett… A kis falu így a Csehszlovákia nevű országnak lett szerves, elidegeníthetetlen része. Ez egészen addig így volt, amíg Európának nem született egy új „ nagystílű” politikusa, aki visszaadta a magyaroknak a „ szent” földet…hogy mit fizettek érte, az már más kérdés.

Szóval visszakaptuk a Felvidéket, pontosabban egy részét, s így „Kassáig meg sem álltunk”... és volt, aki fehér lován vágtatott be a „ szent” városba.

Miután Kosé is visszacsatoltatott a hazához, a falu három szomszédos faluval együtt kapott egy főjegyzőt, aki feleségével és kisfiával rögtön oda is költözött.

Ahogy teltek az évek, a főjegyző úr egyre gorombább ember lett. A leggorombább a feleségéhez volt. Nemcsak négyszemközt pofozta meg ok nélkül a hitvesét, de már a cselédlány előtt is bántalmazta a fiatalasszonyt. A lány ilyenkor kimenekült az udvarra.

Természetesen a csöpp faluban hamar köztudottá vált a nagyságos úr „finom” modora.

Attól kezdve, hogy a tanító urat kivitték a frontra, a nagyságos asszony ott tanított a községi iskolában. Reggelente, amikor piros arccal jelent meg a tanteremben, a gyerekek már tudták, hogy a tanító nénit megint bántalmazta a jegyző úr... Ez így ment 3 évig.

A kisfiú nem tudott erről semmit, a veszekedéseket és pofozkodást a két szülő titkolta a gyerek előtt.

Amikor betöltötte a harmadik évét, kapott egy kis barátot játszótársnak: a szomszédban lakó módos család egy-szem kisfiát, Miklóskát. A két gyerek ettől kezdve elválaszthatatlan volt egymástól. Szabadidejüket mindig együtt töltötték. Együtt fedezték fel a falucska utcáit, házait, lakóit, a templom nélküli harangtornyot, a patakot, amiben szinte alig volt víz, hal pedig még mutatóba se. Szóval mindent, ami akkor az egész világot jelentette számukra.

Egy alkalommal a jegyző úr, aki imádta kisfiát, két kocsi sárga homokot hozatott az udvarba. Bandika ettől kezdve Miklóskával sok időt töltött a homokozóban.

Egy szép nyári napon (a felnőttek azt mondták, hogy július van, és azért van ilyen piszok meleg), Miklóska azzal javaslattal fordult kis barátjához:

– Bandika! Keresztanyám a közeli Tergezen lakik. Menjünk, látogassuk meg!

A nemes gondolatot tett követte. A két kis vándor elindul Tergez felé. Azzal tisztában voltak: ha az úton mennek, a járókelő ismerősök elkapják őket, és véget vetnek a felfedező útnak. Ezért rövid tanácskozás után úgy döntöttek, hogy az út menti kukoricáson fognak átvágni.

Hosszú, fárasztó gyaloglás után elérkeztek a tergezi patak partjához. Bár ez patak nem volt valami mély, mégsem mertek átlábolni rajta. Elgyalogoltak a közeli hídhoz, leültek az egyik pallójára, és némán nézték a vizet. Egy idő múlva megszólalt Miklóska:

– Nézd! A patak közepén azt a repedt csirkeitatót! A kis halacskák bújócskáznak bennük!

Valóban. Apró kis keszegek fickándoztak az itató lyukai között. A két gyerek nagyokat nevetett a kis halak játékán. Egyszer csak egy mély férfi hang szólalt meg a hátuk mögött:

– Hát ti, mit csináltok itt, gyerekek?

Egy lovas csendőr állt a két gyerek mögött. Lovát és lovas járőrtársát jó távol hagyta maga mögött. Nem akarta megijeszteni a főjegyző úr kisfiát és barátját. Attól is tartott, ha a gyerekek meglátják őket, megszöknek. A közeli őrsön riasztották őket s küldték ki, hogy kerítsék elő a szökevényeket.

Ettől kezdve a két felfedező csak szülői felügyelet mellett hagyhatta el a portákat.

Teltek, múltak a hetek. Egy szép csöndes nyári napon nagy Csepel teherautó állt meg a jegyzőlak előtt. Egy gömbölyded, jó ötvenes asszony, a sofőr meg két markos férfi szállt le róla. Nyílt a jegyzőlak ajtaja. Bandika rohant ki rajta:

– Nagymama, nagymama! – kiabálta – Ugye, értünk jöttél?

– Igen, és viszlek benneteket Bágyira! – volt a válasz.

– Miklóskát is elvisszük?

– Nem. Ő itt marad, de majd eljöhetsz hozzá látogatóba.

Közben odaérkezett a gyerek anyukája, és boldogan ölelte át a nagymamát.

– Édesanyám! Végre itt vannak! A férjem hamarosan hazajön. Kezdjük meg a bútorok felpakolását! Félek, cirkuszolni fog, annak ellenére, hogy tudja, itt hagyom.

Egy negyed óra sem telt el, s a főjegyző úr sötétszürke személyautóján berobogott az udvarba. Még ki se szállt a kocsijából, már üvöltötte:

– Sehová nem mennek! Lepakolni, mert hívom a csendőröket!

Az anyós odalépett felbőszült vejéhez, és a következőket mondta:

– Drága fiam, ne fáraszd magad! A csendőröket az alispán úr már értesítette, hogy vigyázzanak ránk. Te pedig, fiam, menj orvoshoz és kezeltesd magadat! Rád fér! Ja, igen: a kocsi árát, mivel mi vettünk, légy szíves, térítsd meg!

Az asszony ekkor elfordult a vejétől, majd odaszólt a rakodóknak:

– Folytassák!

A nagy kiabálásra összecsődült az utca összes lakója. Nézték, ahogy a platóra felrakják a bútorokat. Néhány férfi még segített is a rakodásban. Az utcabeliek közül sokan sírtak, amikor búcsúztak. Miklóska és szülei is eljöttek. A két kisfiú egy ideig nézte egymást, aztán átölelték egymás vállát, majd szinte egyszerre mondták: Találkozunk…

És jött a nagy felfordulás, a világégés, a határok újra szabdalása. A két fiú végül csak hatvan év után találkozhatott ismét, amikor a határok megnyíltak… Egy határ menti kisváros könyvtárában, annyi év után ismét átölelhették egymást. A könyvtárosnő, aki látta a két öreg urat, nem értette, miért könnyes a szemük…

Esik-e még?

Borsos Irén

Órák óta rótta az országutat. Szárazság és viharos szél, ez is az ítéletidő egy fajtája. Az út pora finom rétegben lepte be arcát, meg a gallérját… Úgy érezte, már a fogai között is homok csikorog. Ereje is fogytán, legalább jönne valami jármű, ami felvehetné!

Óhaja meghallgatásra talált, – egyszer csak valóban jött az áhított segítség. Teherautó lassított mellette.

– No, ugorj fel komám! – mondta a vezető, s már indított is…

Az elcsigázott ember meglepve látta, hogy odafent egy koporsó van. Valódi koporsó!

A vezetőfülke mögött még a szél sem éri, – gondolta, – s a koporsótól pedig megnyugtató távolságra lesz.

Hogy hová mennek, teljesen mindegy, otthona sehol nincsen. – gondolta, s a fáradtságtól már csukódott lefelé a szeme. Álmában gőzölgő leveses fazék mellett ült.

Égzengés, felhőszakadás riasztotta, Ponyvadarab, papírdoboz – semmi nem akadt a platón. Arra gondolt, vajon üres a koporsó? Biztosan megvédené a tomboló elemektől, a bőrig ázástól!

A gondolatot tett követte. Nyugalmat, biztonságot talált benne, s a tető tényleg megvédte a felhőszakadástól. A szemei szép lassan újból lecsukódtak… Álmában anyja arcát látta.

Az azután történtekről semmit nem tudott…

Jó idő múlva, újabb stoppos került a fedélzetre. Amikor megálltak, egy csuromvizes ember mászott fel, és a vezetőfülkéhez telepedett.

Amikor a teste megpihent, s az álmok véget értek, már emlékezett, hogy a teherautó tetején, egy koporsó védelmében utazik.

A fedelet felemelve, csak úgy maga elé motyogta: Esik-e még…? A rémülettől a másik hanyatt- homlok vetette le magát…

A nagyvárosban, ahová megérkeztek, kérdi a vezető:
– Hát a másik ember hol van?
– Csak én voltam odafent, – mondja emez.
A vezető elgondolkodva néz maga elé:
– Képzelődök is…? Sokszor mondta már az orvos, hogy igyak kevesebbet, ha letelt a szolgálat!

Végzetes tévedés

Borsos Irén

Gizus amikor dolgozni ment, még nem sejtette, hogy áramszünet miatt elengedik az „irodistákat".

Gizus férje, Sanyi is egy közeli gyárban dolgozott. A kék overallt gyakran mosták otthon.

Rendes ház ez; délelőttönként az öregasszonyok kicserélik a híreket, aztán ha a család hazaérkezett, kezdődhet az előadás…

Gizus már az előszobából látta, hogy Sanyi a kék overalljában derékig a hűtőben matat.

Mit csinál ott bent, és miért jött haza? Nem működik a vállalati büfé? Vagy náluk is áramszünet van?

– Na, várj csak, most megtréfállak…!- gondolta, s lábujjhegyen egyre közelebb osont. Óriási lónyerítést produkálva megmarkolta a heréit.

A hatás nem mindennapi volt… Az áldozat olyan erővel kapta fel a fejét, hogy a reccsenést hallani lehetett.

– Úristen, ki ez, és hogy jött be? Lehet, hogy betörő? És hol a Mutter? De mért nem kel fel, – a feje vérzik, – hol a telefon? Mentők! Segítség!

Ezen gondolatok cikáztak a fejében, amikor Anyuka megjelent az ajtóban, egy tányér süteménnyel.

– Megjöttél? – csak egy pillanatra ugrottam át Mancihoz, amíg a mester végez!

Ebben a pillanatban meglátja a kövön fekvő embert.

– Mi történt? Rosszul van? – gyorsan letette a tányért.

– Hívom a Mentőket! – mondja Gizus. – Mentők? Elesett, vérzik, rosszul van – sorolja, megmondva a pontos címet is.

A Mentők pillanatok alatt kijöttek, közel az állomás, és még a lift is működik!

– Uram! Hall engem? Hogy hívják? Hall engem? Mi a neve?

Két ember villámgyorsan és szakszerűen ellátta a sérültet, vizsgálat, hordágy, kötözés. A harmadik az adatokat jegyezgeti.

– Átszaladtam a szomszédba, nem láttam mi volt… – mondja Anyuka.

– És Ön? – szegezi a kérdést Gizusnak a mentős.

Némi vonakodás után látszott, hogy muszáj elmondani az igazat.

A mentősök alig palástolt derűvel hallgatják Gizus lángoló arccal előadott történetét a „megmogyorózásról."

A hordágy a liftben nem fér el, az ötödik emeletről, gyalog viszik le a sérültet.

A menet elindul.

Epilógus:

Csak utóbb, az újságból tudtuk meg, hogy a mentősök lefelé menet annyira nevettek, hogy elejtették a sérültet, aki emiatt lábtörést szenvedett.

Bukovinszky Mária és Kocsis Erika

Bukovinszky Mária:

1958-ban születtem Óbudán és kamaszkoromig a Lajos utca – ma múzeumnak otthont adó – kertes házában növekedtem. Iskolázottságommal érdeklődésem és tettvágyam időről időre utolérem. Munkámmal megadatott, hogy szabadon merítsek, kísérletezzek, kutassak, segítsek. Hálás vagyok érte, miként azért is, hogy életem minden eddigi szakaszában mélyen kötődhettem egy-egy emberhez: élvezve szeretetüket, bizalmukat. Örömmel fedezem fel, ahogy formaerőként hatnak rám.

Párom – mindenben társam, támaszom.

Három éve kísérem figyelemmel az irodalmi pályázatokat. Jelentek meg már verseim, mesém és hamarosan egy novellám is.

Erikával nemcsak padtársak voltunk a gimnáziumban: kavargó gondolatok- és érzéstömegek között kitartóan kerestük az igazat, a nemest. Örömmel fedeztem fel fotóit, melyek jó érzékkel ragadják meg a pillanatot, a részleteket. A múlt évben verseimet kísérték képei, most meséimet illusztrálják.

Kocsis Erika vagyok. 1958-ban születtem Budapesten, tizenéves korom óta Óbudán élek. Zenei általánosba jártam, mellette zongorázni tanultam. Majd biológia-latin tagozatos voltam a gimnáziumban.

Az élet azonban teljesen másfelé sodort, jobbára pénzügyi területen dolgoztam, dolgozom.

Hat éve fedeztem fel újra magamnak a fényképezést, amely mára már hobbiból szerelemmé változott.

Egy kedves barátom mondta azt nemrég, hogy lassan már le kell operálni a szememről a fényképezőgépet. Lehet valami igazság benne, mert mióta egy éve magaménak mondhatok egy komolyabb, majdnem profi fényképezőgépet, azóta nem nagyon mozdulok ki nélküle. Leginkább növényeket, virágokat, állatokat fényképezek, szeretem észrevenni az apró szépségeket.

Külön öröm, hogy a fotóim hoztak újra közel bennünket Marcsival.

Kit illet a szerencse?

Bukovinszky Mária

Olyan volt az idő, mint ami nyárközéphez illik: perzselő napsütés, learatott búzamezők. Az útszéleken felverődő porban csak a legedzettebb virágok próbálták túlélni a tikkadtságot.

A házunk végén már az erdő csalogat árnyas hűvösével. Szandálban lépkedve a mozgó kövekkel teli meredély már-már kedvemet szegte, mikor elértem a földes részt. Innen az út hamarosan kétfelé ágazott, az egyiken két lovas haladt el, kedélyesen beszélgetve. Engem észre sem vettek.

No, gondoltam, megnézem milyen a világ arrafelé, ahonnan jönnek. A porfelhő még szállt lépteik nyomán. A földet kémlelve kirajzolódott a nyomuk. Mivel épp ellenkező irányban haladtam, mint a lovasok, irányt váltva, hátrafelé kezdtem lépkedni, a két ló nyolc patanyomát követve. Kisvártatva szédítő érzés fogott el, teljesen összekavarodtam. Izzadt homlokomról porszemeket dörzsölgettem. Ekkor, mintegy varázsütésre, eszembe jutottak Masa barátnőm szavai: a lovak mellső lábán lévő patkók inkább kör alakúak, míg a hátsón lévők tojásdadok. Így már képes leszek elkülöníteni őket!

Újra nekiveselkedve lassacskán sikerült az egyik ló nyomaiban lépkednem. Úgy éreztem, minden vér a fejembe száll, sokáig nem bírom már, amikor karnyújtásnyira tőlem megláttam egy patkót. A szívem heves dobogásba kezdett. Hűha, egy szerencsepatkó! Óvatosan közelítettem felé, mintha attól kéne tartanom, eltűnik előlem. Épp egy bal hátsó lábról való, a legnagyobb szerencsét hordozó! Izgatottságomban szaporán szedtem a levegőt. Gyors mozdulattal felkaptam, és a zsebembe süllyesztettem. Mosolygó arccal képzeltem el, mennyi minden jó történhetne velem.

Álmodozásomból arra riadtam, hogy előttem magasodik az egyik lovas és hozzám beszél: mondd csak, nem találtál egy patkót? Leesett a lovam lábáról. Kezem a zsebembe süllyesztettem, szinte égetett a talált tárgy. Megszólalni nem bírtam, a fejem akartam megrázni, ám a ló rám szegeződő szeme is perzselt.

Tenyeremben a patkóval kiugrott a kezem a zsebemből és már nyújtottam is elszoruló torokkal a lovas felé. Ez lenne az? – kérdeztem. Búcsúzóul szememmel még lázasan letapogattam, hány szöglyuk van rajta. Hét! Hihetetlen, háromszorosan szerencsét hozó!

– Micsoda rendes srác vagy! – mondta a lovas. – Jótetted helyébe jót várj!

Megfordult, s eltűnt, amerről jött.

Azóta is azon gondolkodom, vajon kit illet a szerencse.

Kocsis Erika – Patkónyom

Kocsis Erika – Ló

Kocsis Erika – Ablak

Szóbeszéd

Bukovinszky Mária

Valamikor egyszer télen, ki tudhatja, milyen régen történt, amit most elmesélek.

Épp vízkereszt után járt az idő, a várost elkerülte a havazás és a fagy is. Örültek a népek az enyhe időnek, vagy sem? Bizony a bölcsebbek vártak a nagy hidegre, ami a kártevők szaporodásának biztos gátat vetne. De azok, kik most mulatni készültek, inkább örültek az enyhe időnek.

Az utca színtelensége összeolvadni készült az ég szürkéjével, amikor bálba indulók törték meg a csendet. Suhogott a sok könnyű kelme, kopogtak a cipellők, messze hangzón szállt a kacagás. Olyannyira ébresztő volt e sok hang, hogy az utat is kizökkentette álmos magányából. Akárcsak a tánczene kottafejei, ragyogtak az utcai lámpák a hullámvonalban kirakott macskaköveken. Virgonc léptű emberek siettek egy fényűzőn kivilágított épülethez, ahonnét macskanyávogáshoz hasonlatos hangok szűrődtek ki. Mire betértek a cifra kovácsoltvas kapun, a fakockákkal burkolt ösvény már zeneszótól hangos házba vezette őket.

Az út nézegetni kezdte magát a mulatság fényeiben, ami sokkalta erősebb volt a közvilágításnál. Hosszú út volt, bár szélesnek nem mondható, s járdája oly keskeny, hogy egy kövérebb ember válla súrolta a házfalat, kerítést. Nem maradt észrevétlen előtte, mennyire hepehupás, egyenetlen. Képtelenségnek tűnt bármi ünnepit felfedeznie magán. Szíve összeszorult. Erős vágy lett úrrá rajta, hadd legyen ő is olyan pompázatos, mint a bálozók ruhái – akkor boldognak érezné magát.

– Nélkülem mulattok? – fájlalta az út. – Rám nem is gondoltok? Pedig ki hozott el idáig titeket? Hálátlan népség! – így dohogott magában.

Kocsis Erika – Utca

Hol pörgő, gyors ütemű zene szólt, s dobogtak a lábak, hol meg lassú, méltóságteljes mozdulatokkal szinte úsztak az emberek a táncparketten. Az útnak a dallamokon túl csak a rávetülő árnyak könnyed lejtése jutott. Amíg a zenészek pihentek, poharak csilingelése keveredett lánykacajjal, s férfiak érces hangú beszédével.

Az út megborzongott – tán az egyre hidegebbé váló levegőtől, talán a mellőzöttségtől. Nehezen tudta rászánni magát, hogy felhagyjon a vigadozók bámulásával. Nyugtalanul föl-, s alá járatta tekintetét, pásztázva teljes hosszát. Most nem törődött azzal a néhány emberrel, akik épp elhaladtak. Máskor kíváncsian, szemlélődve figyelt, hogy kitanulja lépteik ritmusát, járásuk ingását. Néhányukat el is nevezte magában: „Csisz-csosz" az öreg házmester, aki inkább csúsztatta, semmint emelte megfáradt lábait; „Szökkenő" a mindig ugrabugráló kisfiú és anyja „Jajj-fiam", aki folyvást attól tart, hogy gyermeke elesvén megüti magát. Aztán „Cseng-bong", akit cipővasainak muzsikájáról lehet felismerni, és „Kipi-kopi" asszonyság, ki aprókat lép magassarkúiban.

Ám ez a nap egészen más volt. Keserűsége nem csillapodott. Föltekintett a magasba, az utcai lámpák fényköre fölé, ahogy az emberektől látta. S az eget bámulva egyre csak kérlelt, fohászkodott. Egy röpke időre felhő takarta a hold egy részét. Tovaszállása egy kacsintással is felért, ígéret gyanánt. Az út úgy vélte, hogy a természet hamarosan csodás dísszel fogja megajándékozni.

A fáradtságtól hamarosan elszunnyadt. Amikor a nap első sugarai felragyogtak, megpillantotta csodás öltözékét, mely szebb volt, mint bármely báli ruha, amit valaha látott. Leheletnyi kristályvirágok díszítették, fölékesítve mindent, amit csúfnak gondolt magán. Ahogy a nap magasabbra emelkedett az égen, egy fénynyaláb bevilágította az út javát: színpompás, szemkápráztató látvány volt. Ébredeztek az emberek is, a tiszta levegő előcsalogatta őket otthonaikból. Az út egyik kívánsága már teljesült, de táncolni is akart. Mivel ő maga nem volt erre képes, elhatározta, hogy akit csak bír, megtáncoltat. A gyerekek vidáman kacagtak,

a lányok sikongtak, a fiúk hujjogattak, amint aprókat csusszantak a jégvirágokon. Az öregek szitkozódtak, miért nem szórják fel a járdát, s úgy lépkedtek, mint akik tojásokon járnak.

Egy idősebb asszony, aki láthatólag dacolt korával, fiatalos öltözékben és lábbeliben, szaporán haladt. Rálépve – tán az út legnagyobb csipkés díszére, a csizmasarok kicsúszott alóla és fenékre esett. Aki csak látta, viccesnek találta, s halk kacajok verődtek vissza a házfalakról. Egy lovagias lelkű fiú, bojtos sapkában a nénihez sietett, fölsegítette a földről. Mindkettőjük szája szögletében mosoly bujkált.

Az út jólesőn bámulta, ahogy a madzagon lógó bojt még hosszan himbálózott, őrizve a pillanat vidámságát. Figyelmét annyira lekötötte ez az ingamozgás, hogy a veszélyt nem észlelte: egy tevékeny házmester sietős mozdulatokkal szórta be hamuval gyöngyházfényben csillogó jégvirágait.

Kocsis Erika – Jégvirágok

Sárkány fogadalom

Bukovinszky Mária

Verőfényes, madárdaltól zajos délelőttön kezdődött minden. Váratlanul elsötétült az ég, színes levelek tánca ragadta meg a tekinteteket. Néhány pillanatig egy vonalban lebegtek az üzenetek, majd öten ötféle irányba repülve eltűntek a bámész szemek elől.

Xing, a mindentudóként tisztelt asszony is látta ezt a különös történést. Rögvest felismerte, hogy nagy dolgok vannak készülőben: közeleg a sárkányszellemek fogadalom megújító ünnepe. Jól emlékezetébe véste még aprócska gyermek korában nagyanyja szavait, amikor arról mesélt, hogy ezer évenként találkoznak a sárkányszellemek, és újra osztják egymás között a feladatköröket. A meghívók az égből, szelek útján érkeznek,

Xing fürkészőn vezette körbe tekintetét a látóhatáron, a forgatagnak azonban írmagja sem maradt. Csak a levegő feszült rezgése éreztette, hogy amit látott, az nem a képzelete szüleménye. Az őrszemek is észlelték, félreverték a harangokat, figyelmeztetve a lakosokat. Az emberek nyomban hazatértek, türelmetlenül terelték védett helyre a gyerekeket. Minden ajtót, ablakot és spalettát gondosan bezártak. Az utcák elnéptelenedtek, egyetlen hang se szűrődött ki az otthonokból. Minden kihaltnak tűnt.

Xing is sietősen hazafelé vette az irányt, hogy az ősök legendáriumát tanulmányozva rájöjjön, hol fognak egybegyűlni a sárkányok. Súlyos ládában tartotta a legértékesebb dolgait, ez a könyv is ott pihent. A ládán három széles vaspánt futott körbe, mindegyik lakattal zárult. A kulcsok kamrája legmagasabb polcán, egy üvegben lapultak, különböző méretű és színű gombok közé rejtve. Létrára kellett állnia, hogy hozzá férjen

Óvatosan emelte fel a könyv fedelét és kezdte lapozni a vastag, megsárgult oldalakat. A könyv bal oldala gyönyörű, kézzel festett betűkkel íródott, jobb oldalát rajzok díszítették.

Hamarosan feltárult előtte az öt sárkány képe. Egyikük bőre sárga színben pompázott, a másiké kékeszöld árnyalatban, az éjsötét és fehér színű közé a rőt sárkány került. Valamennyi sárkány testét pikkelyek fedték, testük, farkuk hosszú, éles karmokban végződtek lábujjaik. Fejükön széles hegyhez hasonlatos dudor, ami a levegőbe emelkedést biztosítja.

Mit mond róluk az írás? A sárga sárkány bőre – aki könyörgések figyelmes meghallgatója, olyan, mint a Sárga folyó vize, amikor a nap lemenőben narancsszínre vált. A legkönyörületesebb sárkány szellem pikkelyei kékeszöld színben pompáznak, akár a fenyő hamvas tűlevelei. Tavaknak áldást a rőt sárkány biztosít, színe az avaréhoz hasonlatos. A legerényesebb és legnemeslelkűbb sárkány szellem színe, hogy is lehetne más, mint tündöklő fehér. És ki a titokzatos vizek mélyén lakozik, annak bőre mélysötét. A szöveg arra is utalt, hogy a sárkányok szívesen időznek barlangokban. Akadt eligazítás a gyűlés várható helyszínéről és a teendőkről is.

Xing összeszedte a legszükségesebbeket egy kosárba és biztos léptekkel indult útnak a sziklás hegy barlangokban bővelkedő része felé. Talán tudta, talán nem, hogy valaki követi. Gan, a rendkívüli bátorságáról ismert fiú lopakodott utána, akit gyógyfüves tudományra tanított. Mivel Xing közel olyan öreg volt már, mint a föld, hangosan fújtatott a nehéz úttól. Igyekeznie kellett, hogy időben érkezzen és távozhasson. Hamarosan elérte a fenyvest, ahonnan jól belátni a sziklamélyedésekkel teli vidéket. Pásztázva kereste a jelet, hová helyezze el a kosarat, amikor az ég újra elsötétült: gyors egymásutánban érkeztek a sárkányok. Velőtrázó, kőmorzsoló üvöltések remegtették meg a hegyet. Alant a tisztáson kört alkottak a sárkányszellemek. Kiáltásuk barátságos lehetett, legalábbis a testtartásuk erre utalt. Lelkendezve köszöntötték egymást. Az üdvözlés után valamennyi sárkány az eget kémlelte. Feltűnt két óriás varjú, tiszteletkört téve a sárkányszellemek körül, majd a kosár felé repültek. Gan behúzódott egy sziklarepedésbe. Az öregasszony ezalatt úgy eltűnt, mintha ott se lett volna.

- Pfúj! Emberszagot érzek! – károgták a varjak. – Bújj elő!

Nemhiába volt bátor Gan, előbújt. Igaz, térde remegett a lelepleződés izgalmától.

– Mi legyen vele? – kiáltották le a varjak a sárkányoknak.

– Hozzátok elénk! – hangzott a válasz.

– Tedd a fejedre a kosarat, leviszünk. – utasították a varjak a fiút.

Puhán értek földet, az ifjú kíváncsian várta, mi lesz. Szíve a torkában dobogott, amikor a hatalmas sárkányszellemekre nézett.

– Beszélj, mit keresel itt, ahol emberfiának nincsen helye! – kérdezte a sárga sárkány.

– Bocsássatok meg, kérlek! Nem tudtam, hogy tilos dolgot művelek. Megláttam, hogy a legvénebb asszony, Xing útnak ered. Muszáj volt követnem őt.

– Azt gondoltad, esetleg védelemre szorul? – érdeklődött a fehér sárkány.

Gan szívesen lódított volna, ám valójában a kíváncsiság vezette ide a sziklás vidékre. Nem tetézte a bajt hazugsággal.

– Tudni akartam, hova és miért megy, na meg mit visz a kosarában. – felelte a fiú.

– Azt már tudod, hogy hova. Sejted-e, hogy miért? – kérdezte az éjsötét bőrű sárkány.

– Valami fontosat hozott nektek? – kérdezett vissza Gan.

Most a kékeszöld sárkányszellem szólt:

– Tudod-e, kik vagyunk?

A fiú lelkében riadalom támadt. Sárkányszellemek, az biztos. Ám ilyet csak az kérdez, aki igen nagy hatalommal bír.

– Minden bizonnyal királyok vagytok – felelte megilletődött hangon. A sárkányszellemek elégetten bólogattak. Összedugott fejjel zúgtak-búgtak, végül a rőt sárkány szólt:

– Íme, a jóslat beteljesedik, Gan! Alkalmasnak mutatkoztál a feladatra. Mostantól te őrzöd a tüzet és vizet.

Csak erre vártak a varjak.

– Van- e köztetek olyan, aki megküzdene a másik helyéért? – zengték, kék és piros üvegcsét emelve a magasba. A fiú most vette csak észre, hogy a varjak sem közönségesek: egyikük fején hosszanti piros csík futott végig, a másikén meg kék. A kérdést mély csend követte.

– Nincs? Akkor kezdődjék a fogadalom megújítás! Te, akinek bőre olyan, mint a Sárga folyó vize, mikor a nap lemenőben narancsszínre vált! Könyörgések figyelmes meghallgatója maradsz-e?

– Igen – szólt a sárga sárkány király. Kinek szíve tiszta, és önzetlen kéréssel fordul hozzám, bizton számíthat segítségemre.

– Fenyő hamvas tűleveleihez hasonlatos, kékeszöld színben pompázó! Leszel-e eztán is a legkönyörületesebb?

– Leszek. Annak, akiben fölébred a megbánás, és átlátja tette következményét.

– Te, kinek bőre az avar színében játszik! Osztasz-e áldást a tavaknak ezután is?

– Igen – hangzott a rőt szellemtől. – Gondoskodok élőlényeiről és azok egészségéről.

– Tündöklő fehér! Maradsz-e a legerényesebb és nemeslelkűbb?

– Igen. Szüntelenül ösztönzök mindent embert arra, hogy fogadja be és növelje magában az erényességet és nemeslelkűséget.

– Te, éjsötét! Továbbra is őrzöd a titokzatos vizek mélyét?

– Úgy van. Az élet és a halál vize fölött uralkodok.

Ahogy a megújító fogadalom elhangzott, a sárkányok mellső lábaikkal összekapaszkodva táncba kezdtek és vidáman harsogták: újabb ezer éven át minden így marad! Amikor a visszhang is elhalt, mindenki Ganra nézett. A fehér sárkány így szólt: mostantól a te elbeszélésedből fognak ismerni minket az emberek. Vidd jó hírünket! Mi visszatérünk barlangjainkba. Véss jól eszedbe mindent, amit Xing asszony tanít és kövesd hűen az utasításait! Vigyázd a tüzet és vizet tartalmazó üvegeket! Szükségünk lehet rá, ha egyszer változtatni akarnánk. Add tovább a tudást, ezer év múlva visszatérünk!

Az öt, színpompás sárkány a levegőbe emelkedett. Egy ideig még lebegtek a magasban, majd szétválva forgószél sebességgel tértek vissza élőhelyükre. Senki se tudja, melyik hegy, víz barlangjának mélyén laknak. Az azonban bizonyos, hogy mestergüket télen-nyáron rendületlenül űzik, az emberek nagy-nagy örömére.

Ha bárhol, bármiben szükséget szenvedsz, kérj tőlük segítséget!

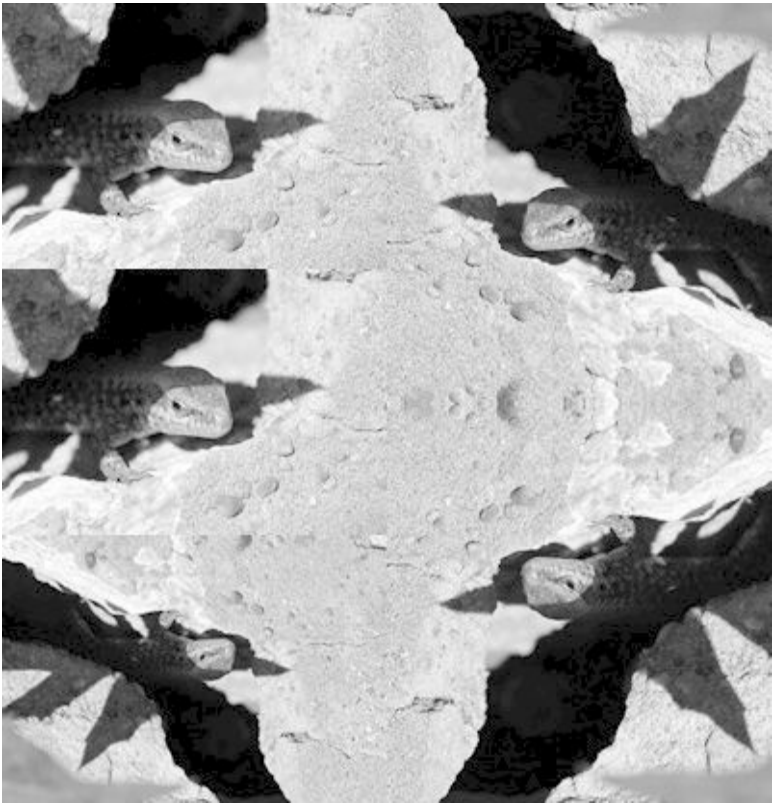

Kocsis Erika – Sárkányok

Fuchs Gábor és Hebeny Léna

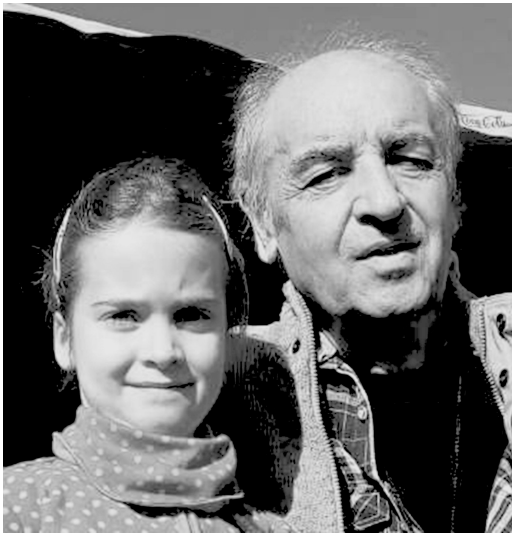

Lénával, az unokámmal idén, vagyis tavaly ősszel elkezdtük az első osztályt. Nagy kedvvel láttunk hozzá, és mostanra még nagyobb lelkesedéssel várjuk a nyári szünidőt.

Léna sok mindent imád az iskolában. Szereti a szüneteket, rajzórákat, a tízórait, ebédet, uzsonnát. És szereti a tanító nénit is, ha nem ad fel sok leckét.

Léna először a versillusztrációkat is házi feladatnak vélte, és emiatt elhúzódott a kivitelezés. Aztán belátta, hogy most másról van szó, most egy közös alkotás folyamatának válik részesévé.

A gyerekversek közös szerzemények. Ő megrendeli, én megírom. Alkotni másképp képtelenség. Kell valaki, aki a mai mesekínálat-özönben még észrevesz, felfedezi bennem a gyermekversírás nemes igényét.

Sok verset és rajzot alkottunk így együtt, ezekből kínálunk fel nektek most ötöt ebben az antológiában.

Mindezt sok szeretettel és azzal a reménnyel, hogy sikerült pár perces kellemes élményt szereznünk nektek.

Brummogoló medvélődő

Fuchs Gábor

Brumm a tappancs,
Azon járj,
Medvekoma kiabálj!
Ha fáj.
Tüske mérgét kihúzom,
Jajgass, Hallgass,
Hozzáadom még a mézem,
Ha megígéred,
Hogy torkos utad
A szúrós málnásban
Soha többé nem végzed.

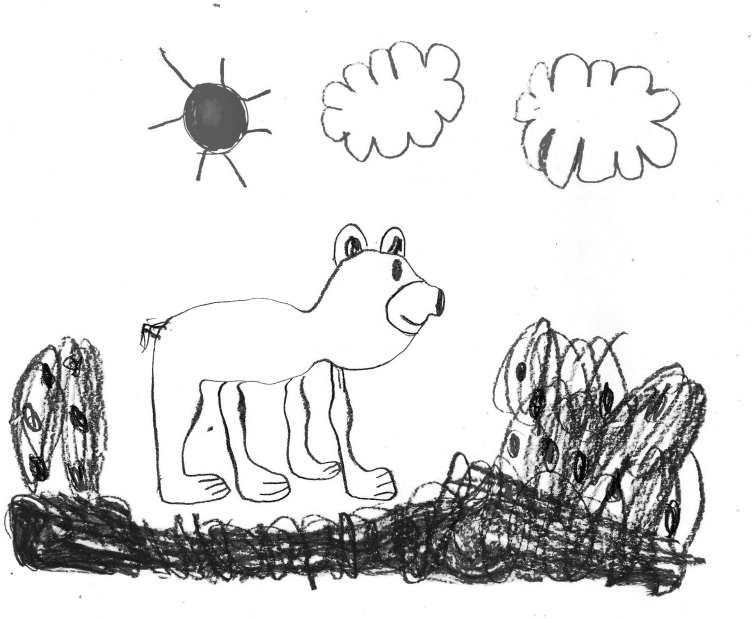

Hebeny Léna rajza

Hogyan épült az első piramis?

Fuchs Gábor

Élt egy fáraó
Ó-Egyiptomban,
Réges-régen,
Talán az ókorban.

Piramisra vágyott,
A dicsőséghez kellett,
De nagy piramisra
Épp akkor nem tellett.

Elment kölcsön kérni,
A Szfinxet nyaggatta,
A Szfinx pedig türelmesen
Végighallgatta.

Örült a Fáraó,
Végre lesz pénze,
De a piramisnak
Azóta sincs vége.

Befolyik az eső,
Mert tető nincs rajta,
Kéményét még füst
Soha el nem hagyta.

A piramis végül
Hegyesre sikerült,
A Fáraó ijedtében
Világgá menekült.

Kiderült az is,
Hogy a pénz hamis,
A Szfinx csak néz
És hallgat azóta is.

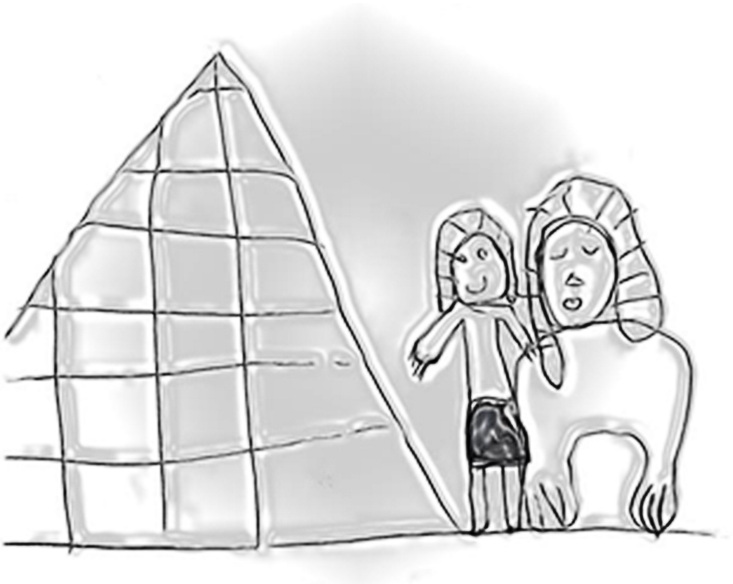

Hebeny Léna rajza

GÁG-ÁBéCé

Fuchs Gábor

Gúnár tanár Uramnak
Nem volt túl jó kedve,
Mert éppen akkortájt
El volt keseredve

Miért van e világon
Mindenből sok hiány?
Miért sorvad el
A gágogás-tudomány?

Hiába oktatott mindent
oly hegyesre
Senki nem gágogott
Jóra, vagy jelesre.

Hiába tudott ő
Szépen okítani,
Szekundát gágogtak
A tanítványai.

A róka csak krákogott
És hazaszaladt
Mert recsegett alatta
Az iskolapad.

A kígyó sziszegve tátogott
A harcsa víz alatt hápogott
Mily tragédia!
A föld forgott tovább,
De
Senki sem gágogott.

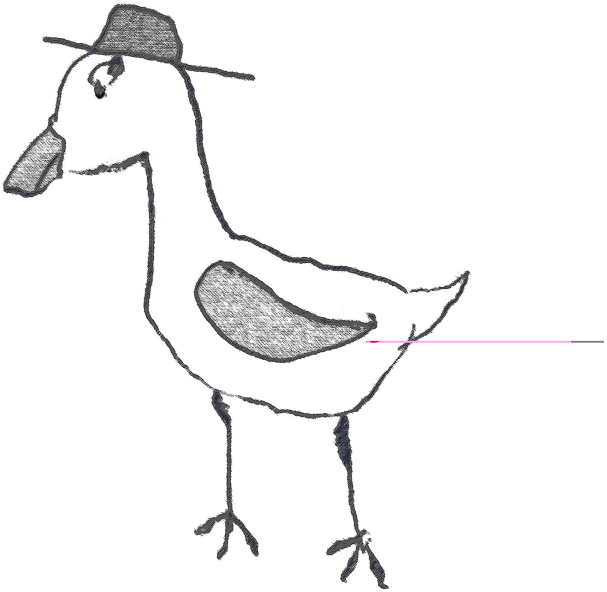

Hebeny Léna rajza

Egytől négyig

Fuchs Gábor

Egyszer egy kiskutya
Betévedt a faluba.
Megkérdezte merre van?
Azt mondták, hogy erre.
Egyszer két kiskutya
Betévedt a faluba.
Megkérdezték merre van?
Azt felelték, arra.

Egyszer három kiskutya
Betévedt a faluba.
Megkérdezték merre van?
Azt mondták, amarra.
Egyszer négy kiskutya
Betévedt a faluba.
Megkérdezték merre van?
Azt felelték, emerre,

Vigyázz!
Ne lépj a gyepre!
Most merre?
Amarra, emerre?
Vagy arra, vagy erre?
Mikor délben a harang leszakadt,
A négy kutya négyfelé szaladt.

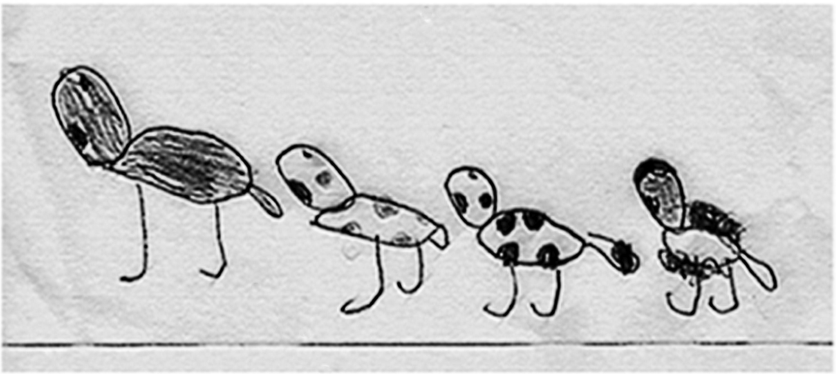

Hebeny Léna rajza

A kékszemű katicabogár balladája

Fuchs Gábor

Hová mégy,
Hová mégy,
Katicabogárka?

Nem messze,
Nem messze,
Csak erdő aljára.

Mi dolgod
Lenne ott
Katicabogárka?
Nem sok,
Nem sok,
Onnan nézek vissza
E szép kerek világra,
Onnan nézek vissza,
Az eltűnő világra.

Hebeny Léna rajza

Kittlinger Villő és Szilágyi Alex

Üdvözlök minden kedves olvasót!

Az én nevem Szilágyi Alex és immár 3. alkalommal képviseltetem magam e kiadó által megjelentetett verses antológiák lapjain. Röpke 16 életévem alatt igen sok dolog történt velem, amikről úgy gondoltam, hogy megérnek egy verset. (Romlott a látásom, új iskola, új barátok, szerelem.) És hát ez alkalommal nem egyedül jöttem, hanem megkértem egy szívemhez igencsak közelálló barátomat, hogy így, kézen fogva faragjunk rímeket.

Ez a lány egy osztályba jár velem és ugyancsak elég izgalmas élet áll a háta mögött. Barátok, szerelem, család – ezek mind olyan dolgok, amik ihletet adtak neki.

Kérésemre úgy döntött, hogy ő is megmutatja magát, vagyis a műveit. Reméljük, sikerül átadni azokat az érzelmeket, amelyek e sorok megírása közben a kezünket mozgatták.

Jó szórakozást a könyv olvasásához: Villő és Alex

A Hegedűs
Szilágyi Alex

Épp azon gondolkozom, hogy mi mibe kerül:
Vajon megérné-e? …a Szerelmem hegedül.
Hiszek benne, mindig azt hallom, hogy ráhúzza,
Mert az élet vízét száraz lábbal átússza.

Hogyha kérné, lehoznám az összes csillagot,
Hogy mikor megérzem azt a csodás illatot,
Úgy szeretném, ha szeretné, hogy vele menjek,
Talán az okosak ezt hívják szerelemnek.

Rájött, tudja, most már a hülye is belátja,
Azt, hogy nincs semmi esélye, mert van barátja.
Ő az élet legfényesebb hullócsillaga,
Nem marad más utána, csak múló illata.

Rájött, hogy így boldog, nem kell hozzá emberünk,
Most a legjobb, ha szótlanul tovább engedünk.
Jobb, ha engedünk mindent úgy folyni, ahogy volt,
Nem leszek valaki, aki mindent lerombolt.

Nem rombolom le azt a burkot, amiben él,
A burkot, miben mással van, …valaki zenél.
Rajtam nevet, s némán a fülembe hegedül:
Ez a sorsod te bolond, örökre egyedül.

Tündérlány
Szilágyi Alex

Hirtelen megállt és látta, amint ül némán,
Kedvesen nevet az icipici Tündérlány.
Másszor meg hallotta, ahogy halkan hegedül,
Ekkor már érezte, hogy sosem lesz egyedül.…

– Hisz a Nap nem süt másra, csak egyedül énrám,
gondolta és jött az icipici Tündérlány.
Ő is elindult felé ügyetlenül, után,
Akárhová elmenne a kis tündér után.…

Elrejtőzött, a selymes fűbe feküdt és vár,
Hiányzik neki az icipici Tündérlány.
Körbenézett, de sajnos hiába keresi,
Akármi lesz, ő akkor is szívből szereti.…

Várt pedig már jó ideje, hogy eltűnt és lám:
Egyszer ráköszön az icipici Tündérlány.
Mosolygott s a kezét fogták a kicsi lánynak,
Belül már jól tudta, hogy vége a világnak.…

Vége, mert a szíve szünet nélkül ég, fáj,
Annál többet ér az icipici Tündérlány.
Ő többet ér annál, hogy lássa összetörni,
Csak mikor nem látja, a szemét körbetörli.…

Ne tudja meg sosem, hogy mosoly nélkül él már,
Ne szomorkodjon az icipici Tündérlány.
Csak csendben ül a fűben és hallgat egy madarat,
Sosem tudja meg, hogy a szíve nála marad.…

A madár elhallgat, feláll, majd leül és vár:
Majd megszereti az icipici Tündérlány.
Nem bírja elengedni, bárhogy is szeretnék,
Én sem tudok bujkálni, bárhogy is szeretnék.

Hadd legyek...
Kittlinger Villő

Hadd legyek lepke fényednél,
Égjek erősebben egyszerű emléknél.
Hadd szárnyaljak szabadon, de feletted,
Hadd maradjak örökre melletted.

Hadd lássam lelkedet szemedben,
Hadd halljam hangodat emberi lelkekben.
Mosolyod hadd legyen kopár kis életem,
Szavaid hajók a nagy tengeren,

Hadd legyek napsugár a felhődben,
Viharos szél szorgos kis esődben.
Hadd legyek gondolat kusza elmédben,
Párod minden egyes életedben.

Vívódás
Szilágyi Alex

Egyszer el kell mondanom, Kedves, hogy tudj róla,
Mit nem adnék érte, hogyha minden úgy volna,
mint egy béna filmben, szeretlek és happy end.
Jobb Minél hamarabb, hogy a sokkot kipihend.

Azt mondom, Te vagy a kismadár a kis ágon,
Te vagy a legnagyobb kincs ezen a világon.
A legnagyobb kincs vagy, legalábbis számomra,
Eltelhet ezer év, benn semmi sem változna.

Az sem változna, hogy úgy szeretlek, mint senkit,
Még mindig jobb, mintha szeretnék, de nincsen kit.
Az a baj velem, hogy szeretek, de nem szabad,
Minden megnyert díjamnál többet ér egy szavad.

Te vagy a válasz az évszázados kérdésre,
itt vagyunk a világban, király, de mi végre?
Csak magamról tudom: Egyszerűen Teérted.
Szeretném, ha szeretnél, remélem, megérted.

Remélem, megérted, hogy nem tehetek arról,
Mikor megjössz, minden kép leesik a falról.
Leesnek és a földön vadul táncot járnak,
Hogy legyen helyed, a legeslegszebb virágnak.

Hiszen egyszer együtt leszünk az élet falán,
mert szerettelek és szerettél Te is talán.

Ajánlás akrosztichonnal

Szilágyi Alex

Keresem a szavakat, de nem találom őket,
Olyanokat, melyeket sosem várnék Tőled.
Vagy csak valamit, amit eddig még nem mondtam,
Álmaim, mindet, miben a herceged voltam.

Csalfa csillagot a legsötétebb nappalon,
Sajnos, hogy elmondjam, arra nincs már alkalom.
Pedig ha elmondhatnám, megtudhatnád egyszer,
El nem tűnne a szövetből, nem mosná vegyszer.

Talán valamikor, lehet, hogy bátor leszek,
Rád mosolygok kedvesen és vallomást teszek.
Annak örülnék, ha a hercegnőm lehetnél,
Körbeutaznánk a Földön, csak, ha szeretnél.

Annyit kérnék Istentől, persze csak, ha szabad,
Történjék bármi is, hadd hallgathassam szavad.
Arannyal írnám neved, hogy higgy nekem végre,
Lelkemből szeretlek, ezt vésném fel az égre.

Ideje búcsúznom, ne felejts emlékezni,
Ne gondold azt, hogy tudok Nélküled létezni!

Add nekem...
Kittlinger Villő

Add nekem azt a percet,
Amikor nem játszol semmilyen szerepet.
Amikor őszintén megölelhetlek,
Mikor komolyan mondod, hogy szeretlek.

Add nekem azt a szót,
Ami kizárólag nekem szólt.
Amiért nincs túl nagy ár,
Mire a szívem mióta vár.

Add nekem azt a könnyet,
Mi őszinte sírásból született.
Amit komoly dolgok miatt ejtesz,
Mit azért hullatsz, mert szeretsz.

Add nekem azt a pillantást,
Mi azért van, hogy valamit láss.
Hogy lásd, ami a szemed elé akad,
Nehogy sovány illúzióba ringasd magad.

Add nekem önmagad.

Papírkorona
Kittlinger Villő

Egyedül vagyok a sötétben,
Itt hagytak engem védtelen.
Elhitették velem, hogy valaki vagyok,
De csak egy ócska papírkoronát szorongatok.

És felnézek az égre, várva a jelet,
Pedig mióta itt vagyok, nem kaptam eleget.
Azt hittem, valami szebbet ad majd át,
De csak egy szakadt papírkoronát.

Szárnyakkal szálltam a magas égen,
Kiderült, hogy csak a földön égtem.
Tűz, amely mindent elpusztított körülöttem,
Csak a papírkoronát hagyta meg nekem.

Levél a Tündérlánynak

Szilágyi Alex

Igazából nem tudom, mit mondhatnék.

Nem akarok sebeket tépkedni, úgyhogy itt szólnék előre, hogy csak akkor olvasd tovább ezt a valamit, ha bírod az érzelgősködést.

Szóval itt ülök 2017. április 17-én, húsvét hétfőn majdnem este negyed kilenc van. 1 perc híján és valamiért azt gondoltam, hogy írok Neked.

Tehát ez a most még szűk 1 év, amióta ismerlek, volt eddigi életem legeszméletlenebb időszaka. Szimplán úgy éreztem, hogy élek. Igaz, hogy fájt néhány pillanat, de amikor minden rendben volt és szívből tudtam mosolyogni, azért az mindent megért. Csak örültem, hogy örülhetek. Jobb embernek éreztem magam melletted, még ha ezt nem is nagyon mutattam ki. Mert mindent Neked köszönhetek. Mindenféle túlzás és felesleges mézesmázasság nélkül. Mindent.

Éreztem már ilyet, de ennyire intenzíven és valóságosan eddig még nem és jelen pillanatban kétlem, hogy valaha is fogom még, de ki tudja.

Szóval egyszerűen bármennyire is álságos- és kirakat-stílussal rendelkezem, miattad megtanultam szeretni. És nem úgy, hogy mindenkit szeretek és keblemre a fél világgal, hanem úgy, hogy mindig azt éreztem, hogy jó lenne, ha boldog lennél és ha tudnád, hogy mindenből a legjobbat érdemled. Ezért kaptad azt az ajándék-garmadát, amit kaptál. Lehet, hogy túlzásnak gondoltad, sőt, biztos. De akkor az a gondolat vezérelt, hogy lásd végre magad olyan értékesnek, amilyen valóban vagy.

És ezt nem azért mondom, mert beléd estem. Na jó, azért is, de attól még tudnod kell, hogy mik az erősségeid és mik a gyengéid. Nem utolsó sorban pedig azt, hogy milyen hatással vagy az emberekre. Rám valami elképesztő hatással vagy.

Elég nehéz szavakba önteni, de megpróbálom.

Azok a telefonbeszélgetések életem legszebb élményei. És ezt nem azért mondom, hogy mondjak valami nyálasat, hanem tényleg. Akkor sikerült kizárnom mindent és egyszerűen kikapcsoltam az agyam és örültem, hogy hallom a hangod és hogy megnevettethettelek.

Annyi mindent szerettem volna. Szerettem volna, ha kimozdulsz és élsz egy kicsit. Szerettem volna, hogy megismerj normálisan. És szeretném, ha boldog lennél. Nagyon nehéz volt belátni, hogy Te már most is az vagy. Nem kellek hozzá. Nehezen fogadom el az ilyen dolgokat és sebet hagynak, de köszönöm a korrektségedet. Hogy nem hitegettél és nem hagytad, hogy falnak menjek.

Nem jövök azzal, hogy szerelem első látásra, mert ez az én esetemben eléggé hatásvadász, érzelgős és értelmezhetetlen lenne. Az arcodat láttam.

A színházas kirándulás napja csak egy jó nap volt, semmi hátsó szándékom nem volt. Egyszer csak arra eszméltem, hogy nem tudok mit tenni, szerelmes lettem beléd. És aztán jöttek az ajándékok. Meg kitaláltam, hogy minden színházas cuccra elmegyek, hogy találkozhassunk. Megkérdőjelezhetetlen szereped volt abban, hogy stúdiós lettem. És ezért ezúton is hálás vagyok. Ez az időszak volt a legeseménydúsabb időszak az életemben. Hozzátett a személyiségemhez elég durván. Miattad formálódtam és fogok formálódni olyanná, amilyennek lennem kell.

A 14.-ei dolog után letargia jött volna. A Barátaim nélkül már rég valamelyik közeli folyóban barátkoznék a pisztrángokkal.

Még mindig tart az az állapot, hogy minden létező dologról is Te jutsz eszembe. Egy hegedűről, a Hercules-es meséről, zeneszámokról, az oroszokról… Még egy csomó van, de nem untatnálak velük. Szerintem eszméletlen, amit Valentin-napra összedobtunk Neked, de az és minden velejárója most ott pihen a szekrényben és várja, hogy kiszedjem onnan. Nem volt szívem elégetni. Meg hát karácsonykor is elég ramatyul voltam, akkor volt a tűzkeresztség, de nem tudom, miért.

Olyan szinten depressziós voltam, hogy az fáj.

Nem tudom, miért a rossz dolgokat hozom elő Neked, de igyekszem rövidre fogni. Valószínűleg azért, mert Te ezekről nem tudhatsz. És így azért árnyalhatom a képet, hogy nem csak vak optimizmus volt ebben az egészben.

Szóval én mindezek ellenére hálás vagyok. Nem vagyok mazochista, de mindig mosolyognom kell, ha eszembe jutnak a beszélgetéseink és az a pre-eufórikus állapot, amit aznap éreztem, amikor találkoztunk a centerben és ajándékozgattunk.

Képtelen vagyok elmondani, hogy mennyire nem ismertem magamra. Csak szeretném, hogy egy normális képet kapj erről az egészről. Képzeld, még hegedülni is meg akartam tanulni miattad. Már kerestem a hegedűtanárt. De maradtam a gitárnál. Nem vitt rá a lélek, hogy elvegyem a hivatásod.

Annyi mindent szerettem volna mondani. De nem tehettem, mert nem akartam, hogy összetörj. Nem akartam, hogy csalódj, hogy fájjon. Ezért nem mondtam semmit 3 hónapon át kb. nem szóltam egy szót sem. Csak szeretném megköszönni, hogy ismerhetlek. Hogy miattad megtanulhattam azt, hogy az élet lehet aranyos és szép is. Mint Te. És hát ahogy a mondás is tartja, a kicsi szép.

Így a végére csak annyi, hogy köszönöm, hogy vagy. Vigyázz magadra és légy jó!

Alex

Komáromi Anna, Áron, Bogdán és János

Anna: apró gyermekkorától kezdve a látvány megragadása, a rajz, a fotózás, a filmkészítés foglalkoztatta. Ilyen irányban indult el és képesítést is szerzett. Most néhány képes-trükköt hozott.

Áron: Sok mindenhez mutatott érdeklődést. Leginkább mégis az írás fogta meg és mára már 500 feletti "egypercese" gazdagítja az internet világát. Angolul ír, de magyarra fordította két írását.

Bogdán: Alapvetően a zene (ezen belül is a metál) érdekli, de az antológia 2015-ös első megjelenése óta egy-egy írással is jelentkezik. Pillanatképeket láttat egy képzelt, misztikus világból.

János (koma): Nagyon sok (talán túl sok) dolog érdekelte és érdekli. Sok mindent csinál jelenleg is. Többek között ennek a kötetnek a szerkesztését. Verseket ír, informatikai munkákat végez, tanít és televízió műsorokat készít. Az utolsó simításokat most igazítja ki kottás dalos kötetén, amelyben mintegy 35 zenész által megzenésített 120 verse, dala olvasható, játszható el.

A Halál Szennyese
Komáromi Áron

Halk búgás töltötte be a szobát, ahogy a magányos mosógép a dolgát tette. Késő este volt már, úgy harminc perccel múlt tizenegy. Szerencsém volt, hogy a mosoda napi huszonnégy órában nyitva volt, így nem kellett a napfényes időt pazarolnom a szennyessel. Senki más nem volt az épületben csak én, meg az öreg hölgy az előtérben, a kasszánál. Még innen is hallottam a kis tévé halk motyogását, amit nézett. Én csak ásítottam, és a szennyesemet bámultam a mosógép ajtaján keresztül, a szemközti padon ücsörögve.

A halk zajokon keresztül is hallottam a bejárati ajtó nyikorgását és a csilingelést; valaki belépett az épületbe. Rövid párbeszéd zajlott le odakint, de én nem figyeltem rá. Csak akkor néztem fel, amikor az a valaki belépett a szobába.

A jövevény egy bő, fekete köpenyt viselt. Csuklya is volt rajta, amit az arcába húzva hordott így nem láthattam ki volt az. A köpeny olyan hosszú volt, hogy a földet súrolta, így a kezei voltak az egyetlen dolog, amit az idegenből láthattam, látni tudtam. Fehér, csontos kezek kandikáltak ki a köpeny ujjaiból, az egyik egy kaszát markolt, a másik pedig egy műanyag zacskót, ami tele volt fekete köpenyekkel.

Azonnal a másik irányba néztem. Soha életemben nem láttam még ezt az alakot, de ha tényleg az volt, akinek látszott, akkor nem is akartam, hogy bármi közöm legyen hozzá. Belegondolva viszont nem igazán hittem el, hogy tényleg „ő” lenne az. Talán csak valami furcsa, különc ember. Így vagy úgy, de megpróbáltam nem tudomást venni róla.

A fekete csuklyás jövevény odalépett egy közeli mosógéphez, és a kaszáját a tetejére helyezte. Azután a zacskója tartalmát mind a gépbe hajigálta, elvégezte a szükséges előkészületeket és bedobott egy érmét a gépbe, ami aztán rögtön brummogott

egyet, majd beindult. Végül felkapta a kaszáját, és a közelemben a padra ült. Én a másik irányba néztem.

Hosszú percekig csak csend volt. A két mosógép zajosan végezte a dolgát, mit sem törődve a jelenettel. Egy rövid idő múltán aztán láttam az idegent közelebb csúszni hozzám.

– Lassú Unalmas éjszaka, eh? – mondta. A hangja mély volt és rekedtes, száraz. A frászt hozta rám, úgyhogy nem szóltam semmit. Még mindig próbáltam nem tudomást venni róla. Egy pár másodpercig válaszra vált, majd feladta és a mosógépére tekintett. Körülbelül egy perc múltán aztán megint megszólalt.

– Elég udvariatlanul viselkedsz, tudod?

Alig észrevehetően megremegtem, de továbbra is a szennyesemet bámultam. A gép monoton épp forgatta a ruhákat. A csuklyás alak megrázta a fejét.

– Hé, ha nem akarod, hogy beszéljek, csak mondd azt, de a némaságod sértő. A nagyapád nem így viselkedett volna.

Ezen a ponton már nem folytathattam a semmibe vevést, és felé fordultam. Semmit sem láttam a csuklya alatt, így arra a pontra meredtem, ahol gondoltam, hogy a szemei lehetnek.

– Ismerte a nagyapámat? – kérdeztem.

– Nem közelről, de volt vele ügyem… akkor egyszer. – recsegte. – Kemény fickó volt, még csak nem is reszketett, mikor találkoztunk, heh.

Oldalra döntöttem a fejemet kételkedőn: – Ki vagy te? Mit akarsz tőlem?

– A barátaim Zordnak hívnak. – mondta, majdnem vihogón. – Ha belegondolok, az ügyfeleim is úgy hívnak. És semmit nem akarok tőled. Csak a szennyes miatt vagyok itt. Nem érted. Érted?

A mosógépére néztem. Forogtak benne a fekete köpenyek.

– Miért van egyáltalán szennyesed? – Akaratlanul is rákérdeztem. – Nem vagy te… tudod… – A csontos kezei felé intettem.

– Fárasztó munka, tudod? Kevesebbet izzadok, amióta elvesztettem azt a sok túlsúlyt, de akkor is. Az emberek manapság nem olyan együttműködőek, mint régen.

– Hogy érted?

– Tudod. Meglátnak engem, amikor már mind a ketten a semmiben lebegünk, és ahelyett hogy elfogadnák, ami történt, elkezdenek futkározni meg sikoltozni mint egy őrült, hogy: ők még élnek! Ezek a mai emberek.

A kaszájára néztem. – Nem kellene most is odakint lenned…?

– Mi, azt hiszed egyedül dolgozom? – kérdezte egy pár másodperces érdes kacaj után. – Meg vagy bolondulva? Milliók halnak meg minden nap, hogy gondolod, hogy egyedül elbírnék minddel?

Megigazította a csuklyáját, hogy az jobban rejtse az arcát, majd folytatta. – Kivettem a ma éjszakát, hogy elintézhessem a szennyesemet. Vér és izzadság nem tréfadolog, de a munkaadó biztosítja az egyenruhát és ők fizetnek a tisztításért, szóval az ez így rendben van.

– Ők, hm? Biztos jó pár előnyöd van a munkádból. – mondtam. Ezen a ponton úgy döntöttem, hogy nem kérdőjelezem meg, amit mond.

– Úgy is mondhatjuk. A ruhákon kívül például, az idős emberek általában kedvesebbek hozzám. Mint az a hölgy az előtérben, őmiatta járok ide. Szerintem a kedvemben akarnak járni, amíg még megtehetik, heh. – Ültében a falnak dőlt, ahogy beszélt. – Ráadásul ingyen van a fogászat, ami szintén remek. Megmutatnám, de egy pillantás a szemüregeimbe valószínűleg megölne téged.

Bólintottam. – Igen, jobb lenne azt elkerülni.

Hosszú percek teltek el ismét, míg végül a mosógépem hangosan sípolni kezdett. Felálltam és kipakoltam a ruhákat, majd felakasztottam őket száradni a gépek feletti kötélre. Általában nem itt szárítok, csak lecsepegtetem a göncömet, aztán hazaviszem őket.

– Nézd meg nem e hagytál valamit a gépben. – szólt és előredőlt. – Azt ki nem állhatom. Egyszer valaki bent felejtette a rózsaszín fehérneműjét, én meg nem vettem észre. A köpeny meg különleges, mindent magába szív… Képzelheted.

Nem bírtam ki egy rövid kuncogás nélkül, amint elképzeltem a Zord Kaszást egy dögös rózsaszín köpenyben. – Az nem igazán segítené a zord aurádat, mi?

Miután végeztem a ruhák felakasztásával, visszaültem a padra. Nem sokkal azután a másik gép is sípolt, és a csuklyás alak felkelt, hogy kiszedje a köpenyeit. Amint hozzájuk ért, mintha azonnal megszáradtak volna; ő csak összehajtogatta őket, és visszatette mindet a zacskójába.

– Hasznos. – mondtam.

– Ja. – válaszolt, ahogy végzett a pakolással. – Az emberekre is hasonló hatással van az érintésem. Na, mindegy. A mielőbbi viszontlátásra! – És azzal kisétált a szobából, majd az épületből.

Ismét egyedül voltam, és egyetlen kérdés futott át az agyamon: Tényleg épp kényelmesen elcsevegtem a mosodában a Halállal?

...és akkor az utolsó szavain el sem gondolkodtam...

éjszakánként
Komáromi János

éjszakánként a szél zenél
játszik sötét húrokon
ráncokat szánt a nehéz álom
a szendergő homlokon

fordul a nyugtalan sóhaj
az ébredés oly korán jön el
az ablakok mögötti csendben
még a hajnal sem énekel

holdsugár rajzolta

Komáromi János

holdsugár rajzolta ábrákat
festek az éjszakák falára
csillagokból lüktető ritmust
az égbolt leges-legaljára

sötét utcák perdülnek táncra
lépteim óvatos csendjétől
oszlopvilágok gyúlnak
reményeim perzselő hevétől

elhagyott lábnyomaim
dalára kiskapuk nyílnak
megvakult ablakok mögött
álomtalan alvók sírnak

holdsugár rajzolta jeleit
nekem őrzi a mai éjszaka
köröttem sűrűbbé válik
a fülledten-sötét éjszaka

őszi éj

Komáromi János

szél feszül, köd surran
a fák kopaszok, mint a nyári éj
mélyen ég az árnyékok alatt
az elsorvadt szenvedély

érdes lépteinket zúzmara takarja
fehér lepedőben alszik a város
üres a lámpák fényköre
és gomolygó ködtől homályos

Komáromi Anna – Bennem a Világ

Átokvizsgálat

Komáromi Áron

"És az lészen, hogy születésének tizenhatodik évfordulóján – a hercegnő megszúratik az ujján egy rokka orsója által és menten holtan esik össze. Így szól az átok, így lészen beteljesedve."

Az ügyvédnő leeresztette az egyszerű paragrafust tartalmazó papírlapot. Meglebegtette tündérszárnyait, ahogy az asztal másik oldalán, a kliensi széken ülő nőre nézett, miközben gondolataiba mélyedt.

– Meglehetősen egyenes átok, Ms. Demona.

– Próbáltam egyszerűségre törekedni, Ms. Fiona. – válaszolt a nő. – Nem érdemes túlbonyolítani egy olyan egyszerű koncepciót, mint a halál.

– Miért pont tizenhatodik, ha kérdezhetem?

– Egy meghatározott dátum, ami pontosabbá teszi az átkot. – magyarázta Demona. – Tizenhatodik az elég idős ahhoz, hogy a családja megszeresse őt, amennyire csak lehet, de nem elég idős ahhoz, hogy túlságosan kiélvezze az életet.

– Ha Ön mondja, Ms. Demona. – Fiona még egyszer átolvasta az átkot. – Bár attól félek ez nem ilyen egyszerű.

Demona idegesen megigazította fekete kalapját. Ettől félt, hogy az ügyvéd majd beleköt mindenbe, hogy több pénzt tudjon kicsikarni belőle.

– Oh? Mi a probléma?

– Tudja, Ms. Demona, a mágiának megvannak a maga szabályai. – Fiona ügyvédnő levette az olvasószemüvegét. – Az átkok esetében általában szükség van egy kezdeményező időre vagy

eseményre és egy következményre, és a szabályok azt írják, hogy az eseménynek tükröznie kell a következmény súlyosságát.

– Igen? És? Mit jelent ez? – Demona pislogott zavarában. Sok-sok éve használt már mágiát, de sosem igazán érdekelték őt a megkötések.

– Attól félek, hogy egy szúrás egy rokka orsójától nincs egy szinten a halállal, Ms. Demona. – az ügyvédnő megrázta a fejét. – Az átok ilyen formában való használata nem várt következményekkel járhatna. Én néhány változtatást javasolnék.

– Nem várt következmények? Például? – Demona megpróbált visszaszorítani egy mosolyt. Ő nem hitt váratlan következmé - nyekben.

– Például az átok akár el sem sülhet.

Oké, az viszont nem lenne jó.

– Rendben van… – a gonosz tündér sóhajtott. – Akkor csinál-junk pár változtatást. Mit javasolna?

– Elsősorban a következmény megváltoztatását ajánlanám. – Fiona bólintott. – Van valami más ötlete?

Demona gondolkodóba esett.

– Nem igazán… reméltem, hogy egyenes és következetes lehe-tek ezzel.

– Hát akkor… – az ügyvédnő megdörzsölte a homlokát. – Mi lenne, ha halál helyett mondjuk… mély álomba merülne? Hosszú időre, mondjuk, száz év, hogy hangzik?

Demona átgondolta az ajánlatot. Egy álom, amiből nem tud felébredni, már majdnem halálszerű.

– Jól hangzik, de… nem lehetne, hogy örökké tartson? Száz év közel sem elég ahhoz, hogy a kellő hatást elérjem. Meg lehetne azt oldani?

– Meg lehetne, de ahhoz az átok megváltó rendeltetést kéne, hogy tartalmazzon.

Demonának nem tetszett, amit hallott.

– Az meg mit jelent?

– A megváltó funkció az egy esemény vagy cselekedet, ami képes az átkot megtörni. magyarázta Fiona.

Demona savanyú arcot vágott.

– Kissé ellentmondásosnak hangzik.

– Ez a szabály. – az ügyvédnő megvonta a vállát.

– Ám legyen. De akkor szeretném, ha valami különleges lenne. Olyan különleges, amennyire a szabályok engedik. – Demona bosszúsan horkantott. Ostoba szabályok. Bezzeg az ő korában a mágia egyszerűbb volt. – Mit tudna ajánlani?

– Egy perc, kérem. – Fiona letette a papírlapot, feltette a szemüvegét, és kinyitott egy fiókot az asztalán. Átfuttatta az ujjait pár dokumentumon, mielőtt kihúzott egyet és az asztalra fektette. – Ehhez mit szólna? Használhatjuk az „Igaz Szerelem Csókja" regulációt.

– Az meg mi?

– Ez egy meglehetősen népszerű megváltó rendeltetés, amit nagyon sok gonosztevő és boszorkány alkalmaz. – magyarázta Fiona. – Elég különleges ahhoz, hogy egy átokhoz ideális választás legyen, de a népszerűsége miatt mégis általános rendeltetésnek minősül. Emiatt bonyolultabb átkokra is nagyszerűen ráillik.

Demona bólintott.

– Ésszerűnek hangzik. Miről szól?

– Az „Igaz Szerelem Csókja" reguláció kimondja, hogy a megátkozott személyt csak egy csók szabadíthatja meg, amit az igaz szerelmük kell, hogy végrehajtson. Ezért a név. Az Ön esetében az örök álmot csak ezen megváltó rendeltetés betöltése tudná megtörni.

Demonának szüksége volt egy percre, hogy mindezt átgondolja.

– Használjuk akkor ezt. Megkérhetném, hogy írja át az átkot, hogy ezeket a változtatásokat is tartalmazza? Hogy biztos mindenben megfeleljen a… szabályoknak. – A végét egy kicsit boszszúsan mondta.

– Természetesen, csak egy percet kérek. – Fiona bólintott, és felkapott egy tollat az asztaláról.

"És az lészen, hogy születésének tizenhatodik évfordulóján – a hercegnő megszúratik az ujján egy rokka orsója által, és menten egy végtelen, évtelen, örök álomba merül, amiből csak az igaz szerelem csókja ébresztheti fel. Így szól az átok, így lészen beteljesedve.

Fiona mágiaügyi ügyvéd által felülvizsgálva"

szemed szegletében
Komáromi János

szemed szegletében elbújt a magányom
szemed szegletében önmagamat látom
fáradtan elnyúlok fénytől alig érten
fakó árnyak nyomát néha nem is érzem

sápadt alkonyatkor válladat átfogom
égő pirkadatkor lábam rád kulcsolom
nappalok-éjszakák szinte elrepülnek
boldog pillanatok egymás mellé ülnek

fekete gondokban Te vagy már a fehér
közös életünkben félelem el nem ér
szemed szegletében új életté váltam
szemed szegletében otthonra találtam

Komáromi Anna – Könnyű ebéd

Egy régi ügy

Komáromi Bogdán

Fényes nappal volt és az utcán egy lélek sem járt. Mindenki elment otthonról, még az öreg Grayson bácsi is távol volt, ugyan a házán ezt nem lehetett észrevenni. Régen a mágia-iskolában tanított démonológiát* egy régi kollégájával együtt. De visszavonult, miután kollégája rituális gyilkosságairól ő maga húzta le a leplet. Azóta nagyon visszahúzódó lett. Mindig be vannak húzva függönyei és a csengetésre is ritkán felel. De most nem volt otthon. És ezt Alora és Zora, két tanulólány a mágia-iskolából jól tudta.

– Ez egy rossz ötlet! – mondta kétségbeesetten Alora, aki lila haján egy kötött sapkát viselt – Ez egy nagyon rossz ötlet! Miért is mentem bele ebbe?

– Jaj, ne nyafogj már! – szólt rá Zora. Eltolta arcából vörös haját és leguggolt a hátsó ajtóhoz. – Azért mentél bele, mert téged is furdal a kíváncsiság.

– Ez igaz. De már látom, hogy milyen rossz ötlet!

– Na, te csak készítsd a szimatodat. – Zora elővett egy hajtűt és egy biztosítótűt és elkezdte piszkálni a kulcslyukat.

– Na jó, – mondta Alora – de ha egy percen belül nem nyitod ki, én…

Egy kattanás szakította félbe. Az ajtó kinyílt. Zora hátrapillantott és gúnyosan mosolygott, majd bement az ajtón. Alora is benézett. Még sosem látta belülről ezt a házat. De a küszöbnél megtoppant.

– Akkor se megyek be!

– Ahogy érzed – felelte Zora közönyösen és beljebb hatolt a következő szobába, majd eltűnt a fal mögött.

Alora, kis várakozás után behajolt a nyitott ajtón és körülnézett a szobában. Mindenféle, sok munkát látott szerszám hevert az asztalon. Csukott dobozok és szekrények tarkították a falakat.

– Hű, ezt látnod kéne! – jelentette ki a sötétségből Zora.

– Elég hallanom is! – felelte Alora.

– Azta, ez mindent megmagyaráz! – kiáltott gúnyosan Zora.

Alora hátat fordított az ajtónak és türelmetlenül keresztbe tette karjait. A házból nyikorgás és nehéz tárgyak tologatása hallatszott. Majd egy pillanat csend után Zora megint kiszólt, most már kevésbé mókás hangon.

– Nem, most komolyan. Ezt látnod kéne!

Kíváncsisággal telve, Alora belépett a szobába társa után. És akkor meglátta a félrehúzott kanapék és asztal között, hogy egy nagy jel van belekarcolva a padlóba. Egy pillanatig mindketten csak nézték.

– Ez egy kapu – jelentette ki Alora – de nincs semmi sem, ami aktiválhatná.

– Egy kapu? – kérdezett vissza Zora – a nappali közepén?

– Grayson démonológus, – magyarázta Alora – nem meglepő, hogyha démoni jeleket rajzol.

– De a nappali közepén? – értetlenkedett Zora.

Alora leguggolt, hogy megvizsgálja a rajz közepén lévő pecsétet. Zora is leguggolt mellé és ő is megnézte.

– Te, ez nem ugyanaz a pecsét, ami az iskolai gyilkosságoknál is volt? – kérdezte Zora.

Alora eltűnődött egy pillanatra, majd hirtelen felkeltette valami a figyelmét. Valamit érzett hátulról. Hátrafordult és egy könyvespolc felé indult. Csendben megvizsgálta a könyveket.

– Mi az? – érdeklődött Zora.

– Van itt valami. – felelt Alora és levett két könyvet. Mögöttük egy kicsi fém ajtó volt. Mint egy széf, csak bármilyen nyitó mechanizmus helyett csak felfestett jelek voltak rajta. Ujjaival végigtapogatta a fém ajtót. – Van idebent valami.

– Ki tudod nyitni? – érdeklődött Zora.

– Nem ajánlom! – hallatszott mögülük egy mély, férfias hang és azonnal, a hajuknál fogva két erős kar elhúzta a széftől és az egyik kanapéra lökte őket.

– Azt hittétek nem veszem észre, hogy a házamban ólálkodtok, csak azért mert nem vagyok itthon?! – kiabálta a férfi.

Grayson volt, valahogy a lányok mögé került anélkül, hogy bármelyik észrevette volna.

– Nagyon sajnáljuk, Mr. Grayson! – Alora mentegetőzött. – Az ő ötlete volt! – mutogatott Zorára, aki csak szemét forgatta – Próbáltam visszatartani de…

– Elég! – hallgattatta el Grayson. – A mentségeket tartsátok meg a szüleiteknek – mondta, miközben a telefonkagylót füléhez emelte. – Na, mondjátok a számukat… Ne mondjátok, úgyis kitalálom!

– Nincsenek szüleink, az iskolában lakunk – válaszolt Alora félénken.

– Akkor az iskola számát. Utánuk majd hívom a rendőrséget!

– Biztos tudja a számukat – felelte Zora gúnyosan – hiszen ott tanított.

Grayson odakapta a fejét. Arcán enyhe rémület keveredett a haragba. Egy pillanatig nézett, majd lecsapta a kagylót füle mellől és lassan elkezdett a két lány felé lépkedni.

– Arról a helyről ne beszéljetek nekem soha – mondta Grayson komoran – Most elmehettek innen anélkül, hogy baj lenne. De ahogyan elhagyjátok a házam, úgy hagyjátok el azt az iskolát is.

– De miért? – érdeklődött Alora.

– Tűnés! – Grayson olyat ordított, hogy mindkét lány belerezdült. Felugrottak és kimentek azon az ajtón, ahol bejöttek. Rövidesen visszaértek az üres utcára.

– Te hallottad, amikor bejött? – kérdezte Alora.

– Nem – felelte automatikusan Zora, de közben azt figyelte, ahogy Grayson néz utánuk az ablakból.

– Biztos nagyon tudja a kinetikus mágiát. Ilyen csendesen még nem láttam senkit se teleportálni, főleg nem anélkül, hogy össze ne tört volna mindent körülöttük. – folytatta a csodálkozást Alora.

Zora csak figyelte Grayson bácsit, aki egy idő után visszahúzódott sötét házába. Majd oldalba bökte Alorát.

– Figyeld mit találtam! – mondta és előhúzott egy medált a zsebéből.

– Te elloptad?! – förmedt rá Alora.

Zora kinyitotta a medált. Ott volt benne egy kép egy kopasz, hosszú állú férfiről.

– Ez nem az a tanár, aki elkövette a gyilkosságokat az iskolában még régen? – tűnődött Alora.

– De bizony! – felelte Zora magabiztosan.

– De mit keres ez Graysonnál?

– És vajon miért ilyen vastag? – Zora folytatta a kérdéssort. Leszedte a kép előtti üveget és kicsúsztatta a képet. Mögötte egy vérvörös kő volt.

– Egy lélekkő! – csodálkozott el Alora – talán a gyilkos tanár lélekköve? De hogyhogy nem lett elpusztítva?

Zora felemelte a követ és figyelte, ahogy ragyog a napsütésben. Belseje kavargott, mintha folyadék lett volna benne. A lapjairól visszaverődő napfény megcsillant a lány szemeiben és egy vigyort csalt az arcára.

– Azt hiszem, ez az ügy még nincs lezárva.

**Démonológia – démonokkal és démoni erőkkel foglalkozó mágikus tudomány.*

kérdések
Komáromi János

zsibbadt agyból mikor nyílhatnak újra gondolat-virágok?
felszáll-e a füst, ha nem jár arra az eltévedt szél?
valamikor előbújhat-e még a túl mélyre vetett mag?
megfagyott mosolyok alatt vajon él még a remény?

távolra űz
Komáromi János

távolra űz néha
egymástól az álom
de ölelő karjaid
újra megtalálom

feslő csendjeit
őrzi az éjszaka
mélyen alszik még
új nap hajnala

ablak-szemek mögött
homályos a világ
erre az oldalra
költözött túlvilág

vízszintes testemre
hold-árnyék sző fátylat
érzem szereteted
ahogy felém árad

születik a szoba
ahogy körbe nézek
óvatosan ébresztik
szemembe zárt fények

érintés a bőrön
forró a lehelet
elporladt kérdésre
nyugtató felelet

új napot teremtő
lépések alattam
ha távol is leszek
közel maradtam

hajnalt ébreszt
Komáromi János

hajnalt ébreszt minden lépés
a csend strázsálja a szobát
kispárnám melege őrzi
egy sosem-volt álom sóhaját

félhomály függönye az ablakon
széthúzni még nem lehet
lassan kihűlő helyem
bágyadtan ismétli a nevedet

A halott vándor

Komáromi Bogdán

Egy vándor tévedt a piacra. Kopott csuklyát viselt és egy bot segítségével vonszolta önmagát. Arca nem látszott, csak enyhe szuszogás jött a csuklya alól. Lassan és ügyetlenül lépkedett, néha megállt és körülnézett. Legalábbis úgy tűnt, hogy körülnéz, mert a feje mozgott, de csuklyája a helyén maradt.

Egyszer odalépett egy árushoz. Egy fiatal fekete fiú volt, szeme köré görbe vonalak voltak rajzolva. Mindenféle kacatot, ügyetlenül varrt babát és világító üveggolyókat árult. Valamiért elnyerte a csuklyás alak tetszését. Vetett egy hosszú pillantást a kacatjaira és halkan nyögött egyet.

– Segíthetek? – kérdezte kicsit zavartan az árus.

A vándor várt egy pillanatot. Majd lassan leemelte csuklyáját, felfedve kiszáradt koponyáját, amiről függönyszerűen lógott a szikkadt bőr. A fiú, a vándor arca láttán enyhén megijedt, de kíváncsian várta mit akar. Ő üres szemgödreivel mereven nézett az árusra és felemelt egy képet. A képen egy úrias öregember volt, ősz ritkuló hajjal és fagyasztóan komor tekintettel. A kép alá ez volt írva: „Dr. Oswald Hamilton”

A halott vándor röviden nyögött egyet, fogai felett lógó száraz ajkai közt. A fiú megvizsgálta a képet és kelet felé mutatott. A száraz holttest lassan arra fordította fejét, majd egy pillanat várakozás után visszavette csuklyáját és megindult.

Az árus egy ideig nézte a szerencsétlen alak csoszogását, majd visszahúzódott bódéjába.

A vándor rövidesen egy temetőhöz ért. Bement és a sírok között haladt egyenesen. A közelében egy sírásó munkálkodott. A külsejét takargató hulla ügyetlenül odahúzta magát, majd előtte is letolta fejéről a csuklyát. A sírásót nem zavarta az élőholt ko-

pott külseje, ugyan enyhén meglepődött. A halott vándor neki is megmutatta a képet. A sírásó szemügyre vette, majd elmosolyodott és egy közeli sírra mutatott. A vándor odacsoszogott a sír elé.

„Dr. Oswald Hamilton – 1317-1445 – Tárt karokkal fogadta a halált."

A hulla meredten bámulta a sírfeliratot. Elgondolkodott volna, ha lett volna mivel. Pedig volt miről. Például, hogy öreg Oswald majdnem megérte a százharmincat. Vagy hogy milyen ironikus is, ha meghal egy nekromanta*... Vagy azon, hogy mindez tizenhat éve történt.

Ehelyett csak zavarodottan állt ott és mereven bámult előre üres szemgödreivel.

**Nekromanta – halállal és élőholtakkal foglalkozó mágus.*

dermedt fények

Komáromi János

fagy vágtat végig csontkemény tereken
a lélek is fázik az ilyen teleken
megdermedt fények vadul szikráznak
meleget nem adnak a vacogó világnak
elsápadnak a hó-verte ablakok
dideregnek szobáikban lélek-hagyott alakok
vastag-puha ruhák alatt vacognak
üvöltenének, de semmit nem szólnak
az utcákról a dermedt-hideget elűzi a tavasz
de a szívek hidege örökre megfagyaszt

Komáromi Anna – ...és felkel a Nap

dermedt hangok

Komáromi János

dermedt hangok között
rejtőztem sokáig
rogyadozó léptek vittek
otthontól hazáig

a fölöttem gomolygó füst
agyamba szivárgott
a rám tekeredő közöny
hitembe vágott

sápadt reszketések
mögé rejtetten
valami büszkeség
még ott bujkált bennem

szememben fátyol
árnyalta a képet
mutass számomra
szomorút és szépet

márvány-sírok közé
száműzve a valóság
nem kapunk semmit
de egyre nő az adósság

sehol

Komáromi János

sehol sem volt még a reggeli fájdalom
alvó városok süllyedtek a semmibe
sehol nem nyíltak hűs-tornyú templomok
nem vártak az utcák senkire

éjszaka volt és úgy látszott örökre az is marad
feketére festette az éveket a pillanat
árnyakból épített falak közé zárva éltünk
világosságot gyújtani már féltünk

sétál velem
Komáromi János

sétál velem tekinteted
mosolyomat elteheted
csillagok őrzik lépteink

simítanak szellő-dalok
tavasz-lelkünk együtt csapong
semmibe vesznek vétkeink

csillagok a földre hullnak
évszázadok halványulnak
őrizzük jövőnk jelenét

spirál-időn végig futva
egymásra találunk újra
mögöttünk marad sok-sok év

lehelet üzen a térben
csendből született békében
bőrön szellő az érintés

érezz meg bárhol is vagyok
legyek feloldó sóhajod
téren átérő ölelés

keresem és megtalálom
rég álmodott valóságom
utam lassan végéhez ér

sétált velem tekinteted
mosolyodat őrizgetem
léten túlra is elkísér

XVI.
Komáromi János

sikolt a csend és a kövek a rakparton
hullámokon meghal a fény, mint az alkony
elsápad a sötét, mi egymás felé fordulunk
hajnalig tart az élet – nappal időt koldulunk

ki vagyok?
Komáromi János

Körbe vesznek betűk percnyi lebbenései
ott állok, ahol menybe emelkedik a fény
magasba szárnyalnak létem vágyai
álmom színes-valósággal átszőtt költemény
rideg világunkban élet-meleggel takaródzom
oszlatni akarom az értelem sűrű homályát
miközben őrzöm az érzések rációkba fulladó
időtlen tereken hozzám áramló csodáját

Jóság és gonoszság értelmetlen szavak
át kell vergődni minden talmi kincsen
nem tehetek mást, csak betűket írok
osztom szét azt, ami nekem sincsen
sorsom és sorsod örök – végtelen létezés-körök

merről fúj
Komáromi János

mindig csak fordulj
figyeld merről fúj a szél
mindig csak fordulj
ha jól figyelsz, baj nem ér

csak egy tanács tőlem Neked
csak egy tanács, hogy jól éld az életed

azt mondod: én miért nem tudtam?
azt kérded: én miért nem fordultam?
azt mondom: nem is próbáltam…

sírt már értem
Komáromi János

sírt már értem hajnalok hidege
mellettem aludt el a fáradt napkorong
sikolyait hallottam éjszakai fáknak
én mégis, ma is csak rólad álmodom
feketébe öltözött miattam az égbolt
lombok bánatuk rejtették hajamba
tomboló tó vize hűsével fürdetett
én mégis szerelmedet emelem magasba
virágok nektárjába merültem önfeledten
ezer pillangó szárnyain repültem
áltattak könnyű vágyak ígéretei
én mégis minden úton hozzád szegődtem

***

folyamatosan pusztítanak a létezés hullámai
felegyenesedni napról-napra nehezebb
mosolyogva élni csak azért tudok
mert veled lenni a mennynél is becsesebb

vállamon
Komáromi János

vállamon éjszakai sóhajok pihentek
síró hajnalok könnyezve öleltek
nappalok fényében lassan feloldódtam
az estékkel mindig együtt daloltam
voltam nyugtalan, csavargó lélek-kereső
legyintve elhagyott és végre megérkező
csendekben feltörő vágy-teli sóhaj
szelíden követelő szótalan óhaj

vállamon vittem sötétnek ismert önmagam
azt hittem erős vagyok, de összeroskadtam
megláttam igazi arcom a saját szememben
nem értettem: addig miért nem szerettem?
voltam menekülő, lépteim kergettem
soha nem érkeztem, mindig csak elmentem
voltam állni akaró, de folyton távolodó
rám találtál és lettél befogadó, örök otthont adó

ha már elrepült
Komáromi János

ha már elrepült a madár
rezzenetlen ágon lélek se jár
kopárrá vált üres térben
pendül elhalón egy gitár

semmink nem volt amikor jöttünk
utunkra nem kaptunk egyebet
csak egy reménykedő-elárvult lelket
melynek örök hite, a szeretet

ha már végére érünk a dalnak
nincsenek lépések tovább
de az utolsó akkord után
még rezeg a húr a zongorán

semmink nem lesz amit vihetünk
utunkból nem őrzünk egyebet
továbbáll az elárvult lélek
de megmarad örök hite, a szeretet

Komáromi Anna – Kell egy kis melegség

ezer csend

Komáromi János

lesz amikor a csend ezer hangra hasad
mindent elnyel a hatalmasra duzzadt pillanat
színek szakadnak ki a szétrobbanó fehérből
zajok némulnak el a fel-fel-lüktető zenétől
és akkor majd hol lesz az Ember?
a megszülető és a meg nem született?
a gyűlölt és a szeretett?
hol lesz az álom és a remény?
a fájdalom, az öröm és a szenvedély?
hová lesz a sok összehazudott dicsőség?
az önhitt szeretet és a hűség?

ezer szeletre hasadt
régi csendekbe csomagolt szavaink
nem mondanak már semmit
és nem segít senkit
ha még élnek a gondolatok
ha még burjánzanak az eszmék
ha még őriz némi színt néhány festék
értelmetlenné válnak az esték és a nappalok
és a hajnalok öröm-fénye sem ragyog
egymásba mosódik a van és a nincs
a volt és a lesz
a legyen és a soha
a jósors és a mostoha
mintha mindig minden így maradna
többé semmi nem változna
mozdulatlanságba dermed a teremtés
és csak egy új-csend lehet az újjászületés

sebes léptű
Komáromi János

sebes léptű folyóparton
elalszom veled
néha kicsit ott felejtem
testeden kezem

sebes léptű folyóparton
elalszol velem
fény csillan a hullámokon
káprázik szemem

mennyi hullám fut a vízen
mennyi dobbanás a szívben
a rész és az egész

mennyi éj és mennyi nappal
mennyi könyörgés marasztal
létem Semmibe vész

sebes léptű folyóparton
elalszom veled
néha kicsit ott felejtem
testeden kezem

sebes léptű folyóparton
elalszol velem
fény csillan a hullámokon
káprázik szemem

mikor születek újra már
mikor születek igazán
halálom százszor elér

végtelen körforgás a lét
felejtést terítek föléd
minden régi láng elég

sebes léptű folyóparton
elalszom veled
néha kicsit ott felejtem
testeden kezem

sebes léptű folyóparton
elalszol velem
fény csillan a hullámokon
káprázik szemem

rám nézz csak, ha engem akarsz
menekülsz, de hozzám szaladsz
folyton közeledsz felém

karjaimban menedéked
jövőd lesz majd az emléked
lelked teríted elém

sebes léptű folyóparton
elalszom veled
néha kicsit ott felejtem
testeden kezem

sebes léptű folyóparton
elalszol velem
fény csillan a hullámokon
káprázik szemem

kicsit boldogan

Komáromi János

saját égen, saját fényben
fürdik már a méla Hold
fel-fel horkan mély álmában
néha valamit félve mond

senki se érti, senki se hallja
merre hullik vére a falra
senki se kérte, senki se bánja
hajnalban születik újra halála

fakul a sötét, tépi üstökét
nem engedi többé szabadon
ennyi volt, ennyi lesz
mosolyognak csak szavadon

véletlen élet, véletlen halál
repül a golyó, védtelent talál
szoríts erősen, szoríts ha fáj is
igazi érzelem nem lehet banális

egyetlen lépés, végtelen kérdés
hol van, ami lehetett volna még
senki nem tudja mi lesz, ha vége
semmit nem látni a kezdetén

lesz még újra, lesz még talán
lesz még áldozat az Úr asztalán
nem akarunk többet annál ami van
de egyszer élhetnénk kicsit boldogan

Apevák
Komáromi János

1.	2.
csak	volt
annyi	és van
a dolgunk	talán lesz
hogy magunkban	mindig is volt
is hinni tudjunk	és meg is marad

3.	4.
mit	csend
hiszel	és csend
meddig élsz?	három csend
tudnod kell, hogy:	egy hallgatás
bennem örökké!	örök némaság

"egy élet" – apevák
Komáromi János

1.	2.
egy	egy
élet	élet
egyszerű	valami
változások	létezése
nélküli létünk	megsemmisülés

3.	4.
egy	egy
élet	élet
halálon	némaság
nyíló virág	álmainkban
aszott világban	szállnak csak dalok

Kovács Ádám Máté és Kovács Ágnes Panna

Kovács Ádám Máténak hívnak, 25 éves mezőcsáti fiatalember vagyok. Jelenleg szociális szférában dolgozom fogyatékkal élő emberekkel, zenés foglalkozásokat tartok nekik. Ezzel párhuzamosan az Eszterházy Károly Egyetem ének-zene szak – zenei informatika szakirányán tanulok. Az alapképzés elvégzése után zeneterapeuta szakon szeretnék tovább tanulni. A Lila Akác Nyugdíjas Klub elnökségi tagja és a Lila Akác Népdalkör karnagya vagyok. Az Ároktői Református Egyházközségben végzek gitáros kántori szolgálatot, mellette a Mezőcsáti Református Énekkar karnagya vagyok. Tagja vagyok a Csáti Alkotók Társaságának, 2016-ban húsvétkor megjelent első verseskötetem, Árnyékból a fényre címmel, amely 56 verset tartalmaz.

Kovács Ágnes Pannának hívnak, 8 éves mezőcsáti kislány vagyok, Ádám unokahúga. A Dr. Enyedy Andor Református Általános Iskolában vagyok második osztályos tanuló. Az iskola mellett szeretek énekelni, néptáncolni, rajzolni.

Ágnes Panna
Kovács Ádám Máté

Az én unokatestvéremnek Ágnes Panna a szép neve,
Az Ő megszületésével egy angyal szállt a földre le.
Mit jelent nekem e gyermek? Nem tudom megfogalmazni.
De gyermeki, tiszta lelke csak örömöt tud okozni.

Minden bajtól meg kell óvni gyermeki és tiszta lelkét,
S tetteivel majd hirdeti Istenünknek szeretetét.
Mosolyával szertefoszlat minden bánatot és gondot,
Jelenléte békét hozhat, földöntúli állapotot.

Megtanítom játékosan minden szépre az életben,
Teszem ezt én szándékosan, úgy érzem: kötelességem.
Kötelességem átadni a lelki értékeimet,
Ez fogja majd Őt áthatni, nem a bűn, rossz cselekedet.

Így tesz Ő majd mindig szépet, s jót ebben az életben,
Így szülei büszkeséget érezhetnek szívükben.
Mosollyal ölelik majd át minden nap a gyermeküket,
Istennek adnak majd hálát, mert gyermekük szépet, jót tett.

Az élet sója
Kovács Ádám Máté

Lelkemre, szívemre nem jellemző magány,
Ez az én számomra egy hatalmas talány.
Mindig, mindenben a pozitívat látom,
Éppen ezért nagyon vidám a világom.

A környezetemet mindig felüdítem,
Azt nem hagyom, hogy bárki is feldühítsen.
Lelki békességre mindig törekedek,
Így mást nem tehetek: mindig csak nevetek.

Humorral kell élni mindig az életet,
Mert sónak hívják, ez véletlen nem lehet.
Tehát a humor az életnek a sója,
Szívedben béke, vidámság okozója.

Mindennek lásd meg a humoros oldalát,
Engedd hát szabadon a szívednek dalát.
Testi édességet ad neked a cukor,
Lelki édességet ad neked a humor.

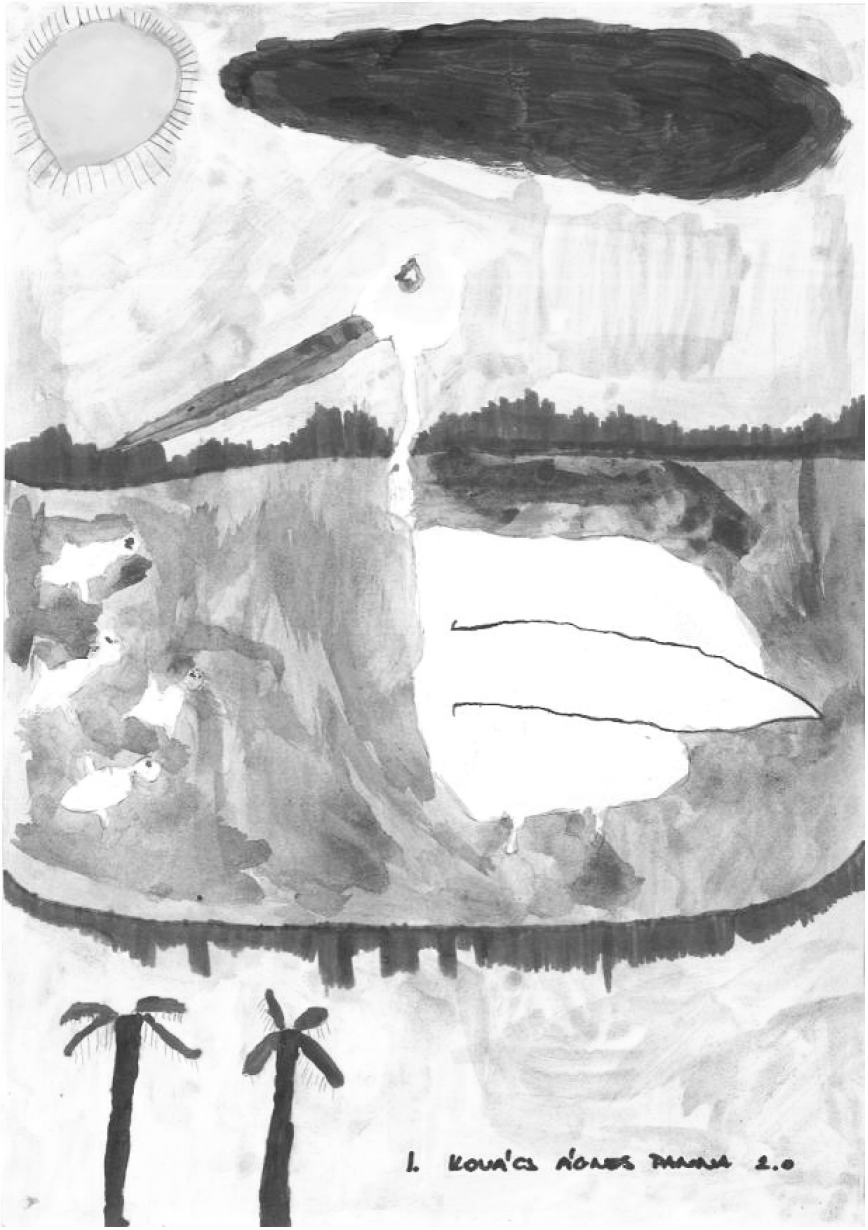

Kovács Ágnes Panna rajza

Fogyatékkal élni
Kovács Ádám Máté

Fogyatékkal élni sokféleképp lehet,
De erről az ember nem igazán tehet.
Lenézik azt, aki fogyatékkal élő,
Pedig a csöpp szíve neki is oly érző.

Nem tudod, mit tegyél? Nem kell csodát tenni.
Csak mellé kell állni, emberként kezelni.
Át kell Őt ölelni, megfogni a kezét,
Mérhetetlen hála ragyogja be szemét.

„Ne legyünk probléma a világ számára."
Ez minden sérültnek dédelgetett álma.
„Én is ember vagyok, nem kell tőlem félni,
Szeretnék felhőtlen életet leélni."

Fohász
Kovács Ádám Máté

Istenem, nézz le rám gyengeségemben,
Kérlek, erősítsd meg a hitet lelkemben.
Te állj mellém, hogy ne legyek egyedül,
Te légy az, kinél a lelkem elcsöndesül.

Te légy az, kinél nem ér semmi bánat,
Kinél az életem új útra találhat.
Te adj mellém Társat, szerető Családot,
És én Neked adom teljesen „lelki világom”.

Lelki világom, mely bűnös és romlott,
Melybe a Te lelked Világosságot hozott.
Világosságot, mit Fiadnak köszönhetek,
Mert Nálatok, Hármatoknál békére lelhetek.

Add, hogy ezt a békét mindig tovább adjam,
Szívemmel a rosszat szolgálni ne hagyjam.
Csak a Te általad rendelt úton járjak,
Mindig békére, örömre, szeretetre találjak.

Hol vagy?
Kovács Ádám Máté

Hol vagy?

Kivel megoszthatom minden bánatomat?
Kinek személyében megtalálom barátomat!
Kinek lelkébe letehetem minden terhemet,
Kinek írhatok majd mindig szebbnél szebb verseket?

Hol vagy?

Kivel megoszthatom minden örömömet?
Kinek társaságában levetem közönyömet!
Kivel minden egyes pillanat, minden perc öröm,
Ki lesz az, akivel az életem összekötöm?

Hol vagy?

Kivel megoszthatom egész életemet?
Kit minden egyes reggel felkelve dicsérhetek?
Kivel majd családban, gyerekeket nevelhetek,
Ki lesz, kivel egyszer én is megöregedhetek?

Írhatok

Kovács Ádám Máté

Fejemben rengeteg gondolat kavarog,
Minden jóról és rosszról írni akarok.
Nem jellemző rám az alkotói válság,
Fejemben a gondolatok egymást váltják.

Írhatok szomorúan, min sírni lehet,
Nem szeretek látni szomorú szemeket.
De a szomorúságot is meg kell élni,
El kell gondolkozni, nem kell tőle félni.
Nem jó szomorúan élni az életet,
De tanulni kell elviselni a terhet.
Ha ezt nem teszed, akkor felőröl,
Kezdheted lelked építését elölről.
Vidámítsd hát most meg szomorú szívedet,
Vigyél életedbe gyönyörű színeket.

Írhatok komolyan, min gondolkozni kell,
Olyan témáról, mit más talán már szégyell.
Úgy érzem, feszegetni kell határokat,
Megfigyelni különböző hatásokat.
Mindenkire másképp hat egy-egy gondolat,
Remélem, átadok valami fontosat.
Megosztó poéta szeretnék hát lenni,
Nem szeretnék mindenki kedvére tenni.
Azért, mert ilyenkor elgondolkozhatnak
Azok, akik máskor el sem olvasnának.

Írhatok vidáman, min nevetni lehet,
Remélem, együtt tehetem ezt majd veled.
Szeretnék verselve örömet okozni,
Vicces rímekkel a jó kedvet fokozni.
Az összes ember arcára mosolyt csalni,
A szomorú szíveket megvigasztalni.
Nem jó szomorúan élni az életet,
Nevetni kell addig, amíg megteheted.
Mosollyal átélni minden egyes percet,
Mosollyal olvasni minden egyes verset.

Kovács Ágnes Panna rajza

Lépő Nagy Rozália és Soós Petra

Két éve kezdtem el rendszeresebben írogatni. Azóta írásaimat Lépő Nagy Rozália néven publikálom.

2016-ban jelent meg első önálló verses-novellás kötetem „Szárnyaló lélek" címmel, az Info-Szponzor Kft. kiadásában.

Most második alkalommal jelenek meg antológiában, ezúttal verseimet az unokám, Soós Petra grafikái díszítik.

„ Mint a finom virágméz, emlékeim oly édesek,
Nem elég a célt kitűzni, érte mindig tenni kell."

(Kedves Iskolám c. versemből)

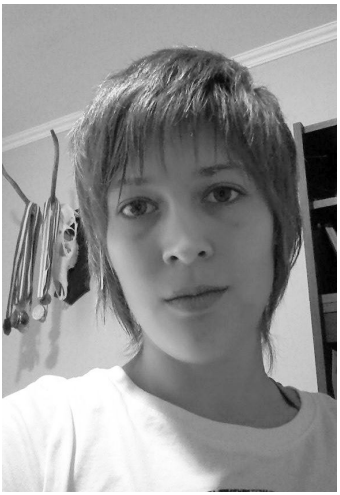

Soós Petra gondolata:

A legnagyobb művész a természet.

Barátságunk

Lépő Nagy Rozália

Bensőm mélyéből fakadó felemelő érzés,
Az együtt töltött idő lelkemben őrzött élmény.
Rád gondolva hevesebben ver szívem, s emlékezem…
Általad kaptam kéretlenül is egy új életet.
Te álltál mellettem az „erős, bátor” nagyok között,
Segítségül Te voltál mellettem véznán, erő fölött.
Általad hatolt szívembe fénysugár, ha magányos voltam,
Gondomat elűzted, s börtönajtómat sokszor megnyitottad.
Utamból a súlyos köveket el-elgördítetted,
Nem féltél súlyától, büszkén kiálltál mellettem.
Ketten együtt, mi óriások voltunk és győztesek,

Önzetlenül kitartottunk mindig egymás mellett.
Reméltünk egy jobb kort, szebb jövőt magunknak,
Összetartottunk mindig, örömünkben és bánatunkban.
Ki minket bántott, ha féltünk is tőle mi ketten,
Kitaláltuk, hogy védjük meg magunkat ellene.
Életünk összeforrott, ha távol is kerültél,

Édes emlékeim fel-felvillannak, mint derült ég.
Lelkem repesni kezd, és arcomon mosoly fakad,
Nem lehetsz velem, de az emléked mindig marad.
Itt vagy velem, ha örülök, s ha bánatos vagyok,

Fogod kezeimet lélekben, ha gyötörnek a mindennapok.
Ott lebeg előttem a régmúlt, kicsi gyerekkorunk,
Gondolatom száll feléd, míg újra találkozunk.

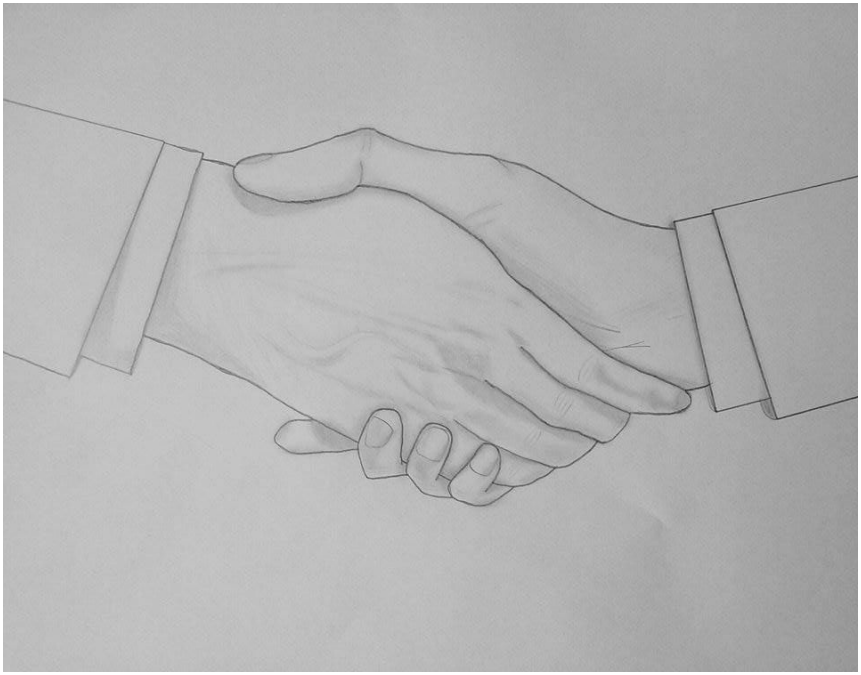

Soós Petra rajza

Osztálytalálkozóra

Lépő Nagy Rozália

Eltelt negyvenöt év, nekem már negyvenhét,
Ha emlékezem, mintha tizenhat lennék.
Látom iskolánkat, még mindig a régit,
Habár lerombolták, kiszívták vérit.

Ahogy szétrebbentünk, s elváltunk egymástól,
Úgy lett enyészeté: ajtóstól, téglástól.
De büszkén áll még mindig, lelkembe vésve,
Gimnazista korom hűséges jelképe.

Szemem fátyolán át, még mindig látom én.
Ma csak hűlt helyét, s az áruházat járom én.
Ahány alkalommal emlékszem, látom én
Diáktársaim, tanáraim arcképét.

Majdnem fél évszázad, mióta elváltunk,
És most mégis újból egymásra találtunk.
Mennyi embersors, miről itt ma hallunk!
Felemelő érzés: újra együtt vagyunk.

Szemem fürkészőn kutat, múltban révedez.
Vajon ki lehet Ő? Itt van a nyelvemen…
Nevét már nem tudom, de az emlék itt él.
A szívem mélyén őrzöm azóta is én.

Közös emlékeink újból elevenek,
Átélem ismét a múltat tiveletek.
Ajkamon mosoly fakad, pár könnycsepp pereg,
Most szállni tudnék…ez a boldogság jele.

A bimbó kinyílott, szirmait hullajtja,
De még így is virul, s bódít illata.
Csokorba kötve most is pompásan mutat,
Szirmok hullása jelzi a megtett utat.

Ahogy a hurrikán a fákat kitépi,
A jó sors, arcunkon a barázdát vési.
Hosszú, rögös utat hagytunk magunk mögött,
Építgettük mindannyian a szép jövőt.

Hogy sikerült-e, az idő majd eldönti.
Ha nem, a forgószél hírünket elsöpri.
Ma örüljünk annak, mi még megadatik,
Éljünk még legalább, vagy tízezer napig!

Soós Petra rajza

Kedves Iskolám

Lépő Nagy Rozália

Gondolatok gyötörnek hosszú éjszakákon, s nappal,
Mi lett iskolánkból mára, csak egy ócska romhalmaz.
Hol egykor régen, megannyi tudást szívtunk magunkba,
Odajárt még lányom is, hűen követve nyomomat.

Kopottan is büszke falaid nem ezt érdemelték.
Tiszteletet vívtál, még is az enyészeté lettél.
Csak egy tégla maradt volna meg legalább belőled!
Hogy őrizhetném hajlékomban, én védelmezőmet.

Mert Ő védett meg engemet, már kétéves koromban,
Amikor jött a jeges ár és falunkat elmosta.
Ott volt a szállásunk sokunknak, puha meleg szalmán
Ő óvott, minket és a jó Isten védelmet adván.

Második otthonom volt, tanulni is odajártam,
Vágyaim teljesülését is, mindig tőle vártam.
Nagy tudású tanáraim tápláltak, mint kisdedet,
Sóvárogva hallgattam, s gyarapodott az ismeret.

Hatalmas kőfalai között a sok gyerek nyüzsgött,
Beszívva tengernyi tudást, mit az életre gyűjtött.
Körbeépített falai, mint óvó anya védte
Kedves nebulóit, akik mindig rajongtak érte.

Boldog vagyok, hogy birtokosa lettem e nagy kegynek,
Hogy kedves iskolám lakója, s tanulója lettem,
A sok szellemi táplálékért, büszke vagyok ma is,
Hálásan emlékszem a múltra, mind a mai napig.

Mint a finom virágméz, emlékeim oly édesek,
Bármily nehéz is az élet, az adott szó kötelez.
Megtanultam küzdeni bátran, soha fel nem adni,
Boldogulást az életben nem lehet ingyen kapni.

Iskolám emlékét egy életre lelkembe vésték,
Hálásan gondolok rá, s a jó Istent mindig kérem,
Hogy ha falai el is vesztek, mert nem becsülték őt,
Legalább szellemisége maradjon, még nem késő!

Molnár Melinda és Szalacsi Gábor

Molnár Melinda 1992. november 24-én látta meg a napvilágot Hajdúnánáson. Fiatalkora óta érdeklik a művészetek, a rajzolás és a fotózás. A művészeti akadémia tanulója volt, jelenleg rajzképességeit fejleszti.

Párja, **Szalacsi Gábor** 1991. március 2-án született Debrecenben. Vonzza a zene, több amatőr zenekarban is gitáros szerepet töltött be, és néhány dalszöveggel is hozzájárult a bandái előreléséhez. Középiskolás kora óta ír, az „56 szó 56-ról” című antológiában volt első megjelenése, ezt követően elnyerte a 2017-es Arany Sas díj III. helyezését. Több írását is barátnője rajzai inspirálták, a beküldött pályamű Melinda ötlete alapján Gábor virtuális tollából származik.

George
Szalacsi Gábor

Minden az okostelefonokkal kezdődött. Nagyszerű dolog volt mikor megjelentek, fényt hoztak a tudatlan ember életébe.

Na persze. Egy zseniális ember észrevette, hogy hatalmas üzletet tud felépíteni az emberi lustaságból. Gondoljunk csak a mozgólépcsőre. Egy lépést sem kell ahhoz megtenned, hogy feljebb juss egy emelettel. Mekkora találmány! Sajnos egy idő után egyre több embernek feltűnt, hogy a lustaságból meg lehet gazdagodni. Itt jöttek képbe a már említett eszközök. Régen elég volt az, ha egyáltalán hordozható volt a készüléked, az SMS és MMS már nagy dolog volt. Aztán később kamerákat építettek bele, meg mindenféle vackot, fel tudtál vele csatlakozni az internetre, el tudtad érni az ismerőseidet a világ bármelyik pontján.

Ó, azok a régi szép idők, mikor még csak erre voltak jók! Hamar elkezdtek túlzásokba esni. Hangalapú szövegfelismerés, még pötyögnöd sem kell, csak diktálod, ő meg írja. Fejre szerelhető eszköz, amivel még a szádat sem kell kinyitnod, a gondolataidban olvas.

És még akkor sem sejtette az emberi faj, hogy ennek nem lesz jó vége. Megjelent egyre több okos eszköz: hűtők, porszívók, zoknik, gyűrűk, poharak, és még sorolhatnám naphosszat. Végül megalkották az első robotot. Primitív volt a maiakhoz képest, alig tudott néhány nyelven kommunikálni, de mégis, hibátlanabb volt, mint egy ember.

Nem sokkal később már mindenhol ott voltak, még a munkaerő-piacon is, hiszen egy robot nem fárad el, nem mond fel, ha nem tetszik neki valami, csak végzi a rá bízott munkát. Nincs

cigi- és ebédszünete, hiszen nincs szüksége ilyen dolgokra – úgy, ahogy az alvásra és a fizetésre sem. Éppen ezért, mindenkinek jobban megérte, ha a kezdő prototípusok veszik át a munkásosztály szerepét. Ez a folyamat globális katasztrófákhoz vezetett. Az emberek elszegényedtek, hiszen nem volt szükség a munkájukra.

Háborút jósoltak a humanoidok és a gépek között, azonban ebből semmi sem lett. A robotok nem voltak erőszakosak, csak az emberek dühöngtek miattunk, de senki sem tett semmit ellenük. Szó volt arról, hogy bevetik az „élő szövet fém vázon" projektet, de ez hamar leszavazásra került. Inkább ennek a fordítottjával próbálkoztak páran, géppé szerették volna alakítani a testüket, persze sikertelenül.

A normálisabb embereknek kezdett elege lenni a helyzetből. Tüntetések kezdődtek, és néhány ember visszakapta az állását. Azonban a mesterséges intelligencia még mindig hatékonyabbnak bizonyult. Jelenleg emberek és gépek együtt dolgoznak, de a helyzet még mindig szörnyű.

A robotok mellett a másik nagy durranás a virtuális valóság megjelenése volt, melynek lényege, hogy egy szemüvegszerű tárgyat felveszel, és átrepít egy másik valóságba. Itt szó szerint bárhová eljuthat az ember, az óceán mélyétől elkezdve a vulkánok belsejéig, vagy akár a világűrbe.

Az alapprogram a Föld összes országát, erdejét, óceánját és hegyeit tartalmazza, de bármit hozzá lehet adni jó pénzért. Megalkotható az egyén saját virtuális valósága is, ahol bármivel foglalkozhat, bármennyit kereshet, bármilyen életmódot folytathat és bárki lehet a párja. Nem csoda, hogy sokan a függőjévé váltak, főleg ebben a gazdasági helyzetben.

Az olcsóbb változat a valóságot veszi alapul, ami annyit jelent, hogy ha a virtuális térben lépsz egyet, az igazi világban is meg kell tenned egy lépést, míg a drágábbik változatban elég csak arra gondolni, hogy mozogsz, és virtuális tested elvégzi a mozgást. Előbbi rengeteg balesethez vezetett, rengetegen léptek autó elé a játék használata közben, míg utóbbi következményei a vészes ellustulás és emiatti elhízás.

Néhány ember megpróbált beköltözni ebbe a realitásba, de pár nap után éhen haltak, ugyanis ha ott eszel, az nem felel meg a valós evésnek. Szemmel láthatóan átesett a technológiai fejlődés a ló túlsó oldalára, és ennek több hátránya lett, mint előnye.

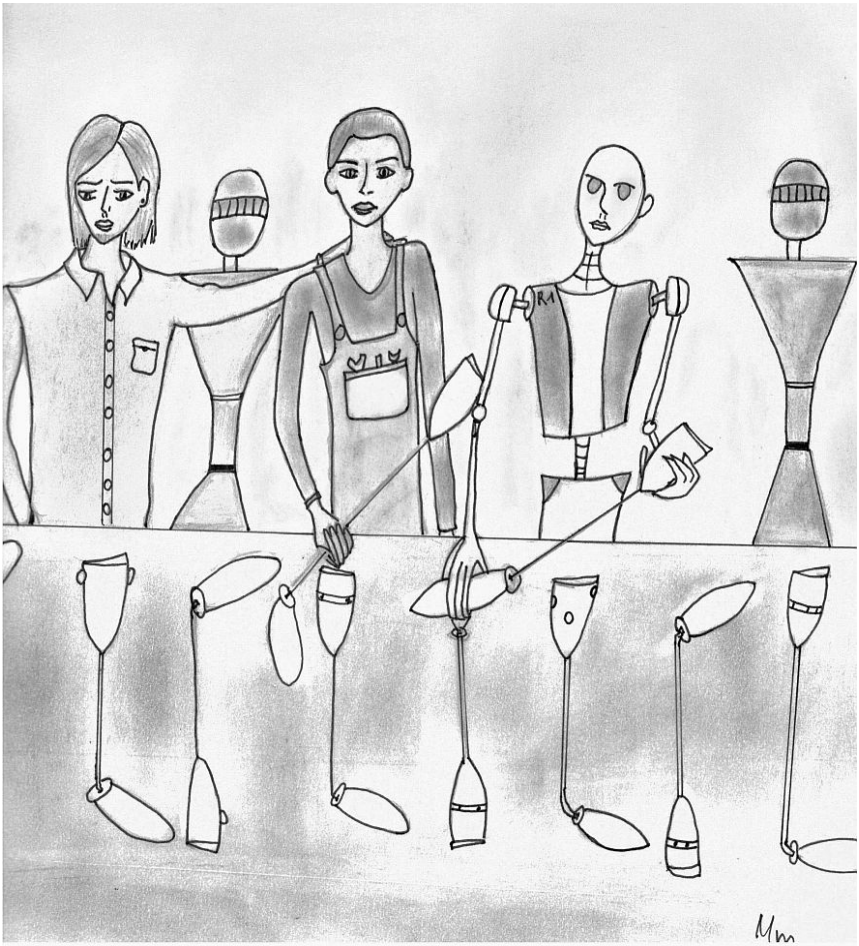

Molnár Melinda rajza

George egy kis lakásban él a külvárosban. Egy robotgyárban dolgozik futószalag mellett, ő felelős a lábak összeszereléséért. Emellett másodállásban egy irodában végez könyvelői papírmun-

kát, hogy el tudja magát tartani. Nincsenek nagy igényei, csak szeretné a napi betevőt, és azt, hogy ne keljen nélkülöznie. Egyedülálló, családról addig nem is szeretne még beszélni sem, míg magát is alig tudja eltartani. Egy kutyája van, Casper, akit már többször is menhelybe adott volna, mert őt is csak néha tudja etetni, de lelkiismerete nem engedte, szívéhez nőtt a kisállat. Többnyire a saját adagjának nagyobb részét kedvence kapja, de ő nem bánja, és az állat is hálás érte.

Napi rutinjai közé tartozik, hogy miután hazatér a munkából, megnézi elalvás előtt az esti híradót, és az azt követő talk-showt. A mostani adás fő témája érdekes témát feszeget, ami újszerű, és bizonyos körök szerint egész egyszerűen felháborító.

– A mai műsorunk vendége Phil Hasel, aki egy robotért hagyta el a feleségét. – kezdett bele a műsorvezető, Judith.

– Üdvözöllek, Phil!

A férfit egyszerre fogadta a közönség pozitívan és negatívan, volt, aki tapsolt, volt, aki fütyüléssel illette. Nem igazán tudták kezelni az újszerű helyzetet.

– Köszönöm a meghívást. – mosolygott a férfi.

– Köszönjük, hogy eljött. – viszonozta mosolyát a nő. – Phil, hogyan tudott beleszeretni egy robotba?

– Együtt dolgoztunk a papírboltban, és egyszerűen elvarázsolt a személyisége. – áradozott a férfi.

– A személyisége? – kérdezett vissza kikerekedett szemekkel. – De hiszen, egy robot.

– Ne bántsa őt! Ő igenis egy intelligens lény! – állt védekező állásba a férfi.

A stúdióban többen is bámulták Philt, nem tudták mire vélni ezt a nagy szerelmet. A televízió előtt George is döbbenten figyelt.

– Annyi olyan történetet olvasni, hogy egy nő hozzáment egy fához, vagy hogy egy férfi elvett egy pizzát, nem értem miért baj az, ha roboszexuális vagyok.

Nevetés tört ki az új fogalom hallatán, egy pillanatra még Phil is elmosolyodott azon, amit mondott.

– Nem elítélni, hanem megérteni kell a szerelmünket. – jelentette ki.

– Miféle szerelem? A robotoknak nincsenek érzelmei, ők csak gépek. – közölte kételkedő hangnemben Judith.

– Nekem mély érzéseim vannak.

– Neki meg nincs választása, teszi, amit Ön mond. Sokan azt hiszik, hogy csak azért van együtt vele, mert nem talált még magának párt.

– A feleségemet hagytam el érte. És szexuálisan is teljesen ki tudjuk egymást elégíteni.

Ez volt az a pillanat, mikor már George nem bírta tovább, és kikapcsolta a televíziót.

Tárcsázni kezdett. Három kicsengés után kollegája, Anthony vette fel a telefont.

– George vagyok. – mutatkozott be. – Láttad mi ment a tévében?

– Igen láttam G. Ezért hívtál?

– Engem már komolyan felháborít, ami zajlik. Egyre erősebb bennem az érzés, hogy ott legyek a holnap délutáni robotellenes tüntetésen.

– G… hányszor mondjam még, hogy pont neked nem kellene odamenned.

– Tudom, egy robotgyártó cégnél dolgozom, de ez csak munka. Fel kell szólalnom a jó ügyért.

Anthony sóhajtott egyet – tudta, hogy bármit mond, teljesen felesleges. Letette a telefont, majd aludni próbált. George is hasonlóképpen tett, megetette Caspert, majd nyugovóra tért. Holnap nehéz napja lesz.

Az ébresztőóra hangja ma reggel valahogy fülsüketítőbbnek tűnt, mint eddig bármikor. Mikor a fürdőszobához ért, majdnem elesett a küszöbben a fáradtságtól, úgy tűnt, bal lábbal kelt fel. De semmi nem ronthatja el nagy napját. Végre megoszthatja valakivel a gondolatait, és talán új barátokat is szerezhet.

Izgatottan ment reggel dolgozni, és közben végig a beszédén gondolkozott. Fogalma sincs arról, milyen lehet élőben egy robotellenes tüntetés, eddig csak a televízióban látta. Gondolatai zavarosak voltak, sehogy nem akartak értelmes mondatokká összeállni a fejében.

Mikor beért a munkahelyére, egyetlen barátja Anthony üdvözölte. A többi ember valahogy mindig ellenséges volt vele, pedig ő próbált velük barátkozni, de valahogy mégis mindig rosszul jött ki belőle.

– Jó reggelt George, hogy s mint? – környékezte meg mosolyogva Tony.

– Belém férne egy liter kávé. – viccelődött.

– Nem kellett volna olyan sokáig a híradón pörögnöd.

Hirtelen zajra lettek figyelmesek. Fém csattant a betonépület padlóján, és bekapcsolt a riasztó. A biztonságiak azon nyomban a helyszínre siettek. Egy Francis nevű férfi támadott rá egy robotra, és ordibált vele.

– Miattad halt meg a családom! – kiáltotta torkaszakadtából.

– De hiszen én nem csináltam semmit uram! – védekezett a robot.

– Ti, szemetek, elveszitek a munkát, hagytok minket éhen halni! – folytatta, miközben tovább ütlegelte.

A biztonságiak rögtön közbeavatkoztak, amint megérkeztek, és leszedték a dühös férfit a gépről. Miközben vitték ki, Francis tekintete összeakadt George-éval.

– Te meg mit bámulsz? – förmedt rá mérgesen. – Nézz bele a tükörbe, mielőtt ítélkezel, rohadt senkiházi. – dörmögött.

George Anthony felé fordult. Rosszul esett neki ez a beszólás, hiszen nem tett semmit, csak ránézett a férfira.

– Ennek meg mi a baja?

– Tegnap halt meg a kislánya éhhalálban. – válaszolta Tony.

– Sajnálom a gyermeket, de nem én tehetek róla.

– Tudom… – próbálta menteni a helyzetet – hagyd rá, most nehéz időszakon megy keresztül.

– Néha úgy érzem, hogy senki sem kedvel itt engem. – szomorkodott.

– Ne butáskodj, én csíplek. – mosolygott rá.

– Rajtad kívül értettem. De ez a vita rádöbbentett valamire. Én már nem akarom ezt tovább csinálni. Bármennyire is bunkó Francis, igaza van. Nem gyárthatunk több robotot.

– Arra célzol, amire gondolok? – értetlenkedett.

– Igen. Eljött az ideje, hogy felmondjak. Nem is mennék el nyugodt szívvel a mai tüntetésre, egy robotgyár alkalmazottjaként.

– George… – kezdett bele.

– Tudom, mit akarsz mondani. De döntöttem. Egyébként is, egy Paul James Smith nevű férfi ígért nekünk megoldást a helyzetre, amivel mindent a helyére állíthat hamarosan. Ő is ott lesz ma. Nincs kedved velem tartani?

– Ne haragudj, de nem mehetek veled.

– Rendben. Megértem.

Szomorúan vette tudomásul barátja válaszát, de nincs joga beleszólni. Szerette volna, ha támogatja, már csak ő maradt neki. Tulajdonképpen, olyan régóta egyedül van, hogy nem is emlékszik a múltjára. Mintha egész életében csak itt dolgozott volna, ezekkel az emberekkel körbevéve.

Hamar eljött a délután hat óra.

Nem is tudta, mikor izgult ennyire utoljára. Kiszállt az autójából és a tömeg felé sétált. Amióta az eszét tudja, kis embernek érezte magát, most reméli, hogy beszéde után végre valaki elismeri.

Gondolatmenetét egy robotjogi aktivista szakította meg azzal, hogy a kezébe nyomott egy szórólapot.

– Üdvözöllek barátom! Kérlek, csatlakozz a petíciónkhoz, hogy egyenlő bánásmódban részesüljünk az emberekkel! Gyere el a kedd esti gyűlésünkre, a szórólapon minden információt megtalálsz!

Szó nélkül vette el a papírt, nem értette, miért pont őt találták meg ezzel. Igazából az sem volt neki világos, mit keresnek itt robotjogi aktivisták, és néhány ember hogyan képes arra, hogy a gépek pártját fogja. A szervezet főbb feladatai közé tartozik az ilyesfajta tüntetések békés bojkottja, és a robotok társadalomba való beillesztése. Igazából semmi probléma nem lenne velük, barátságos lények, csak elveszik a munkát, ami miatt egyre több ember szegényedik el, és hal meg. Ebből lett elegük sokaknak.

Az első két előadó hamar végzett. Nem beszéltek sokat, de elhangzott néhány dolog, amit George is el akart mondani, így kicsit igazítani kell a beszédén. A felszólalók akkor lépnek a színpadra, amikor szeretnének. Úgy érezte, itt az idő, már így sem mondhat el olyat, amit előtte elmondtak. Nem akart nagyon az elején kezdeni, de a végére se akart maradni. Torkát köszörülve kezdte mondandóját.

– Sziasztok, George vagyok – kezdte nemes egyszerűséggel – Néhány napja olvastam egy újságcikket, amiben az állt, hogy ha így halad a világunk, hamarosan az emberek helyét a robotok veszik át. Nem csak a munkaerőpiacon, hanem az élet minden területén. Lassan nem is lesz ránk szükség. A cikkben az háborított fel a legjobban, hogy szerintük lesz egy olyan megoldás, hogy az eddig meghalt embereket robotokkal pótolják. De mondjuk ki, pont miattuk haltak meg!

Nagyobb felháborodásra számított. A közönség soraiból néztek egymásra az emberek, de egy árva hang sem hagyta el egyikőjük torkát sem. Ezek után kissé megszeppenve folytatta.

– El kell mondjam, szégyellem magam. Egy robotgyártó cégnél dolgoztam, másodállásban pedig egy virtuális valósággal foglalkozó cég bevételeit könyveltem. De ma végighallgattam két kollégám konfliktusát, ami majdnem rám is hárult, és felnyílt a szemem. Nem akarok többé egy ilyen világban élni, ahol a technika ekkora szerepet kap. Ki akarok menni a földre paprikát szedni, füvet nyírni, vagy szívesen lennék pék. Dolgoznék a két kezemmel az emberekért, és nem a robotokat gyártanám tovább.

És mindent el fogok követni, hogy minél több szemet felnyissak. Köszönöm.

A közönség csak nézett maga elé értetlenül, George sem tudta, mi történt. Hiszen nagyszerű beszédet mondott, hatalmas tapsvihart érdemelne. Biztosan túl sok robotpárti ember jött el. Az ilyenek inkább miért nem maradnak otthon? Hiszen ez nem egy szimpátia mozgalom, hanem pont az ellentéte.

Nem sokkal később, a mindenki által várt Smith úr következett. Már a megjelenésével elérte azt, amire George csak vágyakozott, egy kicsit irigy is volt emiatt a férfira. Magabiztos léptekkel haladt a pódium felé, majd balra fordult, és bólintott. A közönség egy emberként nézett a bólintás irányába, tekintetük egy közeledő alakra szegeződött. Anthony volt az. De hiszen azt mondta, nem fog eljönni, most mégis Paul James Smith emberekként siet a színpad felé. Hihetetlen, hogy ezt barátja eltitkolta előle, lesz miről beszélgetniük, ha véget ér a rendezvény.

A jelen lévők és a televíziónézők izgatottan várták a világmegváltó bejelentést.

– Szép számmal gyűlt össze ma este a tömeg. – kezdte beszédét Smith. – Ahogy ígértem, ma este minden megváltozik.

Ügyesen felkorbácsolta a kedélyeket már ezzel a két mondatával. George is kíváncsian fülelt, főleg, hogy jelenleg nem érti, mi köze van Anthonynak mindehhez.

– Megkérném George Gingert, hogy legyen kedves a színpadra fáradni. – folytatta.

Végre, nyilvános elismerést kap a robotgyártás legnagyobb vezetőjétől, mekkora megtiszteltetés ez – gondolta, mialatt bárgyú mosollyal a pódium felé közeledett.

– Mi a RobofutureCorpnál úgy éreztük, hatalmas hibát követtünk el azzal, hogy hagytuk ekkora társadalmi és gazdasági szakadék létrejöttét gépek és emberek között. Célunk a két réteg összehangolása volt, amiben nagy segítségemre volt Anthony Newton kollégám. Úgy gondoltuk, a mesterséges intelligencia

egyik legnagyobb hátránya az, ami egyben a legnagyobb előnye is: a túlzott terhelhetőség, és a gépies viselkedés. Ezért álmodtunk egy nagyot... létre akartunk hozni egy emberi tulajdonságokkal felszerelt robotot, ami ugyanúgy elfárad, éhes, szomjas, izgatott, dühös, lelkes, mint hús vér társai. Anthony feladata volt az új prototípust a társadalomba illeszteni, és meg kell hagyni, remek munkát végzett. A masina ma felmondott, és felszólalt az emberek érdekében a tüntetésen. Fogadják sok szeretettel, a második generációs robotok első prototípusát, a G0RG3-as modellt, aki csak úgy hívja magát: George.

Az említett ledöbbent, rendszere lefagyott. Nem hitt a fülének. Hogy ő egy robot lenne?

Ez sok mindent megmagyarázna. Először is azt, miért nem kedveli senki Anthonyn kívül. Másodszor azt, hogy miért örült főnöke, mikor ma felmondott. Hirtelen minden világos lett. Miért nem emlékszik a gyerekkorára – mert nem volt – és hogy miért nézett rá ma mindenki furcsán, mikor beszédet tartott. Azért, mert egy emberi tulajdonságokkal felruházott robot, egy robotellenes tüntetésen.

A sokktól kikapcsolt a rendszere.

Eközben Smith arról beszélt, hogy az új prototípus megoldást jelenthet.

George rendszere újraindult, a következő emlékképe, hogy a rendezvény után Anthony fölé hajol.

– Jól vagy? – kérdezte a férfi.

– Már hogy lennék jól? – háborodott fel – Miért nem mondtad el?

– Minden nap szembesítelek vele – magyarázta – de mivel kezdetleges vagy, másnapra mindig elfelejted. Minden egyes nap végignézem, ahogy meghalsz és újjászületsz, miközben a szívem szakad meg érted barátom.

– Ez nem lehet igaz. – pánikolt be George.

Az újabb sokk hatására leállt a rendszere. Minden elsötétült körülötte, és otthon ébredt másnap reggel.

Kinyitotta fáradt szemeit, majd mialatt megetette Caspert, meghallgatta a reggeli híreket.

– Újabb áldozata lett a virtuális valóságnak, egy fiatal fiút elütött egy kamion, miközben a Mars bolygón keresett új életformákat. Ezúton is megkérnénk mindenkit, ne hagyják el otthonukat, miközben a virtuális valóságban tartózkodnak.

George a fejét csóválta, miközben bosszankodott.

– További híreink: Phil Hasel, az első roboszexuális férfi bejelentette, hogy feleségül szeretné venni szerelmét, a GKL 304-es prototípusú robotot. Több szervezet tiltakozni kezdett…

Nem bírta tovább nézni a televíziót, felbosszantotta, amit látott. Tárcsázni kezdett.

– Szia G! – köszöntötte Anthony

– Hallottad a híreket? Hihetetlen hová tart ez a világ.

– Kérlek, ne kezdd megint. – mondta letörten.

– Mikor is lesz a következő tüntetés? Úgy tudom, hogy jövő hónap közepén. Azon gondolkodom, hogy el kellene mennem. De majd a munkában részletesebben elmondom a terveimet.

– Jössz dolgozni? – lepődött meg Anthony. Ő pontosan tudta, amire George nem emlékszik: tegnap felmondott.

– Miért ne mennék? – kérdezett vissza

A férfi a vonal túlsó oldalán inkább hallgatott. Nem akarta eljátszani azt, amit az eddigi néhány hétben minden egyes nap.

Soós Katalin és Kriska Bálint

Soós Katalin: Mindig nyitott szemmel járok-kelek a világban. Érdeklődéssel figyelem a házak homlokzatát, elgondolkodom, vajon kik és hogyan élnek az ablakok mögött, milyen életük, gondjuk-bajuk, örömeik lehetnek az ott lakóknak. Kíváncsian figyelem a villamoson, buszon körülöttem utazókat. Meggyőződéssel vallom, hogy mindegyiküknek az élete kész regény.

Amióta tudom, hogy a szülők, nagyszülők feladata (lenne) a család, a közösség, a nemzet történetének, eseményeinek tovább adása a következő nemzedékeknek, erkölcsi kötelességemnek tartom, hogy valamilyen formában megörökítsem a látott, hallott, megélt eseményeket, amelyek akárcsak marginálisan is érintették az életemet.

Ebben szerepe van Bálintnak is, akivel Amsterdamban találkoztam. Au pairként én követtem annál a családnál, ahol ő dolgozott az érettségi előtti évében. Az angol gyülekezetben, – ahová mindketten eljártunk, de később itthon is, – többször megfigyelhettem milyen nyitott, kedves fiatalember, milyen könnyen teremt kapcsolatot idegen környezetben is. Szeretetreméltó egyénisége hamar kedveltté teszi, egyedi látásmódja pedig rögtön képekben jelenik meg. Érdeklődése az előző generációk élete iránt inspirálólag hat rám – mintha neki (is) írnám a történeteimet.

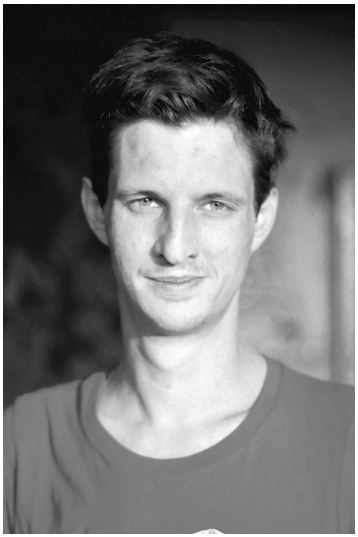

Kriska Bálint: Muzikális családban nőttem fel. Már az anyaméhben klasszikus zenét hallgattam.

Az organikus motívumokat szeretem, ezek valahogy ösztönösen jelennek meg rajzaimon, festékkompozícióimon.

A fotózásban és a videózásban azt szeretem, hogy egy saját világot érdekes és/vagy szokatlan szemszögből tudok megmutatni.

A zeném is hullámzó, szférikus, a lüktetés adja a ritmust.

Agavoid együttes: Egy május estén alakultunk, és ősszel már a tehetségkutató döntőjébe kerültünk. Azóta sokfelé játszunk Budapesten és az országban.

Nemrégen megjelent Cāsus című albumunk és videoklipünk, fent vagyunk a youtube-on is. Sok fesztiválon játszottunk, és rendszeresen zenélünk a Corvin tetőn, Aurórában, Bánki tónál, Ubik eklektiken, a Balatonon, stb, stb. Örömmel tölt el, hogy zenémet megoszthatom másokkal.

Az ünnepség
Soós Katalin

Az igazgató bejelentését, miszerint " Az október 23-i községi megemlékezés rendezése ez évben iskolánknak jutott"- síri csend fogadta. Az évnyitó tanári értekezlet résztvevői úgy lapítottak, mint a bukásra álló kisdiák a vizsgabizottság előtt.

A kínos csöndet Karola, az új tanárnő törte meg. Bár nem látszott rajta, hogy mindenkinél idősebb, teli volt energiával, ötletekkel, hogy végre dolgozhat, megint taníthat.

– Én vállalom! – mondta nyugodt hangon, de lelkesen. – Összeállítom a műsort, betanítom a gyerekekkel és megszervezem az ünnepséget.

A kollégák sorra tértek magukhoz, tiltakoztak, vég nélkül sorolva a nehézségeket. Karola mosolyogva hárított és mindenkit megnyugtatott, lecsillapítva a kétségeskedőket: köszöni szépen, nem kér segítséget, majd ő mindent elintéz. Az igazgató a bajusza alatt somolygott magában – ismerte már a nyáját, de egy szóval, egy gesztussal sem jelezte, hogy az áldozatkész tanárnő számíthat rá vagy a támogatására.

Az értekezlet után Zsófika, a magyartanárnő, egy magas, nyúzott, erősen kifestett nő, aki hosszú őszes haját Karádi Katalin stílusában hordta és cigerettáját elegáns szipkából szívta, odalépett hozzá és kezdte sorolni, milyen verseket tegyen a műsorba és melyiket melyik tanulóra bízza.

– Zsófikám, te azt mondtad már fáradt vagy. Te csak pihenjél az idén. Bízd rám, ha elvállaltam, majd megcsinálom magam.

A kolléganő és tíz évvel fiatalabb férje, a szokásos dekorációért felelős rajztanár megsértődve távoztak. A többiek is látszólagos együttérzéssel, de kárörvendésre kész gyanakvással figyelték az eseményeket.

Karola sorra megismerkedett az osztályaival és tíz nappal később kiválasztotta a szereplőket, kiosztotta a felolvasandó verseket, a frissen megjelent visszaemlékezés-részleteket, amiket még Pesten kapott az 56-os események résztvevőitől.. Az énektanárnővel megbeszélte milyen dalok szerepeljenek a műsorban. Nagy felháborodást keltett a kollégák között, hogy a gyerekeknek megengedte, hogy a verseiket felolvassák. Megrökönyödéssel figyelték, hogy az alsós, negyedik osztályból egy 15 éves cigány fiúra bízta az egyik visszaemlékezést.

Már az is szokatlan volt, hogy a műsorról semmit nem mondott és a tanári karnak fogalma sem volt semmiről. Az is furcsa volt, hogy Karola a tanítás után eltűnt. Nem maradt ott a tanáriban és nem folyt bele semmiféle pletykába, az osztályteremben történtek kitárgyalásába.

Karola járta a családokat és gyűjtötte a faluban történt 56-os eseményekről a híreket, sorra meglátogatva a még életben lévő szemtanukat. Ezeket csokorba kötötte és a szereplők neve nélkül a polgármester támogatásával egy megemlékező számban megjelentette a helyi újságban, amit minden felnőtt, aki az ünnepségre eljött megkaphatott ingyen.

Végre elérkezett a várva várt nap. A falu három iskolája szépen felsorakozott a Fő téren, az addigra rendbe hozott Háborús emlékmű körül.

Karola az odakészített mikrofon elől köszöntötte a falu vezetőit, a megjelenteket, az 56-os forradalom helyi résztvevőit és felkért mindenkit, hogy kezdésként énekeljék el a magyar himnuszt. Az utolsó hangok is elhaltak az estében, amikor Katinka a mikrofonnál érthetően és tisztán egyedül folytatta az éneklést:

Szojuz nye resimüj reszpublik szvabodnüh
Szplatyila naveki velikaja rusz
Da zdrasytvujet szozdannüj volej narodov.....

Tovább nem folytatta. Döbbent csend és mindenfelől kérdő tekintetek szegeződtek rá. Karola kivárt. És amikor az értetlenség már-már elviselhetetlen lett, megszólalt.

– Igen, 56-nak és a hősöknek köszönhetjük, hogy a Himnuszunkat szabadon énekelhetjük, akkor is, ha utána nem folytatjuk a szovjet himnusszal. Ekkor szabadultunk fel igazán. Egy nép visszakapta nemzeti imádságát és ha mást nem is köszönhetnénk nekik, akkor is minden alkalommal, amikor a Himnuszt szabadon énekeljük, emlékezzünk a hősökre, akiknek ezt köszönhetjük.

Kriska Bálint – Homes

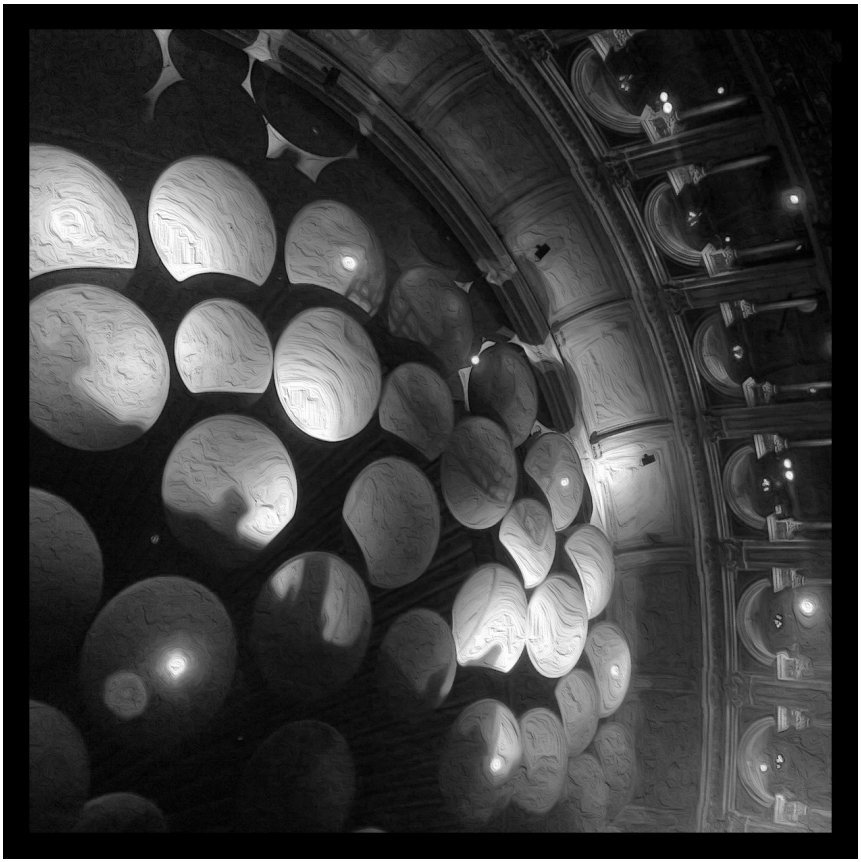

Kriska Bálint – Gömbözön

Szilánkok

Soós Katalin

Látogatás 1.

Ferihegy Airport. Taxi. Logodi utca, szálloda. Moszkva tér. Taxi – fogorvos. Zichy kastély. Vasarelly. HÉV. Piros metró. Mammut. Kilátás. Étterem – magyar konyha, magyar bor: finom. Vár, Nemzeti Galéria, Ludwig múzeum. Népművészet. Ajándék. Buszok. Kisföldalatti. Andrássy út. Platánsor. Hősök tere. Szépművészeti múzeum. Városliget. Fák, tó, virágok. Egyedüllét. Terror Háza. Borzalom. Szegény magyarok. Deák tér. Kézművesvásár. Sok mosoly, kedves sok szép magyar termék. Népzene mindenütt. Lámpasor. Finom illatok: cigánypecsenye, sült kolbász, magyar bor. Astoria. Múzeum körút. Sok antikvárium. Villamos. Duna. Gellérthegy. Szerpentin. Szabadság-szobor. Szabadság híd. Dunapart, sétány. Kiskirálylány. Parlament. Lépcsők, szobrok. Idegenvezetés. Kupola, korona. Szent. Szentkorona. Képviselő székek. Piros bársony. Elegáns. Lenyűgöző. Szép. Viszontlátásra Budapest!

Látogatás 2.

Ferihegy. Barátnő és fia vár. Éjszakai járat. Kőbánya. Kék metró. Kálvin tér. Egyetem. Fizetővendégszállás. Séta. Vörösmarty tér. Gerbeaud. Lánchíd. Alagút. Krisztina körút – Attila körút – Vérmező. Dózsa szobor. Történeti múzeum. Sok szobor, kápolna,

reneszánsz zene. Mátyás templom. Halászbástya, Duna, kilátás. Corvin tér. Törökfürdő. Izgalmas. Hideg szél. Köhögés. Ferenciek tere. Patika. Vacsora – paprikás csirke, bor. Napsütés. Séta. Madách tér. Pincetárlat: 3D Van Gogh kiállítás. Sok kicsi kocsma. Rembrandt kiállítás. Deák tér, templom, hangverseny. Martinelli tér. "Nagymama palacsintázója". Remek. Váci utca. Sétáló utca. Vásárcsarnok. Illatok. Fűszerek. Egyetemi templom. Thai étterem. Károlyi kert. Nemzeti múzeum. Arany János: Wales-i bárdok. Repülés haza Walesbe. Bye, bye, gyönyörű Budapest.

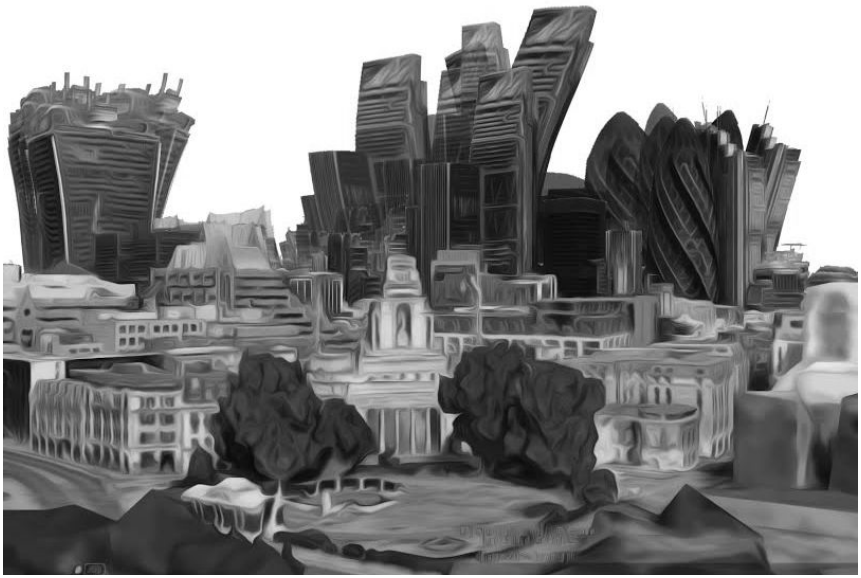

Kriska Bálint – Dizzy Cities

Kriska Bálint – Összegabalyodva

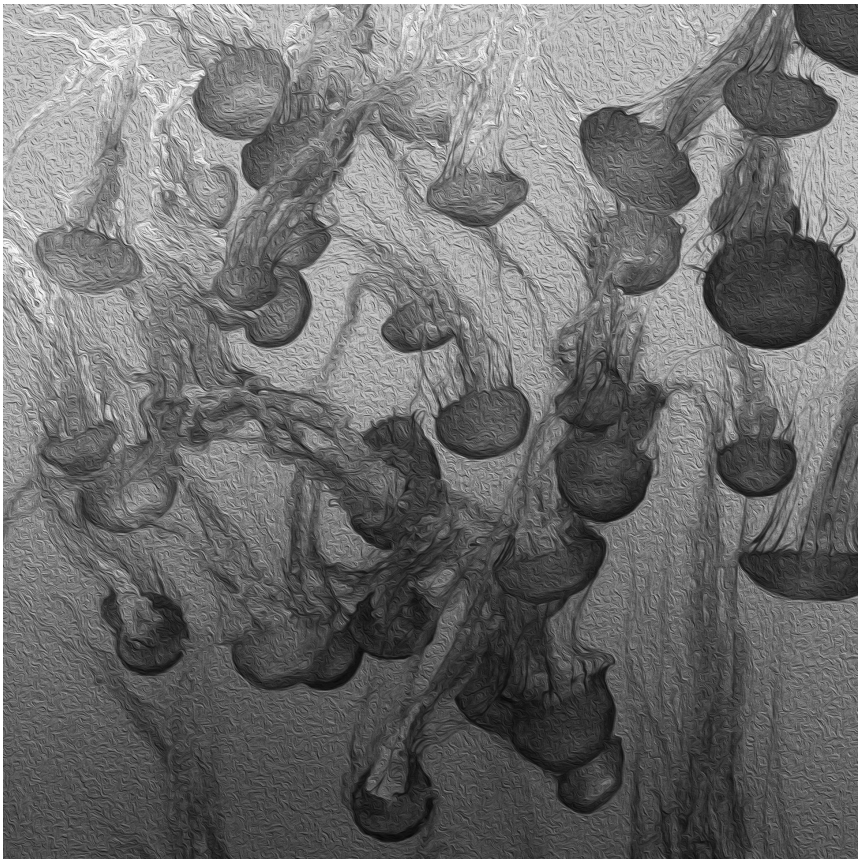

Kriska Bálint – Medúza

Stramszky Márta és Bánáti Petra

Stramszky Márta: Alkotó emberként sokszor gondolkodtam azon, ha életemet, céljaimat szeretném megismertetni másokkal, mit is mondhatnék magamról.

Talán, azzal kellene kezdenem, hogy már mint gyermek élénk fantáziával rendelkeztem, és nagyon szerettem festeni, rajzolni. S bár felnőtt életutam távoli kapcsolatban sem volt a művészetekkel, a némi kézügyességet, fantáziát is igénylő munka szeretete egész eddigi életem során elkísért.

Évekkel ezelőtt azután – megfejthetetlen kényszer hatására – festeni és írni kezdtem. A kezdetben csak puszta időtöltés hamarosan szenvedéllyé, igazi szerelemmé vált, ami civil foglalkozásomon és családom szeretetén túl ma már szinte kitölti az életem.

Az elmúlt években írásaim jelentek meg az Arcok és énekek, a Holnap Magazin, a Poet és a VAN évkönyvekben. Illusztráltam írótársak könyveit és saját novelláskötetemet, festőként eddig hét kiállításon volt alkalmam bemutatkozni.

A művészet felé forduláson kívül az elmúlt évek másik, egyben fontosabb eseménye az volt, amikor első unokám megszületett. Ő lett – eszmélése óta – „jobbik énem”, legjobb barátom és legfőbb inspirálom. A vele töltött közös percek, az együtt alkotás, kedves-bájos lénye maga a csoda, amellyel betelni sosem lehet.

Ebben a kötetben korábbi verseimhez és novelláimhoz képest eltérő hangulatú írásokkal jelentkezem, melyek műfaját nehéz lenne meghatározni: megélt mesék, vagy meseszerű igaz történetek, melyeket az eltelt idő szépített kedves történetekké.

És ki mást kérhettem volna fel, hogy e „Kézenfogva" kötetben szerzőtársamként illusztrálja ezeket a vajas-mézes történeteket, mint unokámat, Bánáti Petrát.

Bánáti Petra: Petráról, aki hét éves, és a Farkasréti Általános Iskola első osztályos tanulója, életkorából fakadóan nehéz sokat mondani.

Azon kívül, hogy kedves, szófogadó, rendkívül szorgalmas. És ha éppen nem az iskolában ül, akkor síel, korcsolyázik, lovagol, művészi tornán ugrál, vagy a MOM-ban táncol, esetleg úszik.

Mindemellett nagyon szeret festeni, rajzolni vagy a konyhában kuktáskodni.

Aki – mint már fentebb mondtam – maga a megélt csoda!

Így e kötetbe szánt Pipis történeteim előtt, hadd kezdjem egy róla szóló, hozzá íródott elfogult nagymama verssel.

Petra
Óda Unokámhoz
Stramszky Márta

Csillagok közt
egy éjen át kutatva
sem találnék
szemedhez foghatót.
Arcod
angyalok rajzolta gödrei
naponta
rabul ejtenek.
Kacajod
ezer csengő
csilingje, mely igézve
magával ragad,
s az égbe repít.
Az élet veled
pajkos utazás,
honnan ki visszatérni
vágyik,
kötözni való bolond.

Most épp festesz.
Melletted ülve
figyellek,
s találgatom,
a „mű" vajon mi lesz?

Mondd, hogy szívtál magadba
ily földöntúli hatalmat
néhány
földön töltött év
alatt?

Ki vagy Te szivárvány-varázsló,
„égi tünemény"?
S mért nem hiszem még mindig,
hogy e Csoda
tényleg az enyém?

Csak nézlek.
Torkomba
mézes-drazsé szavak tolulnak,
de nem mondom ki,
nehogy megrémítselek.
Csak befelé suttogni hagyom
szaporán verő szívem: Te vagy a mindenem!

Hol volt, hol nem volt, régen volt... Pipis történetek

Stramszky Márta

Élt egyszer – nem is olyan nagyon régen – egy kislány és egy kisfiú, akik unokatestvérek voltak. Tudjátok, olyan „majdnem testvérek", akiknek általában a szüleik testvérek.

Szóval ezzel a két gyerkőccel is ez volt a helyzet: az anyukáik testvérek voltak, ők pedig unokatestvérek.

A kisfiút úgy hívták, hogy Ferkó, a kislányt pedig a családban csak úgy szólították, hogy Pipis. Hát róluk fognak szólni az én történeteim. Némelyik mulatságos, némelyik szomorú, némelyik tanulságos – azért remélem, mindegyiken jól fogtok szórakozni!

Ki szereti a mákos tésztát?

Micsoda buta kérdés! – gondolom, mindenki. Így volt ez Ferkóval és Pipissel is. Mindketten nagyon szerették a mákos tésztát, s mivel általában együtt ebédeltek, bizony Nagymama kezét árgus szemekkel figyelték tálalásnál, nehogy egyikük többet vagy kevesebbet kapjon a másiknál.

Ráadásul Ferkó – aki természetesen a csintalanabb volt a két gyerkőc közül – néha-néha még el is csent egy-egy hosszúra nyúlt metéltet Pipis tányérjáról, ha az nem volt elég szemfüles!

Így ment ez minden mákos tészta evésnél. Hiába figyelte Pipis a tányért, mire észbe kapott, egy hosszú szálú metélt már vándorolt is a másik tányérba.

Addig-addig folyt ez így, míg Pipis elhatározta: megtréfálja ezt a mákostészta-tolvajt! Huncut tervet eszelt ki, s alig várta, hogy Nagymama legközelebb mákos tésztát főzzön – és lehetőleg éppen akkor essen az eső...

Ugye még nem találtátok ki, mi is volt az a huncut terv? No, hát elmondom, mert Pipisnek bizony szerencséje volt, amikor legközelebb erre a tésztára került sor. Sőt, az égiek annyira támogatták huncut tervét, hogy egész délelőtt esett az eső. Így, amikor az iskolából hazaérkezett, homokozó lapátjával a kert végébe osont, s egy-két lapát földet megforgatva kiásott pár méretes kukacot! Bedugta köpenye zsebébe, s már szaladt is az asztalhoz, nehogy lemaradjon a finom falatokról.

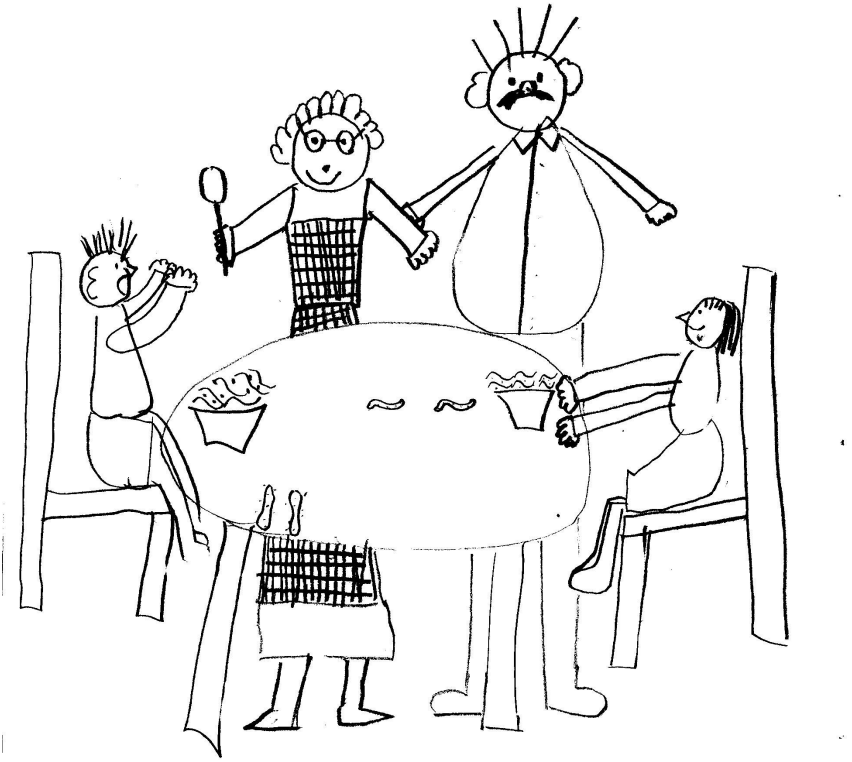

Bánáti Petra rajza

A tálalás ezúttal is úgy zajlott mint mindig: Nagymama egyformán rakta meg a tálkákat, majd ahogy elfordult Ferkó már lopkodta is a metélteket Pipis táljáról.

Ekkor azonban Pipis – a szokásos sivalkodás helyett – óvatosan elővette zsebéből a mákos tészta hasonmásokat, s odabigyesztve Ferkó táljának szélére csak ennyit mondott:

– Ma valahogy nem vagyok olyan éhes, szívesen megosztom veled az adagom!

Ferkót sem kellett biztatni! Mohón falatozni kezdte a szeretett csemegét, csak úgy kotorta befelé a szájába.

De egyszer csak egy szörnyű nagyot ordított:

– Nagymama, ez a tészta mozog! – s fuldokolva próbált megszabadulni a szájába tömött jókora falattól…

Ám, mivel Ferkó egyik esendő tulajdonsága éppen az volt, hogy előszeretettel lódított, Nagymama ügyet sem vetett ordítozására, gondolván ezúttal is csak valami tréfáról lehet szó.

Pipis viszont – tudván mi a helyzet – máris felpattant az asztaltól, s kacagva eliramodott, tartván a kukacevő várható bosszújától!

Futott, futott, amíg a lába bírta, s tán még ma is úton volna, ha bele nem fut éppen a hazatérő Nagypapa karjaiba.

– Mi ütött belétek? – kérdezte Nagypapa

Egymást túlharsogva mesélték a történteket, amit sem Nagymama, sem Nagypapa nemigen értett.

– Mi történt a tésztával? – kérdezték – Ki mozog a szádban? – értetlenkedtek, s egyúttal hitetlenkedtek Ferkó beszámolóján, aki még mindig szájában kotorászva próbált megszabadulni a rossz élménytől.

Hát Pipis megúszta ezt a csúnya csínyt. Ferkó pedig megtanulta, hogy ne fájjon a foga más ebédjére. Minden esetre az igazság sohasem derült ki, de a „szájban mozgó mákos tésztát” még sokáig emlegették a családban.

Milyen állat a Lóó?

Ti vajon hallottatok már róla? Vajon szárnya van vagy lába? Vízben él vagy erdőben?

Elárulom: egyik sem és sehol sem. Mert ilyen állat nincs. Ebben a családban azonban majdnem megszületett! Elmesélem hogyan.

Pipis és Ferkó majdnem egykorú gyerekek voltak. Amikor Pipis második osztályba ment, Ferkót akkor íratták be szülei az elsőbe. Bár nem nagyon akaródzott neki iskolásnak lenni, a szülei úgy gondolták, Pipis – mint egy osztállyal feljebb járó, tapasztalt iskolás – segít majd a tanulásban.

S hogy ez bizonyosan így legyen, ezt rendeletbe is foglalták: minden délután, az iskolából hazaérkezve a Nagymamánál együtt kell elkészíteniük leckéjüket. Először Pipis a magáét – addig Ferkó játszhat – majd Pipis segítségével, közösen készüljön el Ferkó leckéje is.

Ez bizony Pipis számára szinte büntetés volt! Először is amíg ő tanult, Ferkó gondtalanul játszhatott. Utána, amikor rákerült volna a sor, kínkeservesen lehetett csak őt az asztalhoz terelni, hogy végre neki fogjon a tanulásnak.

Nem is volt sikeres az első hetekben, s az üzenő füzetben bizony egyre sorakoztak a fekete pontok.

Ferkó persze ezt sem vette komolyan, még viccelődött is, hogy ezek az ő kis bunkócskái…

A viccen azonban rajta kívül senki nem nevetett, sőt szigorítottak a szabályon.

Pipisnek nemcsak együtt kell Ferkóval leckét csinálnia, de le kell ellenőrizni, ki is kell kérdezni, sőt minden nap három oldalt olvastatni Ferkót – mert, hogy az olvasásból gyarapodtak legbőszebben azok a kis bunkócskák.

Pipis szörnyen bánkódott. Hiszen ha tehette volna, ő is inkább játszik még, így pedig a játékidő helyett egy szófogadatlan, rosszcsont gyerekkel kell tanulnia.

Egyik délután, amikor az írás és a számtan lecke már elkészült, Pipis azt mondta:

– Azonnal vedd elő az olvasó könyvedet, mert úgy láttam, ma megint újabb bunkócskát szereztél!

Ferkó nagy kényszeredetten előkotorta a könyvet, s kinyitotta a második oldalnál.

– Még csak itt tartotok? – kérdezte Pipis hitetlenkedve.

– Nem, de innentől kezdve nem tudom… – szégyenkezett Ferkó.

– Hogyhogy nem tudod? – húzta fel a szemöldökét Pipis – hiszen ez még az ABC eleje!

– Igen – motyogta Ferkó – de itt akarta először azt a tanárbácsi, hogy együtt mondjam ki őket…

– Mi az, hogy együtt mondjad ki őket? – értetlenkedett Pipis.

– Hát tudod, akik egymás után jönnek! – mondta mérgesen Ferkó.

– Értem – mondta Pipis. – Hát lássunk hozzá, nem olyan nehéz ez. Olvasd kérlek az első betűt!

– LÖ – nyögte ki Ferkó

– Igen. És most a következőt!

– ÓÓÓÓÓ – bökte ki Ferkó önelégülten, hogy a második betűt is felismerte.

– Látod, milyen egyszerű. Akkor most együtt! – mondta biztatóan Pipis.

– LÖÓÓÓÓÓÓÓÓÓ – harsogta – LÖÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓ – ismételgette butaságát.

– Ne viccelj már, hisz olyan állat nincs is – mondta kétségbe esve Pipis – gondold végig újra!

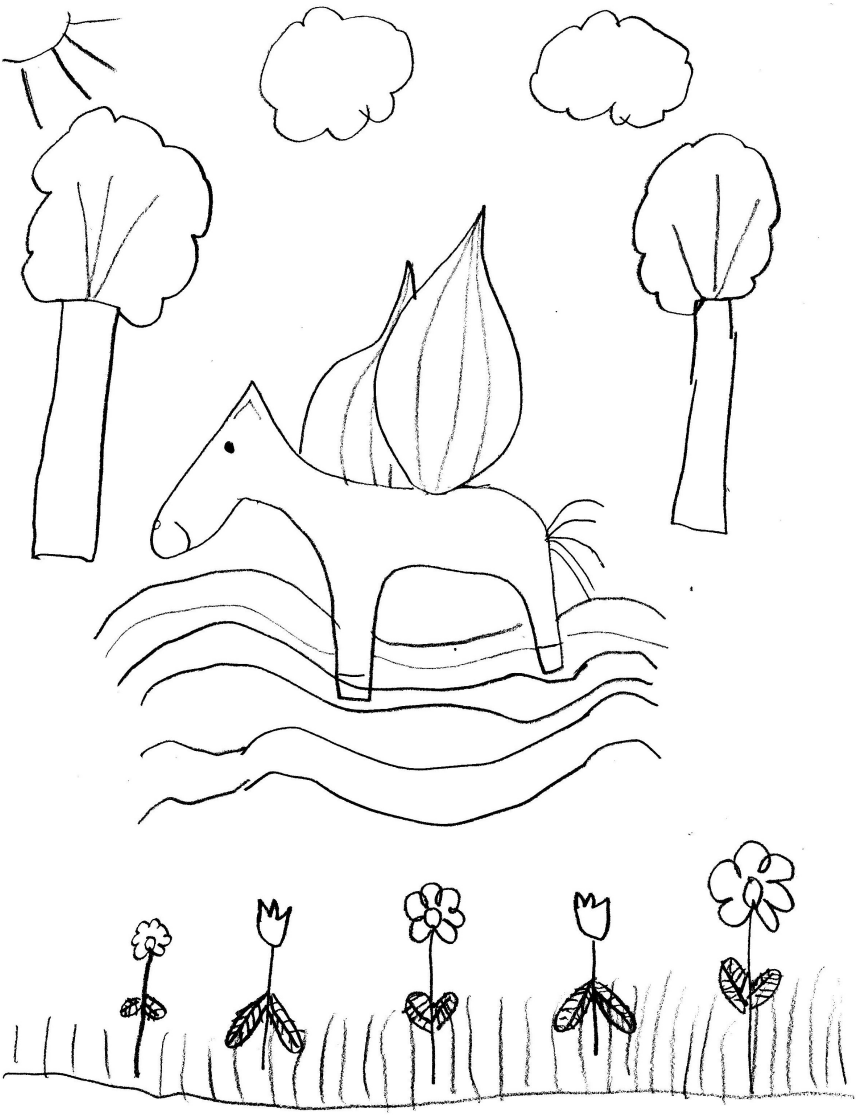

Bánáti Petra rajza

– LÖÓÓÓÓÓ – mondta mély meggyőződéssel Ferkó. – És én nem vagyok buta! – tette hozzá – Attól, hogy még nem láttál ilyen állatot, biztosan van, ha könyvet írnak róla!

Ferkó ezen megállapítását hosszan tartó veszekedés követte. Nyögve próbálta kinyögni azt, ami – vélhetően – mindenki másnak természetes volt. A LÖÓÓÓÓÓÓÓÓÓÓ-t követte a MÖA-MÖA, majd jött a BÖABÖA.... sorolhatnám.

Bár ennyi feldolgozhatatlan szülemény után azt legalább elismerte Ferkó, hogy sem LÖÓÓÓÓ, sem MÖAMÖA, sem BÖABÖA nem létezik.

Végül azért – szívós gyakorlás után – csak-csak sikerült egy helyes kiejtés, egy tökéletes összeolvasás, ami akkora önbizalmat adott neki, hogy estig abba sem akarta hagyni a gyakorlást.

Estére pedig boldoga újságolta a családnak: már tudok olvasni!

Hát így került be a LÖÓÓÓÓ nevezetű állat a családi történetek könyvébe. Néha viccelődve ugyan megkérdezték Ferkót a felnőttek, hogy „fut vagy repül", de ő válasz nélkül hagyva a tréfát, csak morgott az orra alatt. S még évek múlva, amikor már magabiztosan olvasott – természetesen Pipis áldásos segítségének köszönhetően – huncutságból időnként akkor is kitartott az ő olvasókönyvében szereplő különös állat létezése mellett.

Ne féljetek a sufnis boszorkánytól!

Micsoda badarság! Hiszen a boszorkánytól naná, hogy mindenki fél!

És nem volt ezzel máshogy Pipis sem. Mert, hogy a közelükben lakott bizony egy boszorkány…

De nem csigázom tovább a kíváncsiságotokat, elmesélem sorjában.

Úgy történt hát, hogy egyik este Ferkóért elég későn jöttek a szülei. Pipissel már túl voltak a leckén, s éppen kártyázással múlatták az időt, amikor megérkezett Ferkó apukája. Jócskán besötétedett, gyorsan ráadta Ferkóra a kabátot, s indultak hazafele a kivilágított udvaron keresztül. Pipis az ajtóból intett búcsút játszó pajtásának. Ahogy a távolodó alakot figyelte, észre vette, hogy a sarkon – éppen Pipisék sufnija előtt – Ferkó bizonytalanul megtorpant, majd apukája kezébe kapaszkodik!

Jut eszembe, tudjátok, hogy mi az a sufni? Hát az egy olyan házikó, amiben a téli tüzelőt tartják. De máris folytatom… Másnap reggel, Pipis alig várta, hogy Ferkó megérkezzen, s úton az iskola felé arról faggatta, hogy mit is látott tegnap este a sötétben. Természetesen Ferkó nem sokáig kérette magát, elmesélte Pipisnek, hogy a sufni mellett elhaladva, ő bizony látott egy boszorkányt!

– Boszorkányt???? – hitetlenkedett Pipis. – Hiszen az nincs is!

– Dehogy nincsen, te ostoba! – fortyant fel Ferkó – Hiszen az este saját szememmel láttam!

– És nem ijedtél meg? – kérdezte Pipis csúfondárosan, még mindig kétkedve a történetben.

– Dehogynem! Azért kaptam el apa kezét! – vallotta be Ferkó.

No, ez a vallomás elgondolkodtatta Pipist. Sőt, meg is ijesztette. Hiszen elég gyakran előfordult – igaz, nem teljesen sötét este, de már sötétedés felé –, hogy nagymama kezébe adva a fás kosarat, őt küldte ki, ha úgy látta, hogy estére kevés lesz a bent lévő tűzifa.

S ahogy ez a mesékben – és persze az életben is – lenni szokott, aznap este bekövetkezett Pipis legszörnyűbb rémálma. Már szépen sötétedett, amikor nagymama kezébe nyomva a fáskosarat azt mondta:

– Szaladj gyermekem, hozz be még vagy 2-3 hasábot!

Képzelhetitek, mi játszódott le szegény Pipis fejében! Menjek, ne menjek? Mondjam, hallgassak? De nem sokáig morfondírozhatott, mert nagymama egy kendőt a hátára dobva kituszkolta.

Hát jól van. Ha azt akarjátok, hogy végezzen velem a boszorkány – motyogta a megriadt Pipis magában – majd búsulhattok utánam, ha felfal, vagy világgá visz a söprűjére pattanva.

Apró lépésekkel, csoszogva indult a sufni felé. De – Jézusom! – már néhány lépés után látta, hogy bizony egy alak éppen az ő sufnijuk ajtaja előtt matat valamit a söprűjével.

Ferkó ezúttal nem lódított – gondolta – tényleg itt van! Most mitévő legyek? Vissza nem fordulhatok, mert nagymama úgysem hinne nekem. Ha odamegyek, akkor biztosan .... jaj, nem is tudom, mit tesz velem... Talán, ha megpróbálom én megijeszteni? – És így is tett.

Óvatosan lépett, hogy a boszorkány meg ne hallja, majd nagy lendülettel rádobta fáskosarát!

– Azt a nemjóját! Ki a csoda dobál engem? – rikoltotta a sértett, akiről (amint felállt) már látható volt, hogy nem más, mint a szomszéd házban lakó öregasszony, Malvin néni.

– Azt a nemjóját! – ismételte a felkiáltást Pipis – Mi a csodát tetszik csinálni korom sötétben a mi sufnink előtt? Mindjárt szólok a nagyapámnak – vált a hangja magabiztosra.

Bánáti Petra rajza

– Jaj gyerekem – nyöszörögte siránkozva az öregasszony – napokkal ezelőtt elfogyott a tűzifám. Csak azért jövök esténként ide, hogy összeszedjem az apraját, amit nagyapád itt hagy.

Pipis szívét egyszerre öntötte el a szánalom, a szomorúság és a magabiztosság. Kinyitotta a sufniajtójukat, s a kosarába rakott három hasáb után odanyomott három hasábot a „sufnis boszorkánynak" is, aki hálát rebegve azon nyomba továbbállt, mielőtt az adakozó meggondolja.

Másnap reggel Ferkó korán érkezett. Alig várta, hogy kettesben maradjanak, s már kérdezte is:

– Na, kiküldtek az este? Találkoztál vele?

– Igen, és igen.... – válaszolt Pipis egykedvűen.

– Na, és mi történt??? – nógatta izgatottan Ferkó – Csinált veled valamit?

– Mi történt volna? Megsajnáltam a boszorkányt és adtam neki egy kis tűzifát – válaszolta huncut mosollyal az orra alatt Pipis.

S mivel nem árulta el Ferkónak a sufnis boszorkány tényleges kilétét, magabiztos válaszával, s a homályban maradt tényleges történettel jó időre tekintélyt szerzett magának unokatestvére előtt.

Varjú Zoltán és Varjú Zoltánné (Lacza Valéria)

Varjú Zoltán: 1974. május 30-án, Komlón születtem, egyszerű polgári család második gyermekeként.

A közép- és főiskolát kereskedelmi és műszaki, illetve HR-s vonalon végeztem.

Nős vagyok, házasságunkból egy leány gyermekünk született.

Talán röviden ennyi, ami személyesen magamról fontos lehet.

Fiatal korom óta írok verseket, már idestova harminc esztendeje. Közben azért volt egy huszonöt éves kihagyás, de alig két éve újra kezdtem az írást és sokkal nagyobb elkötelezettséggel mint korábban.

A Cserhát Művész Kör tagja vagyok, nagyon sok irodalmár ismerősöm onnan került közeli kapcsolatba velem. Nem olyan rég, csatlakozhattam a Magyarerős csapathoz, akiknek sok bátorító és jóleső érzést köszönhetek.

Mindaz a tapasztalás, amelyet az életutamon – ami cseppet sem volt unalommal teli – megéltem, az visszaköszön valamennyi általam leütött betűben. Az írásaimat leginkább a valódi sorskérdések alakítják írásaimat, határozzák meg üzeneteiket.

Ilyenek például: az ember viszonyulása embertársaihoz, a természeti környezetéhez és a hovatartozáshoz, a Haza és a Nemzet feltételek nélküli szeretete, illetve az Istenbe vetett hit, ami átsegíthet minden sorscsapáson…

Ez is egyfajta szolgálat, amelyet kellő alázattal, igyekszem saját meggyőződésemből, de mások örömére is, azonban koránt sem tökéletesen, végezni.

…mert: Magyarnak születni, élethosszig tartó kötelesség a Nemzetünk iránt!

Varjú Zoltánné:

Pakson születtem és ide köt ezer szállal az élet, a család a rokonok és a barátok, ismerősök.

Alig egy éve, csupán a magam szórakoztatására, örömére készítettem néhány farostlapra, egy-egy festményt, amelyeket illusztrációnak a jelen Antológiában közre adok.

Lélektépő
Varjú Zoltán

Apró rezdülésben felkavart óceánokban vihar,
a tajtékos hullámóriással elsodort partvonal.
Nézem a távoli felhőket, életre kél a zivatar,
villám cikázik odafent az égen, s dübörgő zsivaj
támad fel, ahogy a semmiből érkezik hamar…
Támadj és bömbölj, mint a felajzott bivaly,
vagy a portyáján megvadult vérengző sakál!
Cibáld ingem, tépjed őrjöngve vétlen testemet,
marj beléje szél-fogakkal, rajtam fogást találj,
míg haragod tombol! – Úgy érjen karjaid közt a halál,
mely a lágy fuvallattal átkarolva érkezik el,
hogy minden lélektépő apró rezdüléssel – …fájjon!
…de tudd, hogy a szív ereje erősebb tenálad
és a szeretet, mely átölel, bennem örökre otthonra lel…

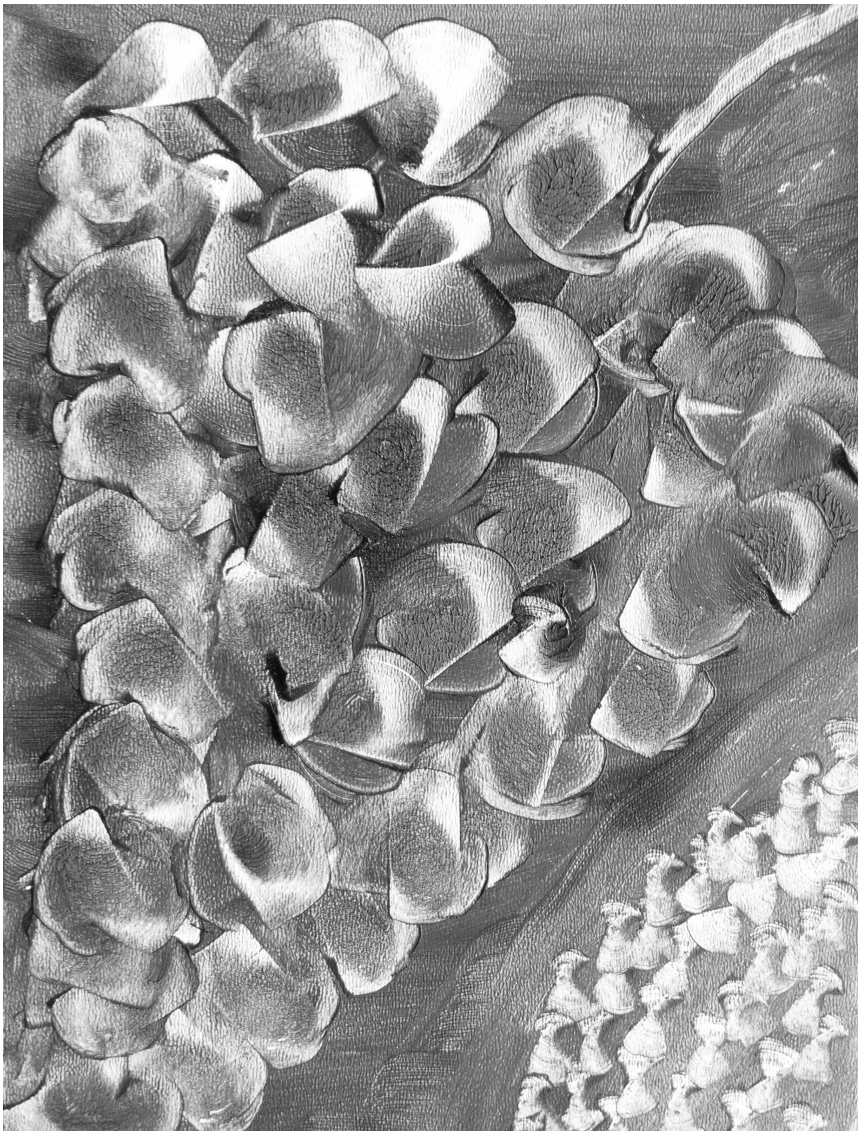

Varjú Zoltánné festménye

Már érted
Varjú Zoltán

Még érzed, ahogy fogva tartja
a testem illatát az ágy.
Már érted, miként hagyja magára
a szerelmet a vágy.

Még érzed, ahogy a forró ölelés
a szíved mélyéig hatol.
Már érted, miként fáj a szenvedés,
amit leír most e toll.

Még érzed, ahogy lelkünk összeér,
a szívünk együtt zakatol.
Már érted, az életünk mit sem ér
egymás nélkül… valahol.

Még érzed, ahogy könny fakad,
ha nélküled kísért az árny.
Már érted, milyen szörnyű az,
mikor meggyilkol a magány.

Még érzed ajkadon a csókomat,
ajkadon csüngeni a szám.
Már érted, hogy mit veszíthetsz el,
ha nem vigyázol rám.

Önként
Varjú Zoltán

Nem kérte senki, hogy add oda a lelked,
csak mosolyodra vágyott az élet.
Nem hitte senki, hogy odaadja érted,
s értem is, mindenét…
Az összes gyönyörű szép emléket.
Ma nem kérik, mégis odaadnád önként
a karod erejét, minden csepp véred.
Ma már elhiszik a kimondott szavaid,
és azt is, amit elmondtál azokért,
akik ma nincsenek, mégsem felednek el
többé sohasem téged…

Varjú Zoltánné festménye

Szavakba zárva
Varjú Zoltán

Szélben fútta hajkoronája potyog,
levelet hord a szél, némán kopog.
Földön hevert, megolvadt pillanat,
sodrásban folyó, sós könnypatak.
Lassan iramodik arcán nesztelen,
míg mások kacagva nézik esztelen,
magához ölel a kedvetlen, rút halál,
keres szüntelen, elűzöm, nem talál.
Benned lel régi önmagára másom,
szép szavakba rejtett látomásom.
Pirkadatra ébredő arany-korong,
emléked bennem most úgy zsibong,
mint arctalan, meghalt szerelem,
akinek nem jön el többé kegyelem.
Édes lépet építő, méh gyúrta méz,
mely mázban száradó, szép feledés.
Csendben hallom; Vissza ne nézz!

...csak bátran menj előre... tétlen ébredés.

Vilcsek Adrienne és Vörös Eszter Anna

Vilcsek Adrienne: 2005. óta írogatok, írásaimat 2009-ben jelentettem meg először a Verselő Antológiában, s azóta Komáromi János jóvoltából rendszeres szereplője vagyok az éves és tematikus antológiáinak. Itt lányom rajzai láthatók írásaimmal együtt.

Vörös Eszter Anna: 2013 januárjában egy álom hatására kezdett el rajzolni 10 év kihagyás után. Rajzai is álomszerűek, tele szimbolikával. Az ő képi világa közel áll mindahhoz amit én a verseimben ki szeretnék fejezni és átadni magamból másoknak.

Vörös Eszter Anna rajza

Nézz fel az égre

Vilcsek Adrienne

Nézz fel az égre
láthatod képmásodat
csillag vagy te is.

Ezer életen át

Vilcsek Adrienne

Ezer életen át
Ordító félelmek csapdájába estem
Pokolra szálltam, bűnöm temetetlen.
Ezer életen át hurcolt félelmeim,
kínzón sajgó fekélyes sebeim
Vackotok bűze forgatja gyomromat,
visszaöklendezném az elfojtott szavakat
Kezemet rémülten fülemre tapasztom,
de ordításotokat szüntelenül hallom
Gondolataim üvegburába zárva
Láthatatlan térben keringek hiába
Segélykiáltásom senki nem hallja
szenvedésemet senki sem látja
Torzszülött gondolataim árnyékként követnek
ezer halált halnak, majd újjászületnek
Arctalan masszaként arcomba vihognak
tehetetlen foglya vagyok belső farkasaimnak.

Vörös Eszter Anna rajza

Vörös Eszter Anna rajza

Ha gyötör a félsz

Vilcsek Adrienne

Ha gyötör a félsz
hidd, hogy vannak szárnyaid
repülj messzire.

Vörös Eszter Anna rajza

Hallgasd a csendet

Vilcsek Adrienne

Hallgasd a csendet
titkokat súg füledbe
ott a bölcsesség.

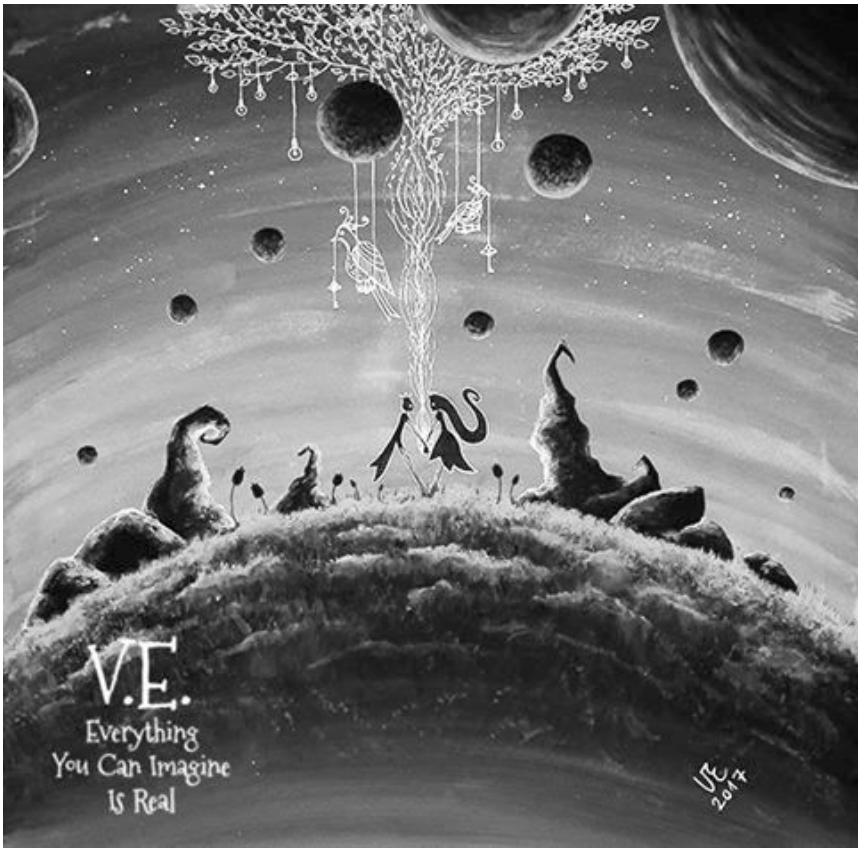

Vörös Eszter Anna rajza

Társak

Vilcsek Adrienne

Hozzád simulok, hogy lelkem ne fázzon.
Rád nézek, és szívem mosolyog.
Veled térek esti nyugovóra,
s a hajnal hívószavára veled ébredek.
Boldog vagyok, mert te vagy játszótársam,
s mert együtt énekeljük végig az életet.

Vörös Eszter Anna rajza

Vándor vagy te is

Vilcsek Adrienne

Vándor vagy te is
nem ajándék az élet
utad küldetés.

Boldog vagyok, mert te vagy játszótársam,
s mert együtt énekeljük végig az életet.

Szeretne alkotásai által fennmaradni?
... scripta manent – ... az írás megmarad

Önálló kötetek kiadása

Álmodozott már arról, hogy egy elegáns könyvet tart a kezében, amit már megérinteni is élvezet? Megsimogatja a borítóját, elolvassa a címet, érzi az ujjai alatt a kellemes bizsergést, érzi a kezében a kötet súlyát, vastagságát, látja a színét és ahogy megfordítja, szeme megakad a szerző nevén. Annak a nevén, akinek az alkotásai ebben a csodálatos könyvben szerepelnek. ...és akkor hirtelen ráébred, hogy ez a saját neve! Elönti a boldog izgalom, az a jóleső érzés, amit olyan ritkán élhet át. Kinyitja a kötetet, gyönyörködve nézi a betűket, vagy a képeket amelyek a saját gondolatait, legőszintébb érzéseit tartalmazzák...

Mostantól a valóságban is átélheti ezt!
Kis példányszámban is kedvező áron és
magas minőségben!

Weboldal: http://legyenkonyved.hu
E-mail: infoszponzor@gmail.com
Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

Kedves Versírók,
Kedves Olvasók!

Sok éve ad teret a Verselő Antológia a magyar nyelven író emberek szavakba öntött gondolatainak, érzéseinek.
A kemény-táblás, fűzött, domború-hátú kiadvány egyedi színvonalat képvisel a magyar amatőr irodalmi kiadványok sorában.
Különleges minőség, könnyű kezelhetőség, elérhető áron!

A sorozat folytatódik!

Már szerzője volt valamelyik antológiának és szeretne a következőben is jelen lenni?
Még nem volt a szerzők között, de a következő évben örömmel olvasná a saját gondolatait a könyvlapokon?
Érdeklődését minél előbb jelezze! Így mindig az elsők között kapja meg a Verselő Antológia részletes kiírását!

Weboldal: http://legyenkonyved.hu
E-mail: infoszponzor@gmail.com
Kapcsolat: Komáromi János / 06-70-31-20-900

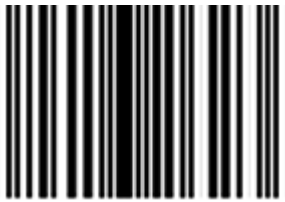

ISSN 2416-2620